

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಜೆ. ಕೆ. ಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗೇಶ್

ಮನುಷ್ಯನು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದು ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಾನವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದಾಗ, ತನ್ನ ಶಕ್ತಿ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕೈಲಾದ ವೃತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಧನ ಸಂಪಾದನೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ; ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು, ಕೆಲವರು ಅಧಿಕ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವವರಾದರೆ ಕೆಲವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಸಂಪಾದಿಸುವವರಾಗಿಯೇ ಕಾಲತಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬನೂ ವೃತ್ತಿಧರ್ಮ ಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು "ಸ್ವಯಂ ಕೃತಾಪರಾಧ" ಎಂಬ ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ ಒಂದು ಕಥೆ ನಿರೂಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಅಮರನಾಥ

ಕ್ರೋಧವ್ಯ ಮುಕ್ತಮಸ್ತೇನ ಶ್ರುತ್ಯಾ ಸಮ್ಯಗ್ವಿಚಾರಯೇತ್,
ವಿಚಾರೇನ್ನೈವ ಶರ್ತವ್ಯಂ ಸತಾ ಸತ್ಯವಿವಿರ್ಧಯುಃ

ಯಾರು ಯಾವ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಕೇಳಬೇಕು. ಕೇಳಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಲೋಚಿಸಿದ ಮೇಲೆಯೇ ಸಹ್ಯಸತ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಬೇಕು.

ಸಂಪುಟ : ೩೩

ವಿಕ್ರಿಯಲ್ : ೨೦

ಸಂಚಿಕೆ : ೪

ದಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೫೦ : : ವಾರ್ಷಿಕ ಕುಡಾರ ರೂ. ೨೦-೦೦

ಚಂದ್ರಮಾಮನ ಹರಟೆ

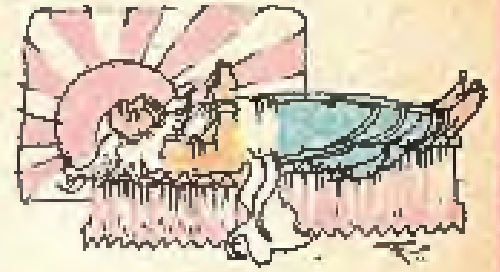

ಕುಜಗ್ರಹ ಯಾತ್ರೆ !

ಇವತ್ತು ಏಷಾಗಳ ಹಿಂದೆ ಜೊರ್ಜ್‌ಹರ್‌ವಾನ್‌ಬ್ರಾನ್ ಎಂಬ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನು ೧೯೮೪ ನೇ ಸಾವತ್ಸರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ಕುಜಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬರ ಬಲ್ಲನೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡಿದನು. ಅದು ನಿಜವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ನೇಷನಲ್ ಏಡುಕೇಷನ್‌ಲ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಸೈನ್ಸ್ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ (ನಾಸಾ) ಸಂಸ್ಥೆ ೧೯೯೦ಕ್ಕೆ ಮನುಷ್ಯನಿಟ್ಟಿದ ವೈಮನ ನೌಕೆಯನ್ನು ಕುಜಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಲು ಕೈ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶವಂಶಿಕರ್

ಸೂರ್ಯನಿಂದ ಚುಚ್ಚಿ ವ್ಯಾಧಿಗಳನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸುವ ಅಕ್ಕುಪಂಕ್ಚರ್ ಚರಿತ್ರೆ ಪುರಾತನ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತೆಂದು ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡರಿಸ್ ಇಂಡಿಯನ್ ಅಕ್ಕುಪಂಕ್ಚರ್ ಸೆಂಟರ್ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಡಾ|| ಪಿ. ಕೆ. ಸಿಂಗ್ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬೀಜಾಪುರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಒಂದು ಸಮ್ಮಾನವೇಶದಲ್ಲಿ ಡಾ|| ಸಿಂಗ್ ಉಪನ್ಯಾಸ ಕೊಡುತ್ತ, ಭಂಡಿಸು ಕರತಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ೫೦ ದಿನಗಳು ಮಲಗಿ ನಿರ್ಣಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ದಿನ ದೇಹ ಬಿಟ್ಟುದನ್ನು ಒಂದು ಕುಡುಪದೇವಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಟೂತ್ ಪೇಸ್ಟ್ ಆಹಾರ

ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಕೂಡೀ ಪ್ಯಾಟರ್ನ್ ಎಂಬ ೨೭ ವರ್ಷಗಳ ವಸಿಹೆ ಹಲಗು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತ, ತಪ್ಪದೇವಾಗಿ ಇಂಡೋನೇಷಿಯಾ ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ೨೦ ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆಯಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಅಗ ಆಕೆ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ವಿಧ ಒಂದು ಟೂತ್ ಪೇಸ್ಟ್ ಪುಟ ಪೇಸ್ಟನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ತಿಂದು ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ?

೧. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮೊನವ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ನಾಡಿ ಬಡಿಯುವುದು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಸಾರಿ ?

೨. ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಮೂಲಕ ಮನುಷ್ಯನ ಗುಂಡಿಗೆಯ ಬದಲಾವಣೆ ಯಾವಾಗ ನಡೆಯಿತೆಂದು ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ ?

೩. ಮನುಷ್ಯನ ಮೆದುಳಿನ ಸರಾಸರಿ ಪರಿಮಾಣವು ಎಷ್ಟೆಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೆ ?

೪. ಲಕ್ಷದೊಳಗಿನ ಕೆಂಪು ಕಣಗಳು ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಜೀವದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆವು ?

೫. ಅಲೆಗ್ಸಾಂಡರ್ ವ್ಲೇಮಿಂಗ್ ಎಕೆ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಹೊಸದರು ?

(ಉತ್ತರ ೭೫ ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ)

ಅಲಂಬುಸೆ

ದೇವೇಂದ್ರನ ಅಪ್ಪನವರ ಅಪ್ಪರೆಯರಲ್ಲಿ ಅಲಂಬುಸೆಯೂ ಒಬ್ಬಳು. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ತನ್ನ ಪ್ರಿಯನಾದ ವಿಜಯನೊಬ್ಬನ ಗಂಧವಾಗೋಡೆ ಮಾಡುತ್ತಿಳಿಸುತ್ತಿಳಿರು. ಆ ಕೂಡೆ ಬಂದ ದೇವೇಂದ್ರನನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಹೋದಳು. ಅವರಿಂದ ದೇವೇಂದ್ರನು, ಕೊಪದಿಂದ, "ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಭೂದೋಳರಲ್ಲಿ ಮಾಡುವಾಗ ಹುಟ್ಟಿ ಗಂಡಮಹಿಳಾಗಿ ಬೀದಿಯ" ಎಂದು ಕೂಡ ಕೊಟ್ಟನು.

ಆ ಕಾಡ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ವಿಜಯನೊಬ್ಬನ ಕೌಶಲವಯ ಯುವರಾಜನಾಗಿ ಸಹಸ್ರಾಸೀಕೆಯ ಪುರಿ ನೆರೆಯೂ, ಅಲಂಬುಸೆ ಮೃಗವತಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನವಳು ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಅವರಿಬ್ಬರೂಳಿಗೆ ಮದುವೆಯು ನೆತ್ತೆಯವಳು ಆಯಿತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವರಾಜನವರಿಗೆ ಯುದ್ಧವು ಎಚ್ಚರಿಸಿಳಿಸುವುದರಿಂದ ದೇವೇಂದ್ರನು ಸಹಸ್ರಾಸೀಕನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಸಹಸ್ರಾಸೀಕನು ದೇವರಾಜ ವಶ್ಚ ದೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ ಭೂದೋಳಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ, ದೇವೇಂದ್ರನು ಅವಳಿಗೆ ವಶ್ಯವಾಗಿ ತಿರೋತ್ತಮೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಸಹಸ್ರಾಸೀಕನು ರಥದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತ, ಮೃಗವತಿಯು ಕೊಡಿಸಿಳಿಸಿದ, ತಿರೋತ್ತಮ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಕೊಡಿದ ಸುಮ್ಮನಿಳಿಸಿದಳು. ಆಗ ಕೊಟ್ಟಿಳಿಸಿದ ತಿರೋತ್ತಮ "ನೀನು ಯಾವ ಮೇಲಿನ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಮೇಲರಲ್ಲಿರುವ ಅದರಿಂದ ನೀನಿಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ವಿಜಯಗರ್ವಾಗಿ" ಎಂದು ಕೊಟ್ಟನು.

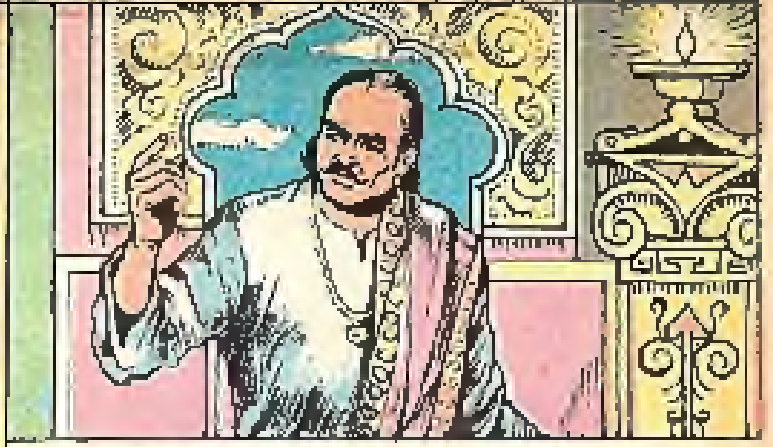
ಸಹಸ್ರಾಸೀಕನು ಕೌಶಲವಯನ್ನು ಸೇರಿ ಮೃಗವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವಳು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ, ಒಂದು ದಿನ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಪರಿಮಳದ ನೀರು ಕುಡಿದ ಕೊಡದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗಳು ತನ್ನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

ಹಾಗೆಯೇ ಮೃಗವತಿ ಕುಡಿದ ಪರಿಮಳದ ಕೊಡದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗ, ಅವಳನ್ನು ಮೋಡಿ ನ್ನು ಕೊಡದ ಮಾಡದ ಮುದ್ದೆಯೊಂದು ಕೃಮಿ: ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹದ್ದು ಪಕ್ಷಿ: ಒಂದು ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಸಹಸ್ರಾಸೀಕನು ದೊಡ್ಡ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದನು.

ಹದ್ದು ಮೃಗವತಿಯನ್ನು ದೂರದಲ್ಲಿಟ್ಟೊಂದು ಬಟ್ಟದ ಹಿರಿದದಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟಿತು. ಮುಖ ಕುಡಿದದೊಬ್ಬನು ಅವಳನ್ನು ಕಂಡದ್ದಿಗೆಯ ಅಕ್ಕಮಕ್ಕ ಕಂಡುಹಿಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವಳು ಅದರಮನೆಯ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆದಳು.

ಪರಿಮಾಲ್ಯು ವರ್ಷ ಕೂಡ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಪಾಪಾದಿಗೊಬ್ಬನು ಒಂದು ಕಾವನ್ನು ಹಿಡಿಯು ವಳನ್ನು ಕಾಲಕೆ ಅದರಮನೆಯು ಕೊಡಿದನು. ಹಾವು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದವತಿಯವಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ ಅದರಮನೆಯ ಕುಡಿದದ್ದು, ಪಾಪಾದಿಗಿಗೆ ಒಂದು ಚಕ್ರದ ಸಾಧ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಕಾವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಲು ಹೇಳಿದನು. ಪಾಪಾದಿಗನು ಆ ಚಕ್ರದ ಸಾಧ್ಯವನ್ನು ಸೌಕಾರ್ಯ ಪಡೆದ, ಹೋಗಿ ಮಾಡುವಾಗ, ಅದು ತನ್ನ ಅದರಮನೆಯು ಸಹಸ್ರಾಸೀಕನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನು ಪಾಪಾದಿಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮುದ್ದೆಯು ಅಕ್ಕಮಕ್ಕ ಹೋಗಿ ಪಡೆದದ್ದನ್ನು, ಮಗನನ್ನು ಕೊಡಿದನು. ಅಮೇಲೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸುಖ ಸುಕೊಡ ದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳೆದನು.

ಹೊಂದುವಲೆಗಳು

ಹಿಂದೆ ವೀರಭದ್ರರಾಯರೆಂಬ ಜಮೀನ್ದಾರರೊಬ್ಬ ದಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದೆ, ಕಡೆಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಕುಮಾರಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಜಮೀನ್ದಾರರು ಅವರೂ ಪಕ್ಕಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗಳಿಗೆ ಸುಪ್ರಿಯಾ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಅತ್ಯಂತ ಮುದ್ದಿ ನೀಡ ಬೆಳೆಸಿದರು. ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ ಸುಪ್ರಿಯಾಳು ಓದು ಬರಹಗಳನ್ನು ಮನಸಿಟ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾ ಬಂದಳು. ಆದರೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿ ನೀಡಲೂ ಹುಟ್ಟಿ ಬಾಳಿ ಮಾತಾಡುವ ಗುಣ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಗ್ಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಸಣ್ಣ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ವಿನೇನೋ ಒಗಟಿನಂತೆ ಹೇಳುವ ಗುಣ ಮಾತ್ರ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾದರೆ ಇವಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವವರು ಏನೆಂದರೊಂದಾರು ?

ತನ್ನ ಮಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಬುದ್ಧಿ ಯುಳ್ಳವಳೆಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅದೇಮೋ ಸಂತೋಷದಾಯಕವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವಳು ಒಗಟಿನಂತೆ ಮಾತಾಡುವ ಗುಣ ಮಾತ್ರ ಅವಳನ್ನು ರೇಗಿಸುತ್ತಿತ್ತು ; ಬೇಸರ ಬರಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಚಿಂತೆಗೀಡು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

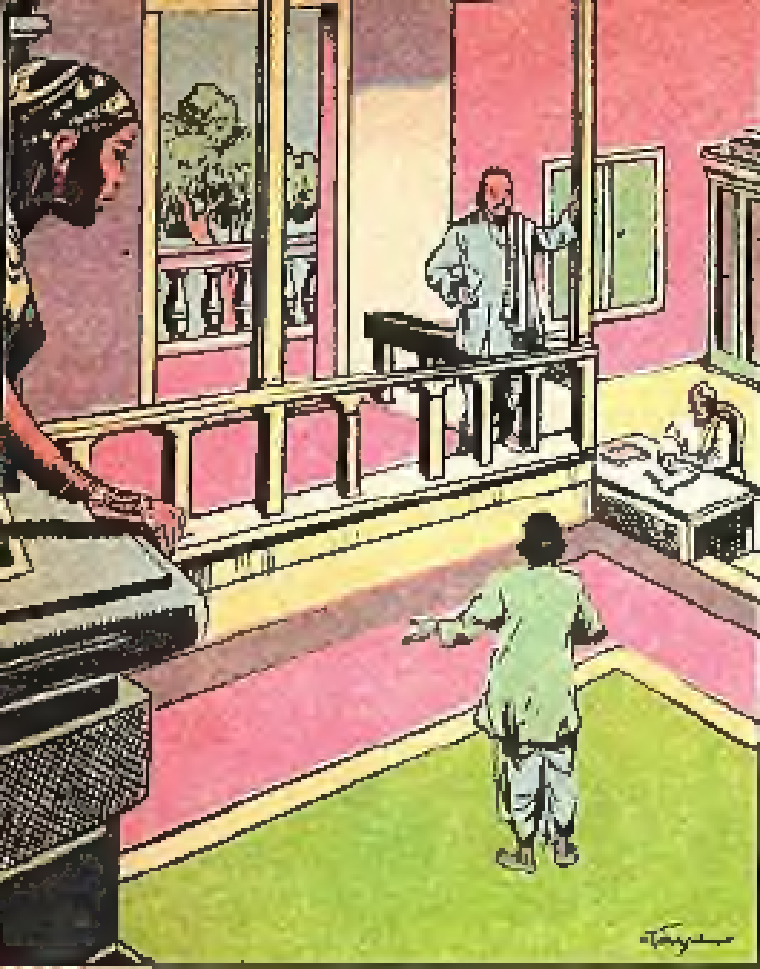
ಸುಪ್ರಿಯಾಳಿಗೆ ಮದುವೆಯ ಮಯಸ್ಸು ಬಂದಿತು. ಅವಳಿಗೆ ತಕ್ಕವನಾಗಿರುವ ಗಂಡನನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಜಮೀನ್ದಾರರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ದೊಡ್ಡತನಕ್ಕೆ, ತನ್ನ ಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಯುವಕರೇನೋ ಇದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ದುಷ್ಕೃತ್ಯಗಳಿಗೂ ದುರಭ್ಯಾಸಗಳಿಗೂ ಪಳಗಿ ದಂತಹವರು. ಬೇರೆ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ವರ ಯುವಕರ ತಂದೆಯರು ಹುಡುಗಿ ಕೇಳಲು ಬಂದರೆ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಹಣಕ್ಕೆ ಆಶಪಟ್ಟು ಬಂದರೆಂದು ಅವರ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಸುಪ್ರಿಯಾಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದುದರಿಂದ ಅವಳೇ ಬೇಡವೆಂದು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಳು.

ಕಡೆಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರರು ನಿರಾಶರಾಗಿ, "ನಿನಗೆ ಎಂತಹ ಗಂಡ ಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲವು" ಎಂದರು.

"ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯುಳ್ಳ ಬುದ್ಧಿವಂತನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು ಸುಪ್ರಿಯಾ.

"ಎನ್ನನ್ನು ಪ್ರೋಪಿಸುವ ತಂದೆಯಾದ ನಾನೂ ಕೂಡಾ ಅಂಥವನೇ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸು

ತ್ತೇನಮ್ಮ. ಆದರೆ ಮದುವೆಯಾಗುವನೆಂದು ಬಂದವನಲ್ಲಿ ಆ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಇವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು.

“ಅಪ್ಪಾ, ನನಗೊಂದು ಪರಿಚ್ಛೇದಿದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಲು ಬರುವವರನ್ನು ನಾನು ನಿಗೂಢವಾಗಿ ಮಾತಾಡುವ ಮಾತುಗಳ ಅರ್ಥ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವವರಾಗಿರಬೇಕು. ಆಗ ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಗೆ ತಕ್ಕವರನ್ನು ಅವನೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು” ಎಂದಳು ಸುಪ್ರಿಯಾ.

ಇಲ್ಲಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಸುಬುದ್ಧಿಯೂ ಯಾವಕನು ವೀರಭದ್ರರಾಯರ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಒಬ್ಬ ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮಗನೇ ಆದರೂ ಪ್ರಸ್ತುತ ಆ ಜಮೀನ್ದಾರಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ಹೀನವಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ವೀರಭದ್ರರಾಯರ ದಿವಾಣದಲ್ಲಿ ತನಗೇನಾದರೂ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು

ಕೇಳಲು ಬಂದಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಾತಿನ ರೀತಿಯೂ, ರೂಪವೂ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಹಿಡಿಸುವುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಸಹಾಯಕನನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಸುಬುದ್ಧಿ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದಂದಿ ನಂದಲೂ ಸುಪ್ರಿಯಾಳು ಅವನನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಳು. ಜಮೀನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಆದಾಯ ವ್ಯಯಗಳ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಸುಕೇತು ಎಂಬವ ನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನು ತಪ್ಪು ಲೆಕ್ಕ ಬರೆದು ಹಣ ವನ್ನು ಅವಹರಿಸುವನೆಂಬ ಸಂದೇಹವು ತಂದೆಗೂ ಮಗಳಿಗೂ ಇದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಅವನ್ನು ರುಜುವಾಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಸಿಕ್ಕದುದರಿಂದ ಅವರು ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಜಮೀನ್ದಾರರೂ, ಸುಬುದ್ಧಿಯೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಪಕ್ಕದ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಬಂದಿತ್ತು. ಆ ಊರಿಗೆ ಗಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಸರಿಯಾದ ಬೀದಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲ್ನಡಿಗೆಯಿಂದಲೇ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಹೊರಡು ವಾಗ ಸುಪ್ರಿಯಾ, ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಉದ್ದೇಶಿಸಿ, “ಆದಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಹಾಗೆ ದಾರಿ ಭಾರವಾಗದಂತೆ ಹೋಗುತ್ತ, ಈ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಅರ್ಥರ್ಥ ತಿನ್ನಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಗಂಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಅದೊಂದು ಊಟದ ಪದಾರ್ಥಗಳಿರುವ ಆಡಕು ಪಾತ್ರಗಳ ಗಂಟೆಂದು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಸುಬುದ್ಧಿಯೇ ಅವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು.

ಹಸಿವೆಯಾದಾಗ ತಿನ್ನಲು ತಿಂಡಿ ಪದಾರ್ಥ ಕೆಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾದವಳು. ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಹರಟುವಳೇಕೋ ಎಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರು ಗೊಣಗುತ್ತ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿದರು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸುಬುದ್ಧಿ, “ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಹರಟಿದ್ದಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ಆದಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕ

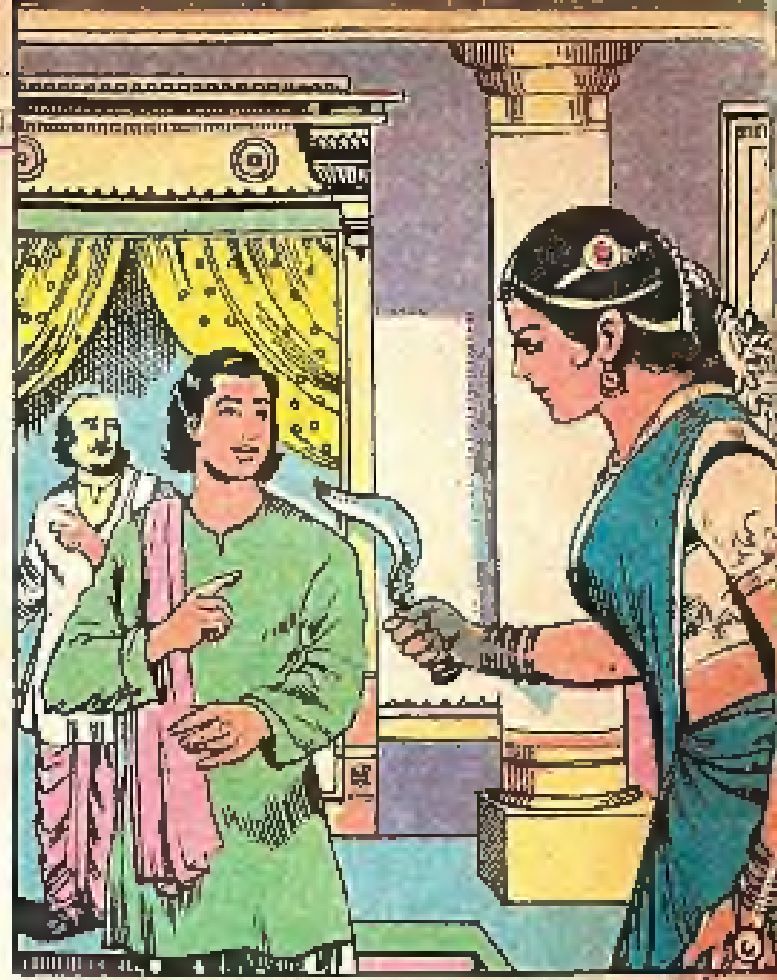
ರೆಂದರೆ ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರು. ದಾರಿ ಭಾರವಾಗದಂತೆ
ಅಂದರೆ ನಡೆಯುವ ಕಷ್ಟ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಮಾಡು
ಕತೆಯಾದಿಕ್ಕೊಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು
ಒಳ್ಳೆಯ ಹಿತವಾದ ಅರ್ಥವಿದೆ ಆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ
ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುಪ್ರಿಯಳಿಗೂ
ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಜಮೀನ್ದಾರರೂ ಅಶ್ವಯಾ
ದಿಂದ ತಲೆದೂಗಿದರು.

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಸುಬುದ್ಧಿ ಸುಪ್ರಿಯಳಿಗಾಗಿ
ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿರುವ ಬೇಡ ಜಾತಿಯವರನ್ನು
ಕೇಳಿ, ಬೇನು, ಪುನಗು ಮುಂತಾದ ಬೆಲೆಬಾಳುವ
ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತುಂಬೇಣಾಯಿತು.

ಅವನು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವ ಮೊದಲು
ಸುಪ್ರಿಯಾ, ಒಂದು ಬಾವು ಕತ್ತಿಯಂತಹ ಆಯುಧ
ವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, "ಒಬ್ಬರೇ ಹೋಗು
ಎರಿ. ಈ ಕತ್ತಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಒಂದು
ಕುದುರೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ
ಹೋಗಿಬಿಡು" ಎಂದಳು.

ಮಗಳು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜಮೀನ್ದಾರರು
ಅರ್ಥವಾಗದೆ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತ, "ಅವನು
ಹೋಗುವ ದಾರಿ ಗುಡ್ಡಗುಡು ಪ್ರಾಂತ್ಯ
ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ, ಮುಳ್ಳು ಕಲ್ಲುಗಳ ನಡುವಿನ ಕಾಲು
ದಾರಿ. ನಡೆಯುವುದೇ ಕಷ್ಟ. ಕುದುರೆ ಹೇಗೆ
ಹೋದೀತು? ಕುದುರೆಗೂ ಕತ್ತಿಗೂ ಏನು
ಸಂಬಂಧ?" ಎಂದರು.

ಸುಪ್ರಿಯಾ ಸುಬುದ್ಧಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು.
"ಅಂದರೆ ಈ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಮದದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು
ಕಡಿದು ಅದನ್ನು ಬಲವಾದ ಕೈಕೋಲಾಗಿ ಮಾಡಿ
ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಡೆಯುವುದು
ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಕೈಕೋಲೇ ಇಂಥ
ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಕುದುರೆಯೆಂದು ಅರ್ಥ"
ಎಂದನು ಸುಬುದ್ಧಿ ಅರ್ಥವಾದವನಂತೆ.

ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಜಮೀನ್ದಾರರ
ಗುಮಾಸ್ತನಾದ ಸುಕೇತು, ದೊಡ್ಡ ಅಟ್ಟಹಾಸದಿಂದ
ತನ್ನ ತಂಗಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದನು. ಮದುವೆಯ
ಬೆತಣಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರನ್ನೂ,
ಸುಪ್ರಿಯಳನ್ನೂ, ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕರೆದನು. ಊರವ
ರನ್ನೂ ಕರೆದಿದ್ದನು.

ಈಗ ಸುಪ್ರಿಯಾ ಸುಕೇತುವನ್ನು ನೋಡಿ,
"ನಿಮ್ಮ ತಂಗಿಯ ಮದುವೆ ಬಹಳ ವೈಭವದಿಂದ
ಮಾಡಿದ ಹಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಬುನಾದಿ ಗಟ್ಟಿ
ಯಾಗಿದೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸುಕೇತು "ಅಮ್ಮಾ, ನನ್ನದು
ಪತ್ತಾರು ಮಡಲು ಹೊಟ್ಟಿದ ಹುಲ್ಲುಮನೆ. ಅವಕ್ಕೆ
ಬುನಾದಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು?" ಎಂದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸುಬುದ್ಧಿ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.
ಸುಪ್ರಿಯಾ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಶ್ವಾ, ನಾನು
ಸುಕೇತುವಿನೊಂದಿಗೆ ಆತನ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು

ವಿಚಾರಿಸಿದೆ. ಅವನದು ಕಳ್ಳ ಬುದ್ಧಿಯೆಂಬ ಅನುಮಾನವೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸುಬುದ್ಧಿಯ ಮೂಲಕ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೊಂದು ಉಪಾಯವಿದೆ” ಎಂದಳು.

ಒಂದು ವಾರದ ಮೇಲೆ ಕೊಯ್ಲಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯದ ರಾಶಿ ಹೇಗೆ ಬೀಳುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಸುಬುದ್ಧಿಯೂ ಜಮೀನ್ದಾರರೂ ಹೊಲದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು. ಊಟದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರಿಯಾ ಸುಕೇತುವನ್ನು ಕರೆದಳು. ಅವನ ಕೈಗೆ ಅಡಕು ಪಾತ್ರಗಳ ಒಂದು ಮೂಟೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು “ಮೇಲ್ಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಾಚಂದ್ರನಿದ್ದಾನೆ. ಕೆಳಗಿನ ಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಗಾಡುಡಿಯಿವೆ. ಊರಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರ ಭಯವಲ್ಲವೇ? ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿಯಬಹುದು. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಸುಬುದ್ಧಿಗೆ ಹೇಳಿಬಿಡಿ” ಎಂದಳು.

ಭೋಜನ ಪಾತ್ರಗಳ ಮೂಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋದ ಸುಕೇತುವಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಶಯ ಉಂಟಾಯಿತು. ಸುಪ್ರಿಯಾಳಿಗೆ ಸುಬುದ್ಧಿಯ ಮೇಲೆ ಅದರಾಧಿಮಾನ್ಯಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಬರುವುದರಿಂದಲೇ ಹೀಗಲ್ಲಾ ಹುಚ್ಚುಚ್ಚು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಇವನ ರೀತಿ ನೋಡಿದರೆ ಬಹುಶಃ ಇದು ಮದುವೆಯವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಟ್ಟುವುದೇನೋ? ತಾನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಸುಬುದ್ಧಿಗೆ ಅವಳು ಎಂಥಹ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿಡ್ಡಾಳೋ? ನೋಡಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಅವನು ಮೂಟೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಅರು ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿದನು. ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸುವಾಸನೆಯಿಂದ ಅವನ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರ್ದಿಳಿಯಿತು. ಯಾರಿಗೂ ಅನುಮಾನ ಬಾರದಂತೆ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿಂದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ತೆಗೆದು ತಿಂದು ರುಚಿ ನೋಡಿ, ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿದ್ದ ಪಾಗೆಯೇ ಇಟ್ಟು ಮೂಟೆಕಟ್ಟಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸುಬುದ್ಧಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಸುಬುದ್ಧಿ ಮೂಟೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದಾಗಿ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದೇ ತೆಗೆದಿಡುವಾಗ ಸುಕೇತು ನಗುತ್ತ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಸುಪ್ರಿಯಳು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಅದೇನೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಸುಬುದ್ಧಿ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಸುಕೇತುವನ್ನು ನೋಡಿ, “ನಿಮ್ಮ ಕಳ್ಳ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಗೂಢಾರ್ಥದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಹೇಳುವಂತೆ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ. ನಿಮ್ಮದು ಕಳ್ಳಬುದ್ಧಿಯೇ ನಿಜ. ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂದಿರುವಿರಿ. ದಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕ ಬರೆಯುವಾಗಲೂ ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳತನವನ್ನೇ

ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು ನೀವು ನಿಜ ಹೇಳಿಬಿಡಿ!" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಗದರಿಸುವ ಮುಖ ಭಾವದಿಂದ ಅವನನ್ನು ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದನು.

ಸುಕೇತುವಿಗೆ ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗದೆ, ಗಾಬರಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಸುಬುದ್ಧಿ ಪುನಃ "ಮೇಲ್ಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯಮೆಯ ಚಂದ್ರನೆಂದರೆ ಮೇಲಿನ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಕನೆಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿದ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಬೀಜ ಮೊಸರು ಎಂದು ಅರ್ಥ. ಕೆಳಗಿನ ಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕರಡು ಗಾಢದಿಗಕೆಂದರೆ ಆರು ಗಾರಿಗೆಗಳೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಐದೇ ಇವೆ. ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ನೋಡುವುದೆಂದರೆ ಉಳಿದ ನಾಲ್ಕು ಪಾತ್ರಗಳನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಕಳ್ಳ ಸಿಕ್ಕಿ ಬೀಳುತ್ತಾನೆಂದು ಅರ್ಥ!" ಎಂದನು.

ಸುಕೇತು ಹೆದರುವ ಲಕ್ಷಣ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಅವನು ಕಳ್ಳನೇ ನಿಜವೆಂಬ ನಂಬುಗೆ ಯುಂಟಾಯಿತು.

ಅವರು ಅವನನ್ನು ಕೋವದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, "ಬಾ ಕೋತ್ತಾಲನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಅವನೇ ನಿನ್ನಿಂದ ಲೆಕ್ಕದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕೃಪಿಸುತ್ತಾನೆ!" ಎಂದರು.

ಕೋತ್ತಾಲನ ವೆಸರು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಸುಕೇತು ಎಗೆ ಕೊರಡೇ ಪೆಟ್ಟುಗಳ ನೆನಪು ಬಂದಿತು. ಅವ

ರೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಕಳ್ಳ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದೇ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನು ನಡುಗುತ್ತ ದಡೀಲನೆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು, "ಅಯ್ಯಾ, ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಬುದ್ಧಿ ಕೆಟ್ಟು ಏನೋ ತಪ್ಪು ಲೆಕ್ಕ ಬರೆದು ತಮ್ಮ ಧನವನ್ನು ಅವಹರಿಸಿದ್ದೇನೆಂಬುದು ನಿಜವೇ. ಖುರ್ಕಿ ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಲಾಗಿ, ಉಳಿದಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಂದುಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ!" ಎಂದು ಗೋಗರೆದು ಬೇಡಿದನು.

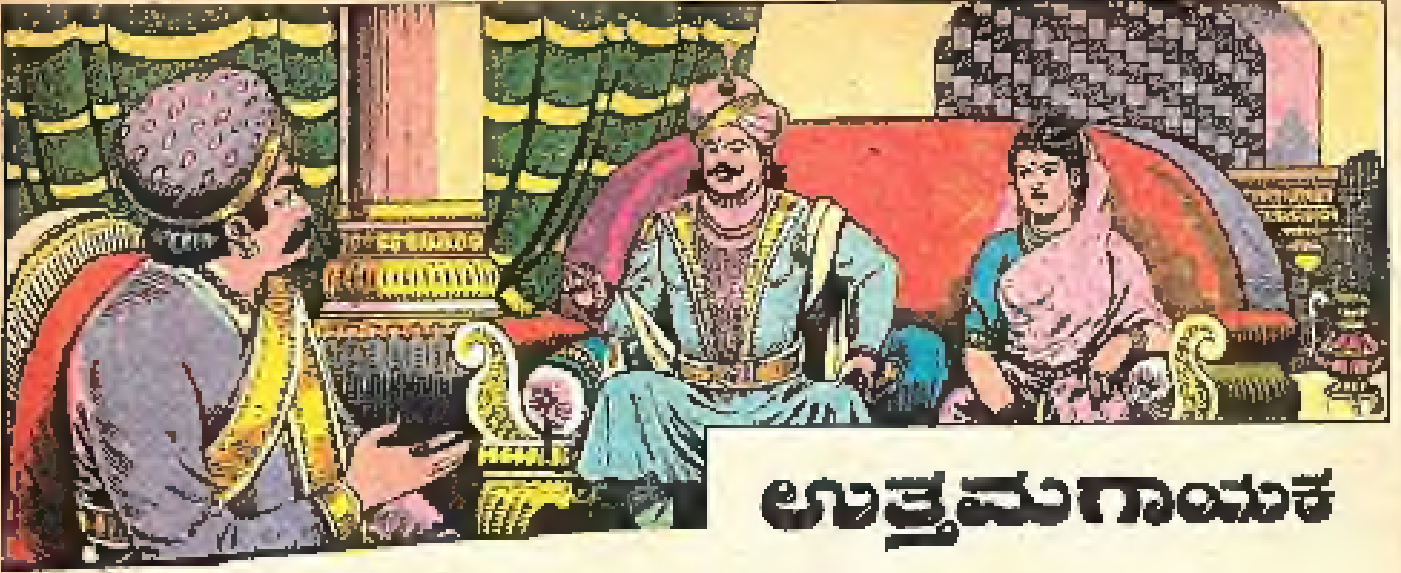
ಜಮೀನ್ದಾರರು ಅವನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರು. ತಡುವಾಯಿ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಮುಂದಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, "ಸುಬುದ್ಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನಮ್ಮ? ಆ ಹುಡುಗ ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿವಂತನೇ ಅಲ್ಲವೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾಗಿಯೂ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ" ಎಂದರು.

"ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಅದೇ ಅಪ್ಪಾ. ನಿಮ್ಮ ಅಳಿಯವಾಗುವ ಆಹವಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅವರಲ್ಲಿವೆ" ಎಂದಳು ಅನಂದದಿಂದ ಸುಪ್ರಿಯಾ.

ಮಗಳ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಮುಗುಳುನಗು ಸೂಸಿಕೊಂಡು, ಒಂದು ಶಿಂಗ ಕೊಳಗೆ, ಸುಪ್ರಿಯಾ-ಸುಬುದ್ಧಿಯರ ವಿವಾಹವನ್ನು ಬಹು ವೈಭವದಿಂದ ನೆರವೇರಿಸಿದರು.

ಉತ್ತಮಗಾಯಕ

ಹಿಂದೆ ಒಮ್ಮೆ ಶಿಲ್ಪಗೀರಿ ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜನಿಗೆ, ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕವಿ ಪಂಡಿತರೂ ವಸ್ತ್ರಾದಿಗಳೂ ಇರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಒಬ್ಬ ಗಾಯಕನೂ ಇದ್ದರೆ ಸಭೆಯ ಗೌರವ ತುಂಬಿ ಬರುತ್ತದೆಂದು ತೋರಿತು. ಈ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮಂತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಮಂತ್ರಿಯು ಅಲೋಚನೆಯಂತೆ ಉತ್ತಮ ಗಾಯಕನನ್ನು ಆರಿಸಲು ಸಂಗೀತ ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ಬಂತು.

“ಆದರೆ ಮಹಾರಾಜಾ, ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯನಿರ್ಣಯ ಮಾಡುವವರು ಯಾರು? ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತವಾಗಿ ಹೇಳುವಂಥ ಸಂಗೀತಜ್ಞನಿ ಯಾರೊಂದು ನೋಡಬೇಕು. ಆಸ್ಥಾನ ಗಾಯಕನನ್ನು ಆರಿಸಲು ಅದು ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕಷ್ಟೆ?” ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

“ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಯಾರು ಏತಕ್ಕೆ? ನಾನೂ ರಾಣಿಯೂ, ನೀವೂ ಸಹ ಸಂಗೀತ ಪ್ರಿಯರು ಕಾವೇ? ನ್ಯಾಯ ನಿರ್ಣಾಯಕರಾಗಿ ನಾವು

ಮೂವರೂ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು. ನಾವು ಮೂವರಿಗೆ ಒಬ್ಬಗೆಯಾದವನು ತಿಳಿದರೆ ಆಯಿತಲ್ಲ? ಒಬ್ಬನನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೆ ವಿದ್ವಾಂಸನನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಕಷ್ಟವೇ ಬೇಡ” ಎಂದನು ರಾಜ.

ರಾಜನು ಸಂಗೀತಪ್ರಿಯನೆಂಬುದು ನಿಜವಾದರೂ ಪಾಸ್ತೀಯವಾದ ಸಂಗೀತಜ್ಞಾನ ಅವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಿವಿಗೆ ಇಂಪಾಗಿ ಕೇಳುವ ಸ್ವರಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ರಾಣಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಗೀತಜ್ಞಾನವಿದ್ದಿತು.

ರಾಜಾಜ್ಞೆಯಂತೆ ಮಂತ್ರಿ, ದೇಶದೊಳಗಿನ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನೂ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೂ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ, ನಿರ್ಣಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ದಿನದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಕಚೇರಿಗೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದನು.

ಸಂಗೀತ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಮೂರು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ನಡೆಯಿತು. ದೊಡ್ಡ ಗೌರವಪ್ರದವಾದ ಆಸ್ಥಾನ ಗಾಯಕ ಪದವಿ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಹಟವಿಂದ ಗಾಯಕರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಪ್ರತಿಭೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿ ಪಾಡಿದರು. ಅನೇಕ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಗಾಯನ ನಡೆಯಿತು.

ಕಡೆಗೆ ಆ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಮುರಳಿನಾಥನೆಂಬ ಗಾಯಕನನ್ನು, ಮಹಾರಾಣಿ ವೇಣುನಾಥನೆಂಬ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸನನ್ನು, ಮಂತ್ರಿ ಸುಸಂಗೀತನೆಯ ಗಾಯನಕಾರನನ್ನು ಆರಿಸಿದರು. ಅವರೊಳಗೆ ಆಸ್ಥಾನ ವಿದ್ವಾಂಸನ ಪದವಿಗೆ ತಕ್ಕವನು ಯಾರು?

ರಾಜನು ತನ್ನ ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಸಮರ್ಥಸುತ್ತ, "ಮುರಳಿನಾಥನು ಒಹಳ ಶ್ರಾವ್ಯವಾಗಿ ಹಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಕಂಠಸ್ವರ ಅದ್ಭುತ. ಅವನ ಹಾಡಿನಿಂದ ನನಗೆ ಮೈಮರೆತು ಹೋಗಿದೆ. ಅಷ್ಟೊಂದು ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾಗಿ ನೀವು ಆರಿಸಿದವರು ಹಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾರ್ಥ ಸರಸ್ವತಿಯೇ ಅವನ ಕಂಠದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದಾಳೆನ್ನಬಹುದು" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ರಾಣಿ, "ಮುರಳಿನಾಥನೆಂದೇನು, ಸುಸಂಗೀತನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಹಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಅವರೊಬ್ಬರಿಗೂ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಅಳವಡ ಜ್ಞಾನವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅದಿಲ್ಲದವನು ನಿಜವಾದ ವಿದ್ವಾಂಸನೇನು

ಕೊಳ್ಳಲಾರನು. ಆದರಿಂದಲೇ ನಾನು ವೇಣುನಾಥನು ಮೇಲಾದವನೆಂದು ಆರಿಸಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದಳು.

ಆಗ ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀವು ಸುಸಂಗೀತನನ್ನು ಆರಿಸಿದುದರಲ್ಲಿರುವ ಅಂಕರ್ಯವೇನೆಂದು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದನು.

"ಮಹಾರಾಜಾ, ಸುಸಂಗೀತನಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞಾನ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾಗಿ ಹಾಡುವಂತಹ ಕುಶಲತೆಯೂ ಇದೆ. ಗಾಯಕನಾದವನು ಪಂಡಿತರನ್ನೂ, ಪಾಮರರನ್ನೂ ಸಮಾನವಾಗಿಯೇ ರಂಜಿಸಬೇಕು. ಆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸುಸಂಗೀತನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಇದೆ. ಇದು ನನ್ನೊಬ್ಬನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರೂ ಪಾಮರರೂ ನನ್ನೊಡನೆ ಏಕೀಭವಿಸಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಜನೂ ರಾಣಿಯೂ ಅಕ್ಕರ್ಯವಿಟ್ಟು, "ಏನುದಿರಿ? ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯದೊಂದಿಗೆ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಗೀತ ಪ್ರಿಯರೂ ಏಕೀಭವಿಸಿದರೇನು? ಅವರೆಲ್ಲರ ಅಭಿ

ಪ್ರಾಯವನ್ನು ನೀವು ಯಾವಾಗ ಕೇಳಿಸಿದಿರಿ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಮಂತ್ರಿ “ಆ ಮೂವರೂ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಭಿಕರ ಪ್ರವರ್ತನೆ ಹೇಗಿದ್ದಿತೆಂಬುದನ್ನು ತಾವು ಗಮನಿಸಿದಿರಾ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಮುರಳೀನಾಥನ ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಪೂರ್ತಿ ಸೆಲಗ್ಗುವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾನು ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ ” ಎಂದನು ರಾಜ.

“ನಾನು ಮೇಣುನಾಥನ ಹಾಡು ಕೇಳುತ್ತಾ ಅವನ ಸಂಗೀತ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪರಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅತ್ಯರ್ಥ ಪಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನೂ ಮಹಾರಾಜರ ಹಾಗೆಯೇ ಸಭಿಕರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ ” ಎಂದಳು ರಾಣಿ.

“ನಮ್ಮಿಂದ ಆರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆಸ್ಥಾನ ವಿದ್ವಾಂಸ ನೊಂದು ನಿಯಮಿಸಲಿರುವ ಗಾಯಕನು ತಾವು ಮೂವರನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಪಂಡಿತರನ್ನೂ, ಪಾಮರರನ್ನೂ ಸಹ ತನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಸಂತೋಷಪಡಿಸುವವನಾಗಬೇಕು. ಮಹಾರಾಜರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೂಡಾ ಅದೇ ಇರಬಹುದೆಂದು ನಂಬುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

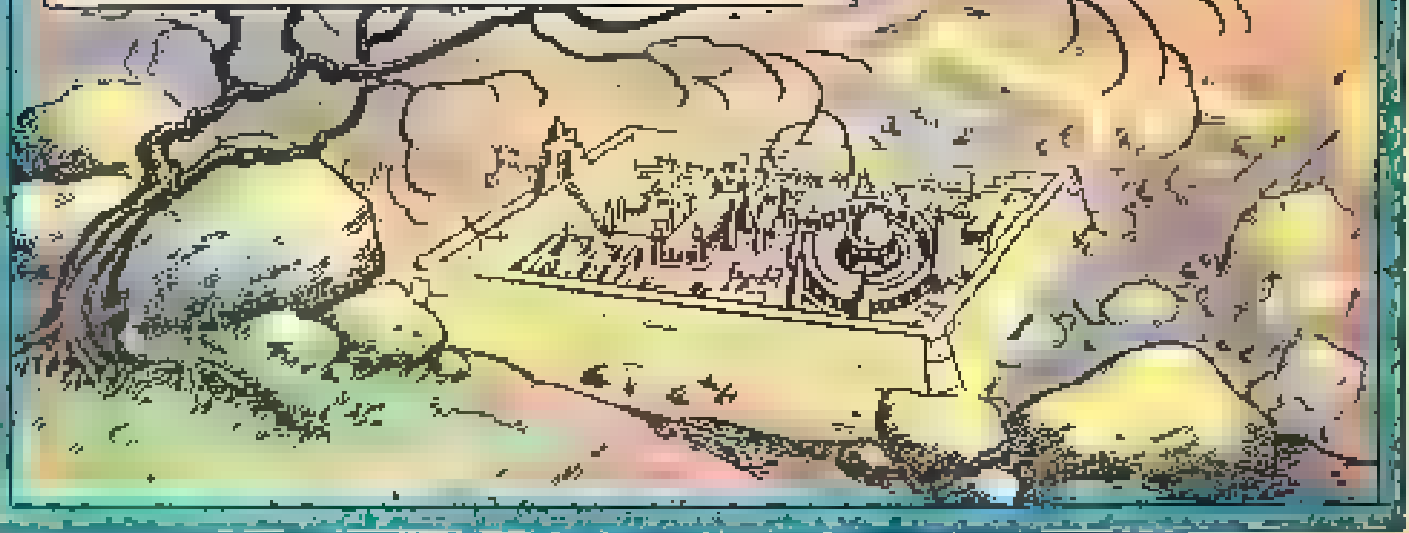
“ಅದು ನಿಜವೇ. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಅದೇ ನಿಜ ” ಎಂದನು ರಾಜ.

“ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಮೂವರೂ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸಭಿಕರ ಪ್ರವರ್ತನೆ ಹೇಗಿರುವುದೆಂದು ವಿವರಿಸು ತ್ತೇನೆ, ಲಾಲಿಸಬೇಕು. ಮುರಳೀನಾಥನು ಹಾಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಪಂಡಿತರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಎದ್ದು ಆಚೆಗೆ ಹೋದರು. ಅದರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜವರೆಲ್ಲ ಅನಂದ ದಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತ ಕಡೆಯವರೆಗೂ ಕುಳಿತಿ ಧ್ದರು. ಇನ್ನು ಮೇಣುನಾಥನು ಹಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಂಡಿತರು ಮಾತ್ರ, ಕಡೆವರೆಗೂ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕುಳಿತೇ ಇದ್ದರು. ಸುಕಂಗೀತನು ಹಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ, ಪಂಡಿತರೂ ಸರಿ, ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಸರಿ, ಆಗಾಗ ರ್ಷಭಧ್ವನಿ ಮಾಡುತ್ತ, ಹಾಡು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಆತ್ಮಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕುಳಿತೇ ಇದ್ದರು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ನಾನು ಆ ಮೂವರಲ್ಲಿ ಆಸ್ಥಾನ ಗಾಯಕ ಪದವಿಗೆ ಅರ್ಹನೆಂದು ಸುಸಂಗೀತ ವನ್ನು ಆರಿಸಿ ಹೇಳಿದೆನು. ಇನ್ನು ಪ್ರಭುಗಳ ಚಿತ್ತ ” ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

ರಾಜನೂ ರಾಣಿಯೂ ಮಂತ್ರಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವನ್ನೇ ಆಮೋದಿಸಿ, ಸುಸಂಗೀತನನ್ನೇ ಆಸ್ಥಾನ ಗಾಯಕ ಪದವಿಗೆ ಆರಿಸಿ, ಗೌರವಿಸಿದರು. ಉಳಿದವ ರನ್ನೂ ಯಥೋಚಿತವಾಗಿ ಸಮ್ಮಾನಿಸಿದರು.

ಕೆಂಚುಕೋಟ

೧೭

[ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಶಿವಪುರವೆಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಅವನ ಪ್ರಿಯ ಒಬ್ಬ ಸುಬಾಹು ಕಾಣಿಸಿದನು. ಅವನ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಸೇನಾನಿಯಾದ ಧೀರಮಲ್ಲನ ಸಹಾಯದೊಡನೆ ತಿಳಿಯತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೂತನೊಬ್ಬನು ತಂದ ಚತ್ರದಿಂದ ಸೇನಾನಿ ಧೀರಮಲ್ಲನು ಸರ್ವಕೀತುವಿನ ಪಿಡಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಭಯವಿರುವುದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಸುಬಾಹು ಕೇಳಿದನು. —ಇನ್ನು ಒಂದಿ]

ಈ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಬಾಹು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದಕೂ ಸುಬಾಹುವಿನ ಅವಾರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಶಿವಪುರ ನಗರದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸೈನಿಕರಲ್ಲಾ ಶಸ್ತ್ರಸಜ್ಜರಾಗಿ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಒಂದಾಗಿ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಸೇರಿದ ಸೈನಿಕರಲ್ಲಾ ವೀರರಾದದಿಂದ ಬೇಗಬೇಗವೇ ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಮುಂದಾಳಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನೊಳಗೆ ಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲವೂ ನಗರ ಪ್ರಾಕಾರಗಳನ್ನೂ ಮುಖ್ಯ ಕೋಟೆಯನ್ನೂ ದಾಟಿ

ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗತೊಡಗಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ಎರಡು ಭಾಗಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಭಾಗದ ಆಶ್ಚಿರ ದಳದ ಮುಂದೆ ಸುಬಾಹು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಗದ ಆಶ್ಚಿರ ದಳದ ಹಿಂದೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾತ್ರಿ ಪೂರಾ ಸೈನ್ಯವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ತಂಗದೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು, ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗಲು ಒಂದೆರಡು ಘಳಿಗೆಗಳಿರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಗುದ್ದದ ಬಳಸಿದ ಕಡೆಯಿಂದ ಓಡುತ್ತಾ ಬರುವ ಕುದುರೆಗಳ ಮಿಶ್ರವುಬಿದ್ದವು ಕೇಳಿ ಬರ

“ ಶಿವ ಪುರ ”

ಕೊಡಗಿತ್ತು. ಮುಂದಾಳುಗಳು ತಪ್ಪಿಗೆ ನಿಂತು, ಎಲ್ಲಾ ಪೈನಿಕರನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.

ಹಾಗೆ ಒಂದುವರರು ಮಿತ್ರರೋ ಶತ್ರುಗಳೋ ತಿಳಿದುಗಿಲ್ಲ. ಆದನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಸುಬಾಹುವೂ ಚಂದ್ರವರ್ಮನೂ ಹತ್ತುಮಂದಿ ರಾಯತರೊಂದಿಗೆ ಸೈನ್ಯ ಸಮೂಹದಿಂದ ಬೇರ್ಪಟ್ಟು, ಬಹು ಮೆಗವಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓಡಿದರು. ಆ ಒಳಸಿನ ಹತ್ತಿರ ನಾಲ್ವರು ಅಶ್ವಿಗಳೂ ಅವರಿಗೆ ಇದಿರಾದರು. ಮಸಕು ಕತ್ತರೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಸುಬಾಹುವಿನ ಗುರುತು ಓದಿದನು. ತಮ್ಮ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ಓ! ಸೇನಾನಿ ಸುಬಾಹುಗಳೇ! ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸಿಕ್ಕಿದಿರಿ! ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು! ರಾಜಪ್ರತಿನಿಧಿ ವೀರ ಮಲ್ಲರು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಪಕೇತು ಎಂಬ ರಾಜನ ಸೈನಿಕರು, ನಮ್ಮ ನಗರದ ಕಡೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಓಡುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಅಡ್ಡ ವಾರಿಯಾದ ಒಂದು ಅಟಕಾಯಿಸಿದರು. ಛಾರಿ

ಹೋರಾಟವಾಯಿತು. ಆ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವರನೇಕರು ವೀರ ಸ್ವರ್ಗ ವೆಡೆದರು. ರಾಜ ಪ್ರತಿ ನಿಧಿಯವರು ತಮ್ಮ ಅಶ್ವಿಕರೊಂದಿಗೆ ಸರ್ಪಕೇತು ವಿನ ಒಲವು ನಗರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗದಂತೆ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಾ ಬಿಡುಗಡೆಗೊಂಡರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಜೀವನ್ಮರಣ ಹೋರಾಟ! ಇದನ್ನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳಲು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು" ಎಂದನು.

ಸೈನಿಕರು ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ರಾಯತರು ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಬರುವುದು ಕಂಡರು. ನೋಡ ನೋಡುತ್ತಿರಲು ಧೀರಮಲ್ಲನು ಮಹಾ ಮೆಗದಿಂದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ಬಂದೆಯಾ ಸುಬಾಹು? ನಾವಿಗ ನಗರ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಹೋಗಲೇ ಮೇಕು ಸರ್ಪಕೇತುವೊಂದಿಗೆ ." ಎಂದು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ ಉರು ಕಟ್ಟಿದವ ಗಂತ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವಾಗಲಿಂದ ಕುಣಿಯುವಂತೆ ಕುದುರೆಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿ "ಮಹಾರಾಜಾ! ನೀವು!...ನೀವು! ಇಲ್ಲಿ!..." ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಬಂದುಕೊಂಡು ಓಡಿಬಂದು ಚಂದ್ರ ವರ್ಮನ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, "ನಾನೇನೂ ಕವಸು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು.

"ಧೀರಮಲ್ಲಾ! ಮತ್ತೆ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡುವೆನೆಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ! ನಾನು ಕೂಡಾ ಅಂದುಕೊಂಡೆನು. ಇದು ಕವಸಲ್ಲ. ನಿಜವೇ. ಈಗ ಎಂತಹ ವಿಚಿತ್ರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಳಿರುಕೊಂಡಿ ದ್ದೇವೆ! ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಿಗೆ ಕೂಡಾ ಇದು ಸಮಯ ವಲ್ಲ! ಸುಬಾಹುವಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾ ಗಿದೆ! ಮತ್ತೆಲ್ಲಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾತಾಡೋಣ. ನಡೆ ನಡೆ! ಶಿವಪುರ ರಕ್ಷಣೆಯೇ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿ" ಎಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

ಸೇನಾನಿ ಧೀರಮಲ್ಲನು, ಒಂದುಸಾರಿ ಮುಂದಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಸೇನಾಳ ಕಡೆಗೂ, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಓಡಿಬಂದ

ಸೂತನು ಕೆಡಗೂ ನೋಡಿ, "ಮಹಾರಾಜರೇ, ನಿಮ್ಮ ಬರವಿಕೆಯಿಂದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಒದಲಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಮಹಾ ಘಾತಕ ಸರ್ವಕೇತುವಿನೊಂದಿಗೆ ಕೊನೆಯ ಹೋರಾಟದ ದಿವ್ಯ ಸಮಯ ಇದೀಗಲೇ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದು ನಗರದಲ್ಲಾದರೂ, ನಗರದ ಹೊರ ಗಿಲ್ಲಿಯೇ ಆವರಣ ಒಂದೇ ಈಗ ಈ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ತೂರಿಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಅವನ ಅಪ್ಪಿತ ಸೈನ್ಯವೇ. ಅವನ ಕಾಬ್ಬಲವೆಲ್ಲಾ ಗುಡ್ಡದಾಚೆಗಿನ ದೊಡ್ಡ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿದೆ. ನಾವು ಈ ಗುಡ್ಡಗಳ ಕಡೆಗೆ ವ್ಯೂಹ ರಚಿಸಲು ಸ್ವಲ್ಪ, ಮಾತ್ರ, ಸ್ವಲ್ಪ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೆಡಗಿನವನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, "ಸುಬಾಹೂ, ಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಆ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಬೆಟ್ಟದ ಕಡೆಗೆ ಸೂಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗು. ಕೆಡಗಿಯ ಮುಖವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಕೆಲವು ಸೈನಿಕರಿದ್ದರೇ ಸಾಕು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಆಪ್ತಿಕರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸು, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಗುರಿ ಕಾರರಾದ ಬಿಲ್ಲುಗಾರರನ್ನು ಕಾವರಿಗೊಳಿಸಿ ಬಿಡು. ಕೆಲವರು ಒಡಗುಳನ್ನು ಉರುಳಿಸುವವರಾಗಿರಲಿ. ಬೇಗ! ಬೇಗ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಕೆಡಗಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸೈನ್ಯವೂ ಕೆಡಗಿಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಧೀರಮ್ನು ನೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ವೀರಪುರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ತಾನು ಇದ್ದಿರುವ ಕಪ್ಪಳುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಸಮಯ ಸ್ಥಿತಿಯಂತೆ ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ವರ್ಮನು ಕೊಟ್ಟು ಕೇಳಿದ ಧೀರಮ್ನನು, ಬಹಳ ವಿನಯದಿಂದ, "ಮಹಾರಾಜಾ, ನಾನೂ ಸುಬಾಹುವೂ ಬಿಟ್ಟು ಕಪ್ಪಳಗಳನ್ನೂ, ಕಡೆಗೆ ಈ ಶಿವ ಸೂತ ರಾಜನ ಅಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ. ಅವನ ಪ್ರತುಢಿಯಾಗಿ ಶಿವಪುರದಲ್ಲಿರುವ ಸೂಗಿತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸುಬಾಹು ನಿಮಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾನಷ್ಟೆ" ಈಗ ನಮಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು

ಇದಿರು ನೋಡದೆ ಹಾಗೆ ಈ ಸರ್ವಕೇತುವಿನೊಂದಿಗೆ ಸಂಭಾಟ ಬಿಡುವೆ. ಆ ದುಷ್ಟನೊಂದಿಗೆ ಎಂದೂ ಒಂದು ದಿನ ನಾವು ಯುದ್ಧ ಮಾಡದೆ ತಪ್ಪದು. ಆ ಸಂದರ್ಭ ಈಗಲೇ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಇದು ಮಹೋತ್ಸವ ವೀರ ಸ್ವರ್ಗವೋ ದೇವರೋ ಗೊತ್ತು. ನಮಗಿಂತೂ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗ ಈಗ ಇಲ್ಲ! ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಒಂದಾದುದೊಂದು ಮಹಾ ವ್ಯಥೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯ ಒಳ್ಳೆಯ ದಾಖಲೆವುದೆಂದೇ ನಂಬೋಣ" ಎಂದನು.

"ನಿಜ, ಧೀರಮಲ್ಲಾ! ನಿಜ! ನಾವು ಸ್ವದೇಶ ವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ದೇಶ ದೇಶ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವ ರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವೇನಿಲ್ಲ. ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸವಾಯತ್ ಗೊಳಿಸು. ಉತ್ತಮದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಉತ್ತೇಜಿಸಿ ಹುರಿದುಂಬಿಸು. ಈ ಸರ್ವಕೇತುವಿನೊಂದಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಬದುಕಿನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಇಂದೇ ಆಗಿಹೋಗಲಿ!" ಎಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

ಹೀಗೆ ಇವರು ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗಲೇ ಕಣ್ವೆಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕಲಕಲರವ ತೋರು ಕೊಳುತು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾವಲಿಗಿದ್ದ ಬಿಲ್ಲುಗಾರರು ಬಾಣಗಳ ಗುರಿ ಓಡಿದು ಮುಖದ್ವಾರದಾಚೆಗೆ ರಿವ್ವರಿವ್ವನೆ ಬಾಣ ಬಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಕಂಡುಬಂದವರನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾರಿಸಿ ನುಗ್ಗಿ. ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಆಟಗಲಿಂದ ಕಣವೆಯೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಲು ನೋಡುವ ಶಕ್ತಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಕಿಚು, ಕೊಗು, ಹಾಹಾಕಾರಗಳಿಂದ ಆ ಪ್ರದೇಶವು ಭಯಂಕರವಾಯಿತು. ಮೃಗಪಕ್ಷಿಗಳು ಹೆದರಿ ಹಾರಿ ಹಾರಿ ಓಡುತ್ತಿದ್ದುವು.

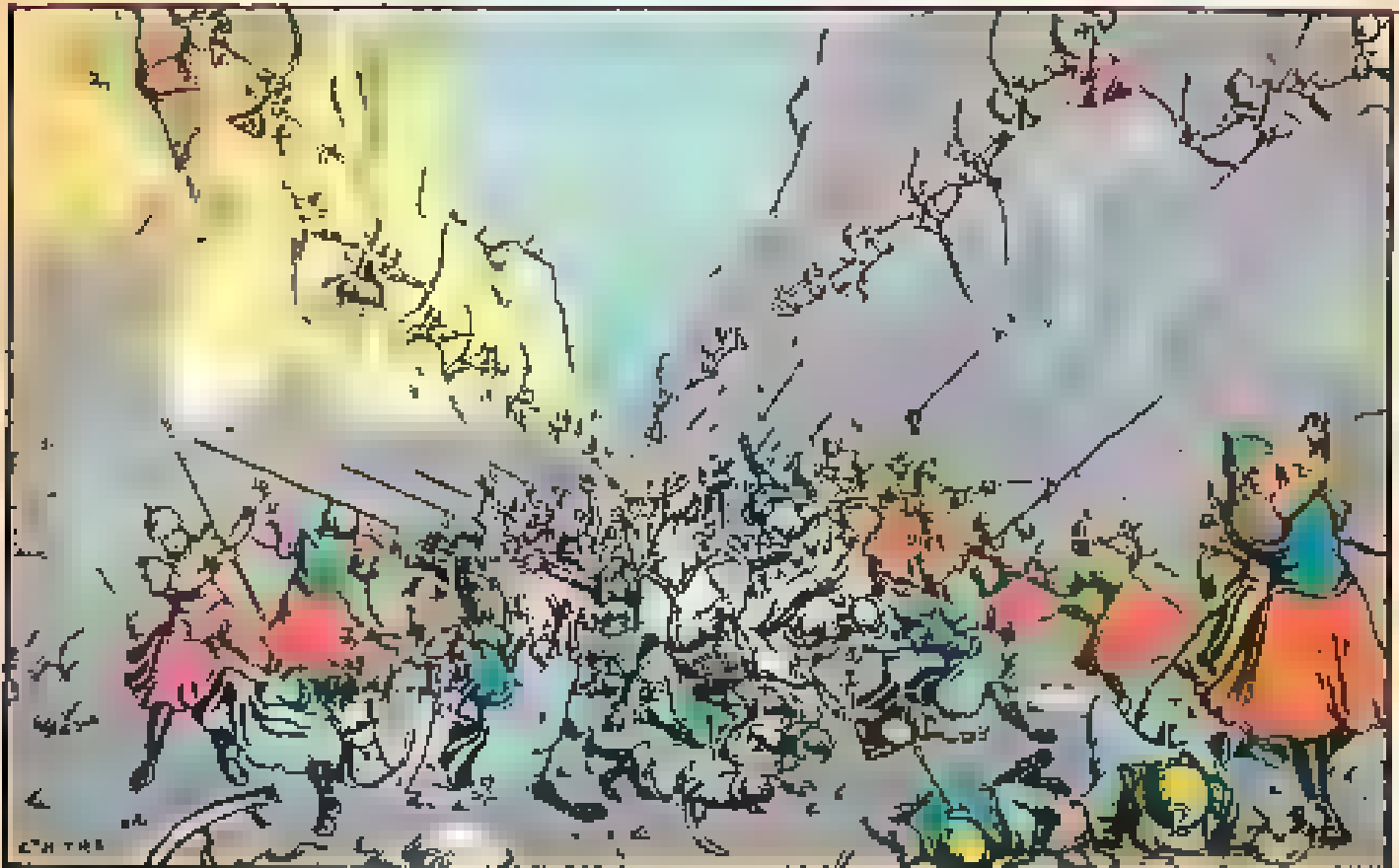
“ಮಹಾರಾಜಾ, ಸರ್ವಕೇತು ಕಣವೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅವನ ಆಶ್ಚರ್ಯ, ಪದಾತಿಗಳೂ ಆವೇಶದ ಗರ್ಜನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೇಗಾದರೂ ಕಣವೆಯೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸವೆಬಡಿಯುವ ನಿರ್ಧಾರವಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ, ಪಾವೀಗೆ ಆ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಮಾರ್ಗ

ರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬದಿಗಳಿಂದಲೂ ಅವನ್ನು ಇದಿರಿಸಿ ಪಾತವಡಿಸುವುದೇ ಶಕ್ತ ಮಾರ್ಗ | ಈ ದಿನ ನನ್ನ ಹಸಿದ ಕತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬಲಿ |” ಎಂದವನೇ ಜಯ ಜಯಾಕಾರದ ಗರ್ಜನೆಯೊಂದಿಗೆ ಧೀರ ಮಲ್ಲನು ಚೌಕನೆ ಹಾರಿ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೇರಿದನು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನೂ ಜಯ ಜಯಾಕಾರದ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯೊಂದಿಗೆ ಒಂದೇ ಹಾರಿಕೆಗೆ ತನ್ನ ಆಶ್ವದ ಮೇಲೆ ಅಧಿರೋಹಿಸಿದನು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮ ಧೀರಮಲ್ಲರಿಬ್ಬರೂ ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಎರಡಾಗಿ ಭಾಗಿಸಿ ಕಣವೆಯ ಎರಡು ಬದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಸುಬಾಷು ಕೊಡಾ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಪದಾತಿಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ದ್ವಾರದ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದನು.

ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸರ್ವಕೇತುವಿನ ಸೈನಿಕರು ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ದ್ವಾರದಿಂದ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಕಷ್ಟೋತ್ತರದ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದರು. ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆ

ಯಲ್ಲಿರುತ್ತ ಅವನ ಅಧಿಕರಣ, ಪದಾಧಿಕಾರ ಪ್ರಳಯ
 ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಗರ್ವಿಸುತ್ತ ಕಣಿವೆಯೊಳಗೆ
 ತೂರಿಕೊಂಡು ಮಗ್ಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.
 ಅವರನ್ನೇಳು ದ್ವಾರದ ಪತ್ನಿರವೇ ಸುಡಾಹುವಿನ
 ವೀರರ ಕುಟುಂಬ, ಕಪ್ಪಿಗಳೂ, ಅಮ್ಮಗಳೂ
 ಅಪಹರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಅವರನ್ನೂ ಮಿಲಿ
 ದ್ವಾರವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮುನ್ನುಗ್ಗಿ ಬಂದವ
 ರನ್ನು ಚಂದ್ರವರ್ಮನೂ, ಧೀರಮಲ್ಲನೂ ಕೊನೆ
 ಗಾಳಿಬಿಟ್ಟರು.

ಹೀಗೆ ಹೋರಾಟವು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ
 ಸಾಗಿತು. ಶತ್ರು ಸೈನಿಕರೂ, ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಕಡೆ
 ಯೆವರೂ ಸತ್ತು ಸತ್ತು ಬಿದ್ದರು. ಶತ್ರು ಸೈನಿಕರ
 ಸಾವಿಗೆ ಲೆಕ್ಕವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೊರಗೆ ಈ
 ದಿರುವ ಶತ್ರು ಸೈನಿಕರು ಅವಾರವೆಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರು.
 ಇವರವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಸೈನಿಕರು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಂದಿ
 ಮಾತ್ರವೇ ಸತ್ತರೂ, ಸರ್ವಕೇತು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸೈನಿಕ
 ರನ್ನು ಆ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಕ್ಕೊಂದರ ತಮ್ಮ

ಸೈನಿಕರ ಸಹಜ್ಜೆ ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರೋ ' ಅವರ
 ರಿಂದ ತಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ದೀನರಾಗಿದ್ದೇವೆಂದು ಧೀರ
 ಮಲ್ಲನೂ ಚಂದ್ರವರ್ಮನೂ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ
 ಬಿಡುಗಡೆ ಬಿದ್ದರು.

ಬೇರೆ ಕುಪಾಯವೇನೆಂದು ಅವರಿಬ್ಬರೂ
 ಅರೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಸರ್ವಕೇತುವಿನ ಕೆಲ
 ಸದಳ ಕೇಂದ್ರವು ಕಣಿವೆಯ ದ್ವಾರದ ಪತ್ನಿರ
 ಮನೆಯೊಳಗಿತ್ತು. "ಬಿದರೇ ಬಿದಿರಿ! ಆ ಬಂದ,
 ವರ್ಮಾ ಮಕ್ಕು, ಧೀರಮಲ್ಲನ ಕಲೆಗಳನ್ನು ತರುವವ
 ರಿಗೆ ಲಕ್ಷ ವರಹಾ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ವರಗಳಿಗೆ
 ಅವರನ್ನೇ ಸಾಮಂತರಾಜನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ
 ಮುಂದೆ ನುಗ್ಗಿರಿ! ಇದು ನಾಟ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿ
 ಹೇಳುವ ಮಾತು! ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸತ್ತವರ
 ಮೂರು ಕಲೆಮಾರಿನವರಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿರುವಂತೆ
 ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಹೆಮ್ಮೆ ಹಿಂಬದಿವರನ್ನು ಕೊಂದ
 ದಿಡಲಾರ! ಜಾಗ್ರತೆ!"...ಎಂದು ಸರ್ವಕೇತು
 ಹ್ನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳುತ್ತರೇ ಇದ್ದನು

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ತನ್ನ ಕುದುರೆ
ಯನ್ನು ಧೀರಮಲ್ಲನ ಕುದುರೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹಾರಿಸಿ,
“ಧೀರಮಲ್ಲಾ! ನನಗೆ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಕಾಣು
ತ್ತದೆ. ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ, ಅಗೋ,
ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಕಲ್ಲುಗಳ ರಾಶಿಯಿಂದಾಗಿ ಅಚ್ಚೆ
ಕೋಗಿ ಹಿಡಿದಿಯಿಂದ ಸರ್ಪಕೇತುವಿನ ಸೈನ್ಯದ
ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಗಾಬರಿಪಡಿಸೋಣ.
ಒಂದುವೇಳೆ ಅಚ್ಚೆಯ ಒಡಿಗೆ ಇಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ
ವಾಗದೆ ಹೋದರೆ ಆ ಕಲ್ಲು ರಾಶಿಗಳ ಮರ
ಯಲ್ಲಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಬಿಲ್ಲುಗಾರರೂ, ಬಂಡೆಗಳನ್ನು
ಉರುಳಿಸುವವರೂ ಶತ್ರುಗಳ ಮೇಲೆ ನಾಶಕಾರಿ
ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಬಹುದು. ಆಗ ಸರ್ಪಕೇತುವಿಗೆ
ಸ್ವಲ್ಪ ಸೈನ್ಯವನ್ನಾವರೂ ಕಣವೆಯ ಮುಖದ್ವಾರದ
ದಿಂದ ಅಕಡೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ.
ವಿನನ್ನಾವಿ?” ಎಂದನು.

“ಹೌದು, ಮಹಾರಾಜರೇ, ನಾವೀಗ ಎರೋ
ಒಂದು ಮಾಡುವ ಗತ್ಯವರವಿಲ್ಲ. ಶತ್ರುಸೈನ್ಯ
ವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇಕಾರಿ ಕಣವೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ
ಬಿಟ್ಟರೆ ಮತ್ತೆ ನಮಗೆ ಓಡಿಹೋಗಲಿಕ್ಕೂ ದಾರಿ
ಯಿಲ್ಲದೆ ಇಕ್ಕುಳದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಂತಾಗಿ ಜಜ್ಜಿ
ಹೋಗಬಹುದು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಕಟ್ಟಾಳು
ಗಳನ್ನೂ ಬಿಲ್ಲು ವೀರರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು
ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಗಳ ಮೇಲಿಂದಾಗಿ
ಹೋಗುತ್ತ, ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ, ಕಣವೆಯ ಮುಂದಿರುವ
ಮೈದಾನ ಪ್ರದೇಶದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿ
ಅವನ ಮುಂದಿರುವ ದೃಶ್ಯವು ಎಂತಹ ಧೈರ್ಯ
ಕಾಲಿಯನ್ನಾದರೂ ಭೀರುವಾಗಿ ಹೋಗುವಂತೆ
ಮಾಡುವಂಥಹ ಸೈನ್ಯ ಸಾಗದವೇ ಇದ್ದಿತು.

ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಸರ್ಪಕೇತುವಿನ
ಅಶ್ವಿಕರೂ ಪದಾತಿಗಳೂ ಕಣವೆಯ ಮುಖದ್ವಾರದ

ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಬಿಡಿಸುವವರೊಳಗೆ ಕಣವೆಯ
ದ್ವಾರವು ಭಯಂಕರ ಯುದ್ಧ ರಂಗವಾಗಿ ಹೋಯಿತು.
ಸರ್ಪಕೇತು ಕೊಡುವನೆಂದ ಬಹುಮಾನಗಳ ಅಶ
ಯಿಂದ, ಹಿಡಿದಿದು ಬಡುವದರೂ ಉಳಿಯಲಾರ
ವೆಂಬ ನಿಶಾಶೆಯಿಂದ ಅವನ ಸೈನಿಕರು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ
ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಸಣ್ಣಗಿನ ಕಣವೆಯ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ
ಯಾವುದರಿಗೆ ನಗ್ನಮತೆ ಮೆಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದರು. ನಗ್ನ
ಸತ್ತು ಬೀಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರೊಳಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯೇ
ಸರೆಯಿತು. ಆಯುಧಗಳಿಂದಲೂ, ಉರುಳುವ
ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದಲೂ ಶತ್ರುಗಳು ಬಡಬಡನೆ ಸತ್ತು ಬೀಳು
ತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಬಾಹುವಿನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪವೇ
ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಪತಿಯಾಗಿ ಧೀರಮಲ್ಲನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು
ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವರೆ ಸರ್ಪಕೇತುವಿನ
ಸೈನಿಕರು ಸತ್ತ ಹಾಗೂ ಸಾಯಲಿರುವ ತಮ್ಮ
ಪತೆಗಾರರ ಮೇಲೆಯೇ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಮುಂದೆ ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಡೆಗೆ ಮೆಗವಾಗಿ ಕರಲುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ಯುದ್ಧಮೂಡಿ ಒಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು ? ಹೆಚ್ಚಾದರೆ ತಾನೂ, ಧೀರಮಲ್ಲ, ಸುಬಾಹು ಮತ್ತು ಬೇಕಲ ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮೋಗಂವ್ವದೇ ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಸ ಮಾಡಬಹುದು. ಆಮೇಲೆ ತನಗೆ ಮತ್ತು ಕಾಕು ಕಾಕು ತಿರುಗುವ ದುರವಸ್ಥೆಯೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗು ತ್ತದೆ. ತನ್ನ ವಿಧಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಬೇಕೇ ? ಹೀಗೆ ಕೋರಿತು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ.

ಅವನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಶತ್ರು ಸೈನ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ. ಅವನ ಮೀಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದಾ ಹೊಸ ಒಗೆಯು ಆಶೋಚನ ಬಂತು. ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ಧೈಯ ದಿಂದ ಶತ್ರುಗಳ ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಕಾಣುವ ಮನೆ ಎತ್ತರವಾದವನಾದ ಬಂತು. ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ನಿಂತು, ಮೀಚೆ ಮೊಳಗುವ ಉಪ್ಪು ಕವಸ್ವರವಿಂದ ಹೀಗೆ ಬೊಬ್ಬಿರಿದು ಹೇಳಿದನು.

"ಓ ಸೈನಿಕರೇ ! ನಾನು ವಿರಘರವ ಸಾಮಂತ ಕಾದ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಕೂಟರ ಮಹಾವರ್ಮನು ! ಅರಮಾಧವನಾದ ಸರ್ವಕೇತು ಮಾಹಿಷ್ಮತಿ ರಾಜವಂಶವನ್ನು ಮಹಾ ಕ್ರೂರತನದಿಂದ ನಿರ್ಮೂಲಿಸಿ ಹೇಗೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾದನೋ ನಿಮಗ್ನಿಯೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಹೇಗೆ ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಹತಮಾದಿವನಂತಲೂ ಒಲ್ಲಿರಿ ! ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮಾಹಿಷ್ಮತಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಯಶೋವರ್ಧನ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯವರ ಪುತ್ರನಾದ ತಪೋವರ್ಧನನನ್ನು ಕೊಡಿಸುವಂತಲೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಅವನ್ನ ಗಿಯೇ ನನ್ನ ಜೀವವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದುಮೇಲೆ ಅವನು ಅವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದೇ ಹೋದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಿಮಗಿಲ್ಲಾ ಇದ್ದವಿರುವ ಮೇಲೆ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮಹಾ

ಮಹಮ್ಮದೂ, ಕಪಟಜೂ, ಕ್ರೂರಿಯೂ ಆದ ಈ ಸರ್ವಕೇತುವನ್ನು ಮೊದಲು ಹಿಡಿದು ಬಿಡಿಸಬೇಕು. ನನ್ನ ವಿರಘರವ ಸಂಸ್ಥಾನದವರು ಯಾರಾದರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರೇ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು ದೊಡ್ಡಪಿಗಳಿಂದ ಎರಡೇ ! ಗವನಿಬಿಡಿ ! ಒಂದಾಗಿ ಸೇರಿ !".

ಹೀಗೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೈನಿಕರೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಸ್ಥಗಿತವಿನಂತೆ ನಿಂತರು. ಅವನು ಮಾತಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಸೈನ್ಯದ ಒಂದು ಭಾಗದಿಂದ, "ವಿರಘರ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಜೈ !" ಎಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಿತು.

ಅದನ್ನನುಸರಿಸಿ ಆ ಸೈನ್ಯದೊಳಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಲಕಲವೂ, ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ದೂಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ನೊಣುಕುಗ್ಗಲೂ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಕೋಪ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಸೈನ್ಯದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ

ಭಾಗವು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಬರತೊಡಗಿತು. ಅಂಥವರೆಲ್ಲ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ನಿಂತಿರುವಲ್ಲಿಗೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರೊಂದಿಗೆ “ಸರ್ವಕೇತು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಜೈ!” ಎಂಬ ಕೂಗೂ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಅಶ್ವಿಕರೂ ಪದಾತಿಗಳೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಭೇಟಿಮಾಡಿದುದಿಂದ ಅವರ ಮೇಲೆ ಮುಗಿಬಿದ್ದರು. ಅವರವರೊಳಗೇ ಕಾದಾಟವೆದ್ದಿತು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕಣವೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸೇನಾನಿ ಧೀರಮಲ್ಲನೊಂದಿಗೆ, “ಧೀರಮಲ್ಲಾ! ಇದೀಗ ಒಳ್ಳೆಯ ಅವಕಾಶ! ಸರ್ವಕೇತುವಿನ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಭಾಗವು ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅವರಿಗೆ ಉಳಿದವರೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರಿಗಿಲ್ಲಾ ಉತ್ಸಾಹ ಬರುವಂತೆ ಹೇಳಿ, ಒಂದೇಬಾರಿಗೆ ಕಣವೆಯ ಮುಖ ದ್ವಾರದ ಕಡೆಗೆ ದಾಕಮಾಡಿ ಹೊರಗಿನ ಮೈದಾನಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿರುವುದರೆ ಸರ್ವಕೇತು ಇಕ್ಕಡದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದವನಂತೆ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ತ್ವರೆ ಮಾಡು!” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಅದರಂತೆ ಸೇನಾನಿ ಧೀರಮಲ್ಲನು ತನ್ನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ, ಸರ್ವಕೇತು ತನಗೆ ಬರುವ ಕೇಡನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟನು. ತನ್ನ ಸೈನಿಕರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಶತ್ರುಪಕ್ಷ ವಹಿಸಿ, ತನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ

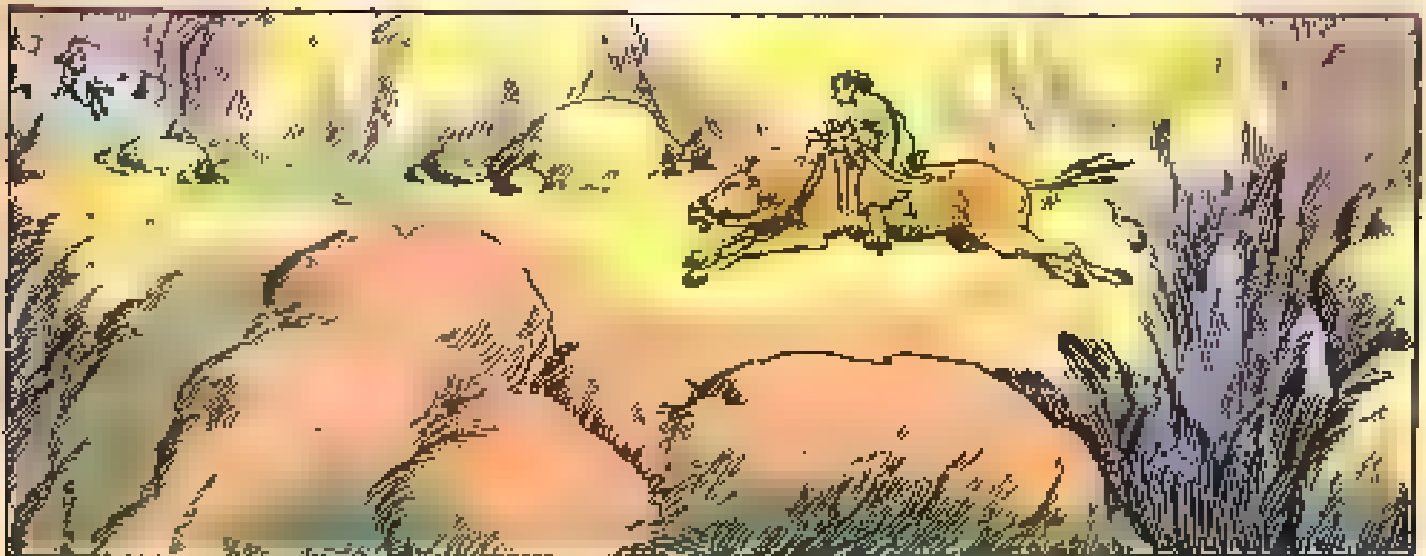
ಕತ್ತಿ ಎತ್ತುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ಕಣವೆಯ ಮುಖದ್ವಾರದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗುವಂತೆ ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ ಕರೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳಾದ ಶನ್ನವರೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ರಂಗದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಲಿಕ್ಕೇ ತೊಡಗಿದನು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನೂ, ಧೀರಮಲ್ಲನೂ ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಸರ್ವಕೇತುವಿನ ಬೆಂಬತ್ತಿ ಸಾಗತೊಡಗಿದನು. ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ಅಗುಡ್ಡಗಳ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ನಡು ದುರ್ಭಾಷ್ಯದವರಾಗೂ ಸರ್ವಕೇತುವಿನ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಬಿಂಬತ್ತಿದನು.

ಶತ್ರು ಸೈನಿಕರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಅಶ್ವಿಕರೂ ಪದಾತಿಗಳೂ ಅವನ ಕೈಗೆ ಸೆರೆ ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಅವರೆ ಮುಖ್ಯ ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ ಸರ್ವಕೇತು ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಕೈಗೆ ಸಿಗದೆ, ಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಹಳ ದೂರ ಓಡಿಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು.

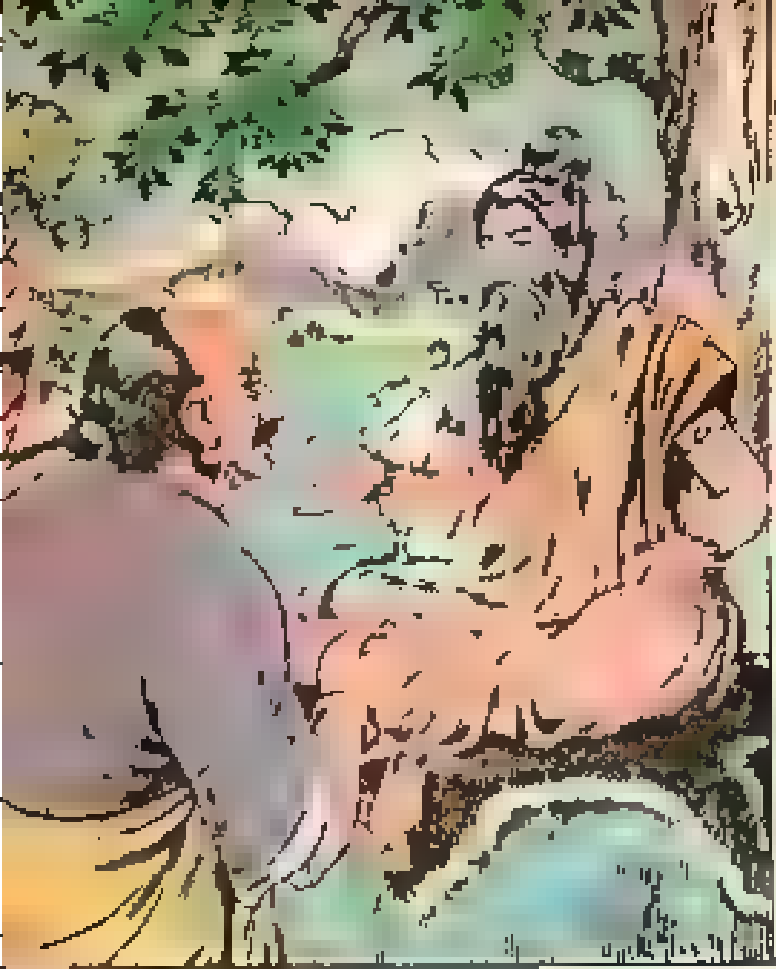
ಸೇನಾನಿ ಧೀರಮಲ್ಲನೂ, ಚಂದ್ರವರ್ಮನೂ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು ನಾಲ್ವರು ಅಶ್ವಿಕರನ್ನೂ ಹತ್ತುಮಂದಿ ಭಟರನ್ನೂ ಸಪಸೇಕೇತುವಿನ ಜಾಡು ತಿಳಿದು ಬರಲು ಮುಂದೆ ಓಡಿದನು.

—(ಮುಂದಿನ ಸಂಚರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯ)

ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಕೇಳು. ನಡೆಯುವ ಕ್ರಮ ಕೆಳೆಯ ರಾರಮು" ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿತು :

ಕಾರ್ಯಪೂರವಾಯದಾಗಿತ್ತು ಕನಕಶೆಟ್ಟಿ ಎಂಬ ವರ್ತಕನು ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ವ್ಯಾಪಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಲಕ್ಷಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಧನ ಗಳಿಸಿದನು. ಸಮುದ್ರ ವ್ಯಾಪಾರದೊಂದಿಗೆ ಧಾನ್ಯಗಳ, ಜವಳಿಗಳ ವ್ಯಾಪಾರವೂ ಅವನಿಗಿತ್ತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬದ್ಧಿ ಶೇವಾದೇವಿಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಅವನು ಮಗಾದಿಂದಲೇ ಹಣಗಳಿಸುತ್ತ ಅಗಾಧ ವೆಂಟುಮ್ಬ ಲಾಭ ಗಳಿಸಿದನು.

ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಸಾಲ ಪಡೆದುಕೊಂಡವರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ದಮನದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಗಳನ್ನೇ, ಚಿಕ್ಕಪದ್ಧಿಗಳ ಲಕ್ಷಕಟ್ಟಿ ತೀರಿಕದಾಗುವವರ ಸ್ಥಿರವರ ಸೊಕ್ಕುಗಳ ನೈಫಾ ಸೇವೆಯೊಂದು ಕನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವರ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅವನು ಯಾರ ಮುಖವನ್ನೂ

ನೋಡದೆ, ಲೆಕ್ಕ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿಯೇ ಕಣ್ಣಾಗುವನು. ಅದೇ ಅವನ ದೇವರು.

ಹೀಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಧನದಿಂದ ಕನಕಶೆಟ್ಟಿ ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತ ಕುಟುಂಬದೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ಸಂಪನ್ನ ನಡೆಸಿದನು, ಮಗನಿಗಾಗಿ ಅಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಗ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಅವರುಗಳಿಂದಲೂ ಸ್ವಂತ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಸು ತ್ತಲೂ ಇದ್ದನು.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕನಕಶೆಟ್ಟಿಗೆ ವೃದ್ಧಾವೃದ್ಧಿ ಬಂದಿತು ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಶರೀರವ ಕ್ರಾಂತಿ ಹಗ್ಗ ವಿಚಾರ ಪಡೆಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಅನೇಕಾ ನೇಕ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನೆಂದೂ, ಆ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಪತ್ರಮೇಲೆ ನರಕಯಾತನೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾ ಗುತ್ತದೆಂದೂ, ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಭಯಾನಕವಾಗಿರುತ್ತ ವೆಂದೂ ಭೀತಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಡಲಿತು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಗರದ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಂತಿ ವನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಯೋಗೀಶ್ವರನು ಒಂದು ತೆಂಗಿರುವ ನೆಂದು ಜನರ ಮೂಲಕ ಸಮಾಚಾರ ಕನಕಶೆಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆ ಯೋಗಿ ದೊಡ್ಡ ಮಹಾತ್ಮನೆಂದೂ, ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಒಂದವರ ಕಷ್ಟ ಸಮಸ್ಯೆ ಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ತಕ್ಕ ಪರಿಹಾರದ ಮಾರ್ಗ ತೋರಿ ಸುತ್ತುನೆಂದೂ, ಬಹಳ ದಯಾಶಾಲಿಯೆಂದೂ ಜನರು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ಅರೋಚನೆ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು ಕನಕಶೆಟ್ಟಿಗೆ.

ಒಂದು ದಿನ ಕನಕಶೆಟ್ಟಿ ಶಾಂತವನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಯೋಗೀಶ್ವರನಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ತಾನು ಒಂದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಲು ಬಾಯಿ ತೆರೆಯಲಿವನು.

ಅಪ್ಪರವೇ ಯೋಗಿ ಅಪವನ್ನು ತಡೆದು, "ನಿನ್ನ ಸಮಾಚಾರವೆಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನೀನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಗಳೆಲ್ಲ ಹೋಗದೇಕಾದರೆ,

ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡುವುದೋರೇ ದಾರಿ. ದಿನಕ್ಕೆ ನೂರು ಮಂದಿಯಂತೆ, ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂದಿಗೆ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಿದ ಕೊರತು ನಿನ್ನ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ಯೋಗಿಯು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೊಂಡರೇ ಕಣಕಟ್ಟಿಗೆ ಬಪ್ಪು ಬೆರಗೂ ಒತ್ತಿಗೆ ಹಡಿಯಿತು. ದಿನಕ್ಕೆ ನೂರು ಮಂದಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಪಣದಿಂದ ಭೋಜನ ಮಾಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಮಗಂದಿರೂ ಒಪ್ಪಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಏನೋ ಮಂದಿಹುಚ್ಚು ಅಂದುಕೊಂಡರು.

“ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ಸ್ವಾಮಿ. ಅಷ್ಟು ಮಂದಿಗೆ ಭೋಜನ ಹಾಕುವ ಶಕ್ತಿ ನನಗಿಲ್ಲ. ಬೇರೇನಾದರೂ ದಾರಿ ಹೇಳಬೇಕು ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡನು.

ಯೋಗಿ ಮುಗುಳುನಗು ಸೂಸಿ, “ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೀನು ಬಡ್ತಿ. ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಧನ ಸಂಪಾದನೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಪಾಪವನ್ನು ಸೇರಿಸಿಯೇ ಸಂಪಾದಿಸುವುದಿ ದಿನಕ್ಕೆ ನೂರು ಮಂದಿಯ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಿದರೂ ನಿನ್ನ ಅಸ್ತಿ ಕರಗಲಾರದೆಂಬ ಸಂಗತಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಇಲ್ಲದ ಸಂಯೋಜನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅಸತ್ಯದ ಮಾತು ಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ವ್ಯಥಾ ರೇಗಿಸಬೇಡ” ಎಂದನು ಶಾಂತವಾಗಿಯೇ.

ಕಣಕಟ್ಟಿ ಮತ್ತೊಂದು ಮಾತಾಡದೆ ತಲೆಬಗ್ಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಯೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ಆಮೇಲೆ ಏನೋ ಮಂತ್ರ ಜಪಿಸಿ, ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, “ಕಣಕಟ್ಟೇ, ನೀನು ಪಾಪ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ, ಪರಮ ಲೋಭಿ ಕೂಡಾ ನಾನು ಈ ಬೆಳ್ಳಿ ಪಾತ್ರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಪಾತ್ರ ನಿನಗೆ ಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗಷ್ಟೇ ದಾಡದ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಮೂರು

ದಿನಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೀನು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂದಿಗೆ ಇವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಬೇಕು. ಗಡುವಿನೊಳಗೆ ನೀನು ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಡೆದು ಹೋಗಿ ನೀನು ಸಾಯುವಿ” ಎಂದು ಒಂದ, ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಕಣಕಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಕಣಕಟ್ಟಿ ಆ ಪಾತ್ರದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅನ್ನ ದಾನ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ದಿನಾ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯವರೆಗೂ ಅದೇಕೆ ಮಂದಿ ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಲಾಜಿಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಎರಡು ದಿನಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ಮೂರನೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯೋಗಿ ಹೇಳಿದ ಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಕಡಿದುಮಾಡಿದರು. ಯೋಗಿ ಹೇಳಿದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೆನಪಿತ್ತು.

ಕಣಕಟ್ಟಿ ಬಹಳ ಗಾಬರಿದ್ದನು. ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅರೆದು, ಹೇಗೋ ಎಂಬ

ಜನರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಅವರಿಗೆ ಭೋಜನ ಮಾಡಿದನು. ಇನ್ನೂ ಇಬ್ಬರು ಊಟ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆಗಲೇ ಬೆಳ್ಳ ಸಂಯೋಗವಾಯಿತು. ಎನ್ನೂ ಕೋರಲಿಲ್ಲ ಕನಕಶೆಟ್ಟಿಗೆ.

ಆಗಲೇ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಕನಕಶೆಟ್ಟಿ ಬಹಳ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಅದೋ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಎರಡು ಬಾರಿ ಎಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿ ಪಾತ್ರದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಊಟದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಡಿಸಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಅದೋ ಕೋಣೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ, ಬೇವರೇ ಗತಿಯೆಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ತಲೆ ಒಡೆದು ಸಾಯುವವನೇನೋ ಎಂದು ಹೆದರುತ್ತಾ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಸಿಗೆ ಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದನು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಬೆಳಗಾಯಿತು. ವಕ್ಷಿಗಳ ಕಲಕಲನಾದಗಳಿಂದ, ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುವ ಜನರ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ, ವಾಹನಗಳ ಓಡಾಟದ ಮೊರೆತಗಳಿಂದ

ಕನಕಶೆಟ್ಟಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಬಂದು ಕಣ್ಣು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ತನ್ನ ಕರೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿ ಕೊಂಡನು. ಇನ್ನೂ ಹಾನು ಬದುಕಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವೂ ಅಶ್ಚರ್ಯವೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿ, ಅದೋ ಕೋಣೆಗೆ ಓಡುತ್ತಾ ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಅವನು ಒಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಎರಡು ಎಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎನ್ನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಪೂರ್ತಿ ಉಂಡುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಬೆಳ್ಳಿ ಪಾತ್ರವೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಕನಕಶೆಟ್ಟಿಗೆ ಇದು ಯಾರೋ ಕಳ್ಳರ ಕೆಲಸವೆಂದು ದುಃಖವಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಧನದ ಸಂಗ್ರಹವಿರುವ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಗಟ್ಟಿಬನೆ ಹೋದನು. ಅವನ ಅನುಮಾನವು ನಿಜವಾಗಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ, ಒಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಊಟವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಇಬ್ಬರು ಕಳ್ಳರು ಧನವೂ ನಗಗಳೂ ಇರುವ ಶೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಒಡೆದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು.

ಕನಕಶೆಟ್ಟಿ ದಿಗಿಲಿನಿಂದ ಎರಡು ಕ್ಷಣ ಸ್ತಂಭಿತನಾಗಿ, ಕೊಡಲೇ ಸಮಾಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಬೀದಿಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ಯಾರೋ ತನ್ನನ್ನು ಹೆವರು ಹಿಡಿದು ಕೊನೆ ಕರೆಯುವುದು ಕೇಳಿತು. ಬೇಗ ಬೇಗವೇ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು.

ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಸದ್ದು ದೊಂದು ಜನರ ಗುಂಪೇ ನಿಂತಿದ್ದಿತು. ಅವರೊಳಗಿನಿಂದ ಹತ್ತು ಮಂದಿ, ಕೈಗಳನ್ನು ಹಗ್ಗದಿಂದ ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿದ ಇಬ್ಬರು ಕುಳ್ಳುಲಾಗಳನ್ನು ಎಳೆದುಕಂಡು ಕನಕಶೆಟ್ಟಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ಶೆಟ್ಟಿಯವರೇ, ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಬೆಳೆಜಾವದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅನುವಾನದಿಂದ ಹಿಡಿದವು. ಇವರು ಕಳ್ಳರೇ ನಿಜ. ಇವರ

ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಈ ಎರಡು ಮೂಟೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿರಿ" ಎಂದರು.

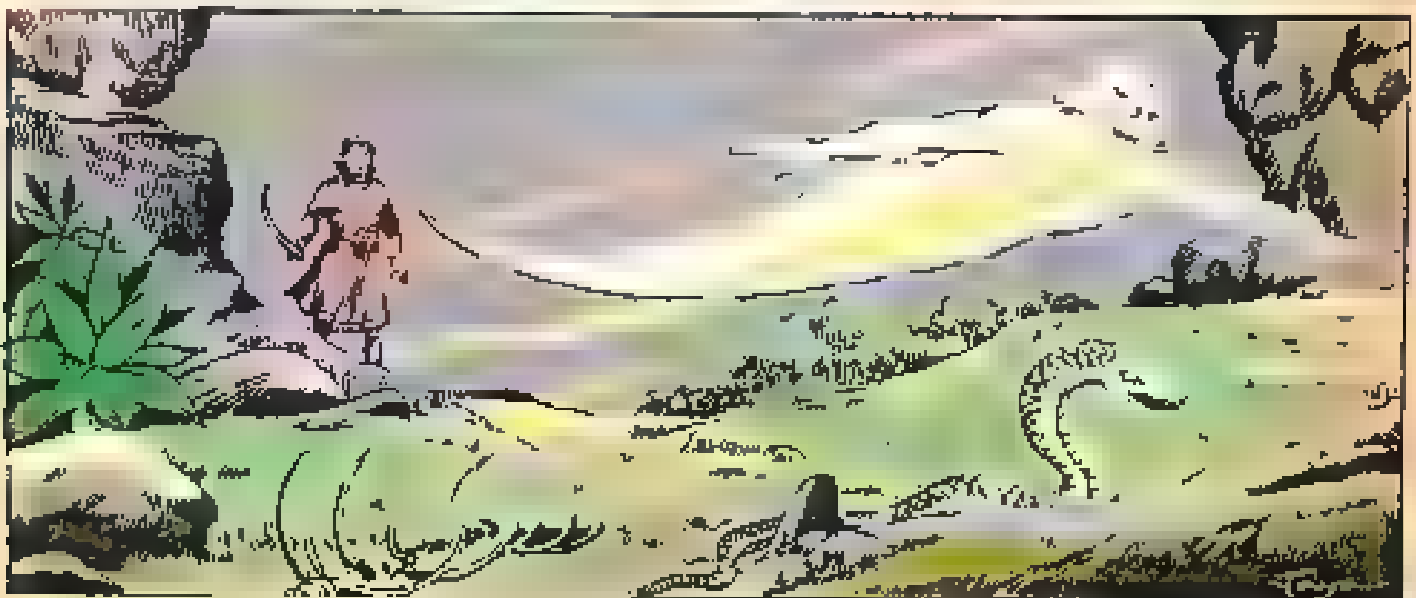
ಕನಕಶೆಟ್ಟಿ ಹಾಗೆಯೇ ನೋಡಿದಾಗ, ತನ್ನ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿಿದ್ದ ಧನಪೂ ಆಭರಣಗಳೂ ಮೂಟೆಯಲ್ಲಿ ದ್ದವು. ಅವನು ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ಆ ಎರಡು ಮೂಟೆ ಗಳನ್ನೂ ಬಿಗಿಮ ಕಟ್ಟಿ, ಕಳ್ಳನ ಭುಜಗಳನ್ನು ತಟ್ಟಿ, "ಹೆದರಬೇಡಿ. ಈ ಧನ ನಿಮ್ಮದೇ" ಎಂದನು.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜಾ, ಕನಕಶೆಟ್ಟಿಯ ಪ್ರವರ್ತನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಅಧಿಪ್ರಾಯವೇನು? ಅದ್ದರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅನ್ಯಾಯ ದಿಂದ ಪಾಪಮಾಡಿ ಗಳಿಸಿದ ಧನವನ್ನು ಹಾಗೆ ಕಳ್ಳರಿಗೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅದು ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ದಲೆ ಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮನೋದೌರ್ಬಲ್ಯ ಏನೇ? ಅಥವಾ ಆ ಇಬ್ಬರೂ ಕಳ್ಳರೂ ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾಣಾಪಾಯ ದಿಂದ ಕಾಪಾಡಿದರಂಬ ಕೃತಜ್ಞತೆಯೇ? ಈ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ತಿಳಿದು ಕೂಡಾ ಹೇಳದೆಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ಕಲೆ ಒಡೆದುಹೋಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗಿಂದನು, "ಕನಕಶೆಟ್ಟಿ ಯೋಗಿಯನ್ನು ದರ್ಶನ ಮಾಡಿದ್ದು ಪ್ರಾಣಭಯ ದಿಂದ ಅಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಬಹು ಮುಖ್ಯ. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ

ಮೊರಕದೆಯೇ ಸತ್ತು ನರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆಯಾದೇ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪೀಡಿಸು ತ್ತಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಯೋಗಿ ಪರಿಹಾರ ಮಾರ್ಗ ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ತಾನು ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂದಿಗೆ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೂರನೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರವಾಗಲು ಇಬ್ಬರು ಕಡಿಮೆಯಾದರು. ಅಂದರೆ ಯೋಗಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಆ ದಿನ ತಾನು ಸಾಯುತ್ತೇನೆಂದುಕೊಂಡನು. ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂದಿಗೆ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಲು ವಿಫಲನಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ತನಗೆ ನರಕಬಾಧೆಯೂ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೆದರಿದನು. ಕಡೆಗೆ ಅದೃಷ್ಟ ವಶದಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಕಳ್ಳರಿಂದಾಗಿ ಅಂತಹ ಅಪಾಯ ತಪ್ಪಿತು. ಇನ್ನು ತನಗೆ ನರಕಬಾಧೆಯ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಅವನು ಕಳ್ಳರಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಕದ್ದುಕೊಂಡವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಅವರ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಕನಕಶೆಟ್ಟಿಯು ನರಕದ ಭಯವೇ ಹೊರತು ಪ್ರಾಣಭಯವಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿ ಮನೋದೌರ್ಬಲ್ಯವಿದೆಯೆಂಬುದೂ ಸರಿಯಲ್ಲ."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನಃಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಬೇತಾಳವು ಶವಸಮೇತ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆ ಹಿಡಿದು ನೇತಾಡತೊಡಗಿತ್ತು.

ರಚ್ಛರ ಪಿಠಾ

ಒರಿದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಭೀಮಶಂಕರನೆಯ ಯುವಕ
ನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ಪಕ್ಕದ
ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಬಂಧುಗಳ ಮನೆಯ ಮೆದುನೆಗೆ
ಹೋಗಿ, ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನ ಊರಿಗೆ
ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಗೆ ಒಂದು ಕಾಡು
ವಾಳಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗು
ತ್ತಿರಲು, ಭಕ್ತನ ಮಳೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ನೆನೆಯ
ದಂತೆ ಎಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವುದೆಂದು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡು
ತ್ತಿರಲು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಳುಬಿದ್ದು
ಹೋಗಿದ್ದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮನೆ ಕಂಡಿತು.

ಭೀಮಶಂಕರನು ಆ ಮುರುಕು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ,
ಅದರೊಳಗಿನ ಒಂದು ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು.
ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರು ತಮ್ಮ
ನಾಯಕನೊಂದಿಗೆ ಅದೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು.

ಕುದುರೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದ ಆ ಕಳ್ಳರು ಮನೆಯ
ಹತ್ತಿರ ಕುದುರೆಯೊಳಿರು, ತಾವು ತಂದಿದ್ದ ಕಟ್ಟಿಗೆ,
ಅಕ್ಕಿ, ಬೆಳೆ ಮೊದಲಾದ ಅಡಿಗೆ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ
ಮೂಟೆಗಳನ್ನು ಆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೊತ್ತಿಸೊಂಡು
ಬಂದರು. ಅವರ ನಾಯಕನು ಅವರೊಂದಿಗೆ,

“ಈ ಗಾಣ ಮಳೆ ಬೇಗನೇ ಶುರುವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ
ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದುಬೇಕಾಗಿದೆ.
ಒಳ್ಳೆಯ ಔತಣದ ಭೋಜನವನ್ನೇ ತಯಾರಿಸಿಬಿಡಿ”
ಎಂದನು. ಕೊಡಲೇ ನಾಲ್ವರು ಕಳ್ಳರು ಕಲ್ಲಿನ
ಒಲೆಗಳನ್ನು ಮೂಡಿ ಬೆಂಕಿ ಉರಿಸಿ ಔತಣದ ಅಡಿಗೆ
ತಯಾರು ಮಾಡಿದರು. ಅದೆಲ್ಲ ತಯಾರಾಗಲು
ಮೂರು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಹಿಡಿಯಿತು. ದೂರದ
ಕತ್ತಲೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭೀಮಶಂಕರನಿಗೆ ಬೇಯುವ
ಅಡಿಗೆ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸುಪಾಸನೆಯಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ
ಯಲ್ಲಿ ಹಸಿವೆಯಿದ್ದು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನೀರೊಸರ
ತೊಡಗಿತು.

ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಭೀಮಶಂಕರನು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿ
ಯುವಕ. ಸಮಮಸ್ಕೂತಿಯು ಚೆರುಕು ಒದ್ದಿ
ಯುಳ್ಳವನು. ಅವನು ಮೆಲ್ಲನ ಆ ಕೋಣೆವೊಳಗೆ
ನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಒಂದು, ಕಳ್ಳರು ಕಾಣದಂತೆ ಅವರ
ವಸ್ತ್ರದ ಮೂಟೆಯಿಂದ ಒಂದು ಜತೆ ಒಟ್ಟಿಗಳನ್ನು
ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಾನು ಧರಿಸಿ, ಕಳ್ಳರ ಹಾಗೆಯೇ
ತಯಾರಾದನು. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ
ಕಳ್ಳರು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಎಲೆಗಳನ್ನು ಸಾರಾಗಿ

ಹಾಕುರು. ಎಲೆ ಹಾಕಿದ ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಚಕ್ಕದೋಡು ದೀಪದ ಬುಡ್ಡಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ಮಿಣುಕು ಮಿಣುಕೆಂದು ಆಲಿಮಾಲಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಕಿಗಿಂತ ಕತ್ತರಮೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು.

ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನು ಹಾಕಿದ ಎಲೆಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡಿ, "ನಾವು ಇಪ್ಪತ್ತಾರು ಮಂದಿ ತಾನೇ? ನಾಲ್ಕರು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಉಳಿದವರು ಇಪ್ಪತ್ತರಂತೆ ಮಂದಿ. ಆ ನಾಲ್ವರೂ ಬಡಿಸುವಾಗ, ಇಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರು ಎಲೆಗಳ ಮುಂದೆ .. ಏನಿದು? ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಇಪ್ಪತ್ತೇಳು ಮಂದಿ ಹೇಗೆ ಅದವು? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬನು ಹೊರಗಿನವನಿದ್ದ ಹಾಗಿದೆ" ಎಂದನು.

ನಾಯಕನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತ ಎಲೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದವರು ಪರಸ್ಪರ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು, ಅಪರ ನಾಯಕನು, "ಆ ಹೊರಗಿನವನನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದು ಒಹು ಸುಲಭ. ಅದಕ್ಕೊಂದು ದಾರಿ ಇದೆ!" ಎಂದನು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಅನುಚರನನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು, ಉಳಿದ ಕಳ್ಳರೊಂದಿಗೆ, ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಆ ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೇವೆ. ನೀವು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಆ ಕೋಣೆಗೆ ಬನ್ನಿ. ನಾವು ಈ ಉರಿಯುವ ಚುಟ್ಟದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಕಾಯಿಸುವ ತ್ತೇನೆ. ಆ ನೋವನ್ನು ತಾಳಲಾಗದೆ ಯಾವನು ಕೂಗುತ್ತಾನೋ ಅವನೇ ಹೊರಗಿನವನು. ಅವನನ್ನು ಮರಕ್ಕೆ ನೇತುಹಾಕಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಅಮೇಲೆ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನೂ, ಅವನ ಅನುಚರನೂ ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಕಳ್ಳನೂ ಆ ಕೋಣೆಗೆ ಹೊದ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ 'ಅಬ್ಬ!' ಎಂಬ ಸಣ್ಣ ಸಹನೆಯ ಸದ್ದು ಮಾತ್ರ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅಮೇಲೆ ನಾಯಕನು "ಮತ್ತೊಬ್ಬ ನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಭೀಮಶಂಕರನು ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನು ಯಾರಿಗೂ ಚುಟ್ಟದ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಕಾಯಿಸಿಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವನ ಸರದಿಯೂ ಬಂತು. ಅವನು ಒಳಗೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ನಾಯಕನ ಮುಖ್ಯಾನುಚರನು "ಅಬ್ಬಾ" ಎಂದು ಸಣ್ಣಗೆ ಹೇಳಿ ಭೀಮಶಂಕರನನ್ನು ಗೋಡೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲ ಕಳ್ಳರೂ ಪರೀಕ್ಷೆ ಯಾಯಿತು.

ಈ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನು ಅವರೊಂದಿಗೆ, "ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಸೇರಿದ ಆ ಹೊರಗಿನು ದೊಡ್ಡ ತಂತ್ರಗಾರ ನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಉಪಾಯ ನಾಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯದೆ ಬಿಡಲಾರೆ ನಾನು ಆಟಿಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲರುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ನಮ್ಮ ಸುಕೇತ ಶಬ್ದವೇನೆಯಾದನ್ನು ಹೇಳಿ ಹೋಗಿ

ಬೇಕು" ಎಂದನು. ಹಾಗೆಯೇ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಕಳ್ಳನೂ ತಮ್ಮ ನಾಯಕನಿರುವ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಲು ತೊಡಗಿದನು. ಅವರ ಸಂಕೇತ ಶಬ್ದ ಏನೆಂದು ತಿಳಿಯದ ಭೀಮಶಂಕರನಿಗೆ ಭಯ ಹತ್ತಿ ಕೊಂಡಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬನು ತನ್ನ ಪಕ್ಕದವನನ್ನು ನೋಡಿ "ಶುದ್ಧ ಮರಗೊಳಿ ಮಂಗೆ ನೀನು!" ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಈಗ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು.

ಭೀಮಶಂಕರನು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ, "ಮೊದಲೇ ನಿನಗೆ ಮರೆವು ಜಾಸ್ತಿ. ಈಗ ಆ ಸಂಕೇತ ಶಬ್ದ ಮರೆತಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಗುಸು ಗುಟ್ಟಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು ರೇಗಿಕೊಂಡು, "ಲಂಬಾ ಲುಂಬಾ! ಈ ಸ್ನಾನ ಮಾತು ನೆನಪಿಲ್ಲಾ ಅಂದುಕೊಂಡಿಯಾ! ಬಾಯಿಮುಚ್ಚು!" ಎಂದು ಗುಸುಗುಟ್ಟಿದನು.

ಭೀಮಶಂಕರನಿಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಸಿಕ್ಕಿದ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸರದಿ ಬಂದ ಶೂದಲನ ನಾಯಕನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ "ಲಂಬಾ ಲುಂಬಾ" ಎಂದನು.

ಎಲ್ಲಾ ಕಳ್ಳರೂ ಸಂಕೇತ ಶಬ್ದ ಹೇಳಿ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನು "ಎಲ! ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಸೇರಿದವನು ಮಹಾ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ! ಅಂಥವರ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಗೌರವ! ಅವನು

ತಾನಾಗಿ ಮುಂದೆ ಒಂದು ನಿಜ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅವನಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಔತಣ ಮಾಡಿಸಿ, ಬಹು ಮಾನ ಕೊಡಾ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಮಾತು ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದನು.

ಕೊಡಲೇ ಭೀಮಶಂಕರನು ಮುಂದೆ ಬಂದು, ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ "ನಿಜಕ್ಕೂ ತುಂಬಾ ಹಸಿವಿನಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಅಡಿಗೆ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸುವಾಸನೆ ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿತು" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನು ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು, "ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಸುವಾಸನೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ರುಚಿ ಕೂಡಾ ಹೇಗಿರುವುದೆಂದು ಈಗಲೇ ನೋಡುವಿಯಂತೆ! ಬಾ ನನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಕೋ. ಗೌರವದ ಅತಿಥಿ ನೀನು!" ಎಂದು ಅವನ ಬನ್ನಿಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಅಪ್ಪಿ ಕೊಂಡನು.

ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನು ಭೀಮಶಂಕರನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ಕೇರುವಂತೆ ಭೋಜನ ಮಾಡಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ಹತ್ತು ಚೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ನಾಗ ಕಿರೀಟ

ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಣಾಂಡಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಆತನಿಗಿದ್ದುದು ಒಬ್ಬಳು ಕುಮಾರಿ ಮಗ್ಗುವೇ ಗಂಡು ಮಗಂದಿರಲಿಲ್ಲ ಎತ್ತು ದೇವರನ್ನು ಬೇಡಿ ಪೂಜಿಸಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ಪುತ್ರ ಸಂತಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ರಾಜನು ಆ ಕುಮಾರಿಯನ್ನೇ ಕುಮಾರನೆಂದುಕೊಂಡು ಬೇಟೆ ಮುಂತಾದ ಎರ ವಿಧ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕಲಿಸಿ ಒಹು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಪೋಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ತಂದೆಯೂ ಮಗಲೂ ಶಿಶಾರಿಗಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿ ಒಂದು ಹಾವನ್ನು ಮುದ್ದಿಸುತ್ತಾ ಲಲ್ಲಿಯಾಡಿಸುವುದನ್ನು ರಾಜನು ನೋಡಿದನು. ಅವನ ಕುಮಾರಿ ಅವನ್ನು ನೋಡಿ, "ಛೇ! ಛೇ! ಎನಿದು ಅಸಹ್ಯ! ಎಂಥ ಕೊಳಕು!" ಎಂದಳು ಜಿಗುಪ್ಸೆಯಿಂದ ಮುಖವನ್ನು ಸಿಂಡಿರಿಸಿಕೊಂಡು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮುದುಕಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಕೋಪ ಬಂತು. ಅವಳು ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗಿನ ಪರಗೆ ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ನೋಡಿ, "ಈ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಪ್ಪು ಅಸಹ್ಯವಡುವ

ನೀನು ಇದರ ಹಾಗೆಯೇ ಬದುಕು!" ಎಂದು ತನ್ನ ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಕಡ್ಡಿಯಿಂದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದಳು. ರಾಜನು ಮುದುಕಿಯನ್ನು ತಡೆಯು ವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ದಾರುಣಾ ಘಟನೆ ನಡೆದು ಹೋಯಿತು.

ರಾಜಕುಮಾರಿ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಕಿರುಚಿ ಹಾವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟು, ತಲೆಯೆತ್ತಿ ತಂದೆಯನ್ನು ದೀನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಳು.

ಮುದುಕಿ ಅಪ್ಪಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನಿರದೆ, "ಇನ್ನು ನೀನೇ ಅಪ್ಪನೊಂದಿಗೆ ಏನು ಕೆಲಸ? ಹಾವಾಗಿಯೇ ಬದುಕು, ನಡೆ!" ಎಂದು ಹಾವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕಡ್ಡಿಯಿಂದ ಮುಟ್ಟಿದಳು. ಕೂಡಲೇ ಹಾವು ಸರ ಸರನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಹೋಯಿತು.

ಅದುವರೆಗೆ ಮರಳಿಟ್ಟು ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜನು, ಕಡೆಗೆ ಕೋಪಾವೇಶದಿಂದ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತಾ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಲ್ಲಲು ನೋಡಿದನು.

ಮುದುಕಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೆದರದೆ, ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ, "ಬೇಡಾ! ಎಚ್ಚರೇ! ನನ್ನ

ಮಗಳಿಗೆ ಬಂದ ಗತಿಯೇ ನಿನಗೂ ಬರುತ್ತೆ !
ನೋಡಿಕೋ !” ಎಂದು ಹದರಿಸಿದಳು.

ಜುಟ್ಟು ಸಕ್ಕದ ಹೋಗಿ ಕಾಲಿಗೆ ಬೀಳುವ ಹಾಗೆ
ರಾಜನು ಮುದುಕಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ಬಯೆ ತೋರಿಸು
ವಂತೆ ನಾಸಾಪರಿಯಲ್ಲಿ ರೇಡಿಸೋಳ್ಳತೊಡಗಿದನು.
ಮುದುಕಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಗ್ಗಿದಳು.

“ನನಗೆ ಮಂತ್ರ ಮಾಡುವುದಷ್ಟೇ ಗೊತ್ತಿದೆ
ದಂಲ್ಲಿದೆ, ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ಬಾರದು.
ನಾನು ಬೇಕಾದರೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನಾಳೆಗಲಿಲ್ಲ
ರಾಣಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ಅವಳ
ಜೀವಿತವು ಇನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ಪ್ರಕಾರಮಾನವಾಗಿಯೇ
ಇರುತ್ತದೆ. ಅವಳಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಕಿರೀಟವನ್ನು
ಮಾಡಿಸಿ, ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದು ನಿನಗೆ
ಕೊಡು. ಆ ಕಿರೀಟವು ಕೂಗಿ ಹೋಗುವವರೆಗೂ
ನಿನ್ನ ಮಗಳು ಹಾವಾಗಿತ್ತು ಅಮೇಲೆ ಮಾನವ
ರೂಪ ಪಡೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಉತ್ತಮವಾದ ಪುಕ್ಕಳ

ಚಿನ್ನದಿಂದಲೇ ಕಿರೀಟ ಮಾಡಿಸು. ದಿವ್ಯ ಬಂಗಾರ
ವಾದರೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಕರಗುವುದಿಲ್ಲ”
ಎಂದಳು ಮಂತ್ರದ ಮುದುಕಿ.

ರಾಜನು ಬೇರೆ ಉಪಾಯ ಕಾಣದೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರು
ಬಿಟ್ಟು ಅವಳು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಪುಟ್ಟ ಕಿರೀಟವನ್ನು
ಮಾಡಿಸಿ ಆ ಮುದುಕಿಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟನು. ಮುದುಕಿ
ಅದನ್ನು ಮಂತ್ರಿಸಿ “ಇದು ಅಕ್ಷಯ ಸುವತ್ತಿನ
ಕಿರೀಟ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಕಿರೀಟವು
ಹಾವಿನ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ತಲೆಗೆ ಸೇರಿತು.

ಆದರೆ ಆ ಕಿರೀಟದ ಮಹತ್ವವು ರಾಣೀವಾಸ
ದಿಂದ ಹೇಗೋ ಹೊರಬಿಡು ಉದಯವಿಲ್ಲಾ
ಗೊತ್ತಾಗಿ ಬಣ್ಣವೇರಿಕೊಂಡು ಹರಡಿತು. ಆ
ಕಿರೀಟವಿರುವ ಹಾಗೆ ದಲ್ಲಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯವಿರದೆಂದು,
ಧಾನ್ಯದ ಕೀಟದಲ್ಲಿ ಅದ್ದುಟ್ಟರೆ ಕಣಜವು ಕುಣು
ಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತದೆಂದು, ಕೂದ ಪಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟರೆ
ಹಣವು ಕರಗದೆಂದು, ಅದು ಹಾವಿನ ತಲೆಯು
ಕಿರೀಟವೆಂದು ವಿಧವಿಧವಾಗಿ ಸುಧ್ಧಿ ಹರಡಿ,
ಹೇಗಾದರೂ ಆ ಕಿರೀಟವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸೋಳ್ಳ
ಬೇಕೆಂದು ಅನೇಕರು ಪ್ರಯತ್ನಪಡೆಕೊಡಗಿದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಬಡ ರೈತನು ಅರಣ್ಯಮಾಗ
ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಣಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ ಅವನಿಗೆ
ತುಂಬಾ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಒಂದು ಕೊಳ
ವನ್ನು ನೋಡಿ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಹೋಗಿ
ಕೊಳದ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತನು. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ
ದೊಂದು ಹಾವು ಈಡುತ್ಪಿರುವುದು ಕಂಡಿತು.
ಕೊಳದ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟದೊಂದು ಕಿರೀಟವು ಜಗ
ಜಗದ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.
ಅದು ಸಾಗಿಕಿರೀಟವಾಗಿದೆಯೇಕೆಂದೂ ಊಹಿಸಿ ಆ
ರೈತನು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ನೀರು ಕುಡಿದು
ತನ್ನ ದಾರಿ ಓಡಿದು ಸಾಗಿತನು. ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಆ
ದೊಡ್ಡ ಹಾವು, ಇತರ ಹಾವುಗಳೂ ತನ್ನ ಹಿಂದೆ

ಬರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಆ ರೈತನು, ಭಕ್ತನೆ ತನ್ನ
ವಕ್ತೃದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಒಂದು ಮರದ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಎರಿದನು.

ಆಮೆಗೆ ಮರದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದಂತೆ ಹಾವುಗಳು
ಮರವನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಭುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತ ಅತ್ತಲೂ
ಇತ್ತಲೂ ಕಿರುಗಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು.

ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ದೂವಳೋ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಬಳು ಆ ಕಡೆಗೆ
ಬಂದು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಏಕೆ ಮರವೇರಿದೆ
ಯವ್ವಾ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಆವನು ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವ
ಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, "ನಿನ್ನನ್ನು ಈ ಹಾವುಗಳು ಏನೂ
ಮಾಡದೆ ಹೋಗಲು ಕಾರಣವೇನು ?" ಎಂದು
ಕೇಳಿದನು.

"ನನಗೆ ಹಾವು ಮಂತ್ರ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಹಾವುಗಳು
ನನಗೆ ಏನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ
ವಿರುವ ನಾಗಕಿರೀಟ ಕೊಟ್ಟರೆ ಈ ಹಾವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಕಳುಹಿಸಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಜೀವವೂ ಉಳಿಯು
ತ್ತದೆ" ಎಂದಳು ಅವಳು.

"ಆ ಸಂಗತಿ ಆಮೆಗೆ ಮೋಡೋಣ. ಮೊದಲು
ಹಾವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡು" ಎಂದನು ರೈತ.

ಆ ಹೆಂಗಸು ಏನೋ ಮಂತ್ರೋಚ್ಚಾರ ಮಾಡಿ
ದಳು. ಹಾವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೊರಟುಹೋದವು.
ಆಮೆಗೆ ರೈತನು ಮರದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ
ಬಂದು "ನಾನು ಸಂಸಾರದ ಭಾರ ಹೊರುವವನು.
ನನಗೆ ಈ ಕಿರೀಟವು ಒಹಳ ಉಪಯೋಗವಾಗಾ
ತ್ತದೆ. ಬೇಕಾದರೆ ನೀನು ಕೊಡಾ ನಿನ್ನ ವರೊಂದಿಗೆ
ವನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರಬಹುದು. ನೀನಿಗೆ ಯಾವ
ಕೊರತೆಯೂ ಬಾರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ"
ಎಂದನು.

ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅವಳು ಅವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಬೇಕಾಯಿತು.
ಅವಳು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಒಪ್ಪುಸಿಂಪೂರವಳೇ.

ರೈತನು ನಾಗಕಿರೀಟವನ್ನು ಒದ್ದಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ
ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತ ಧನಧಾನ್ಯಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡೆದು
ಒಹಳ ಕಾಲ ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು. ಆ ಹೆಂಗಸಿಗೆ
ನಾಗಕಿರೀಟವು ಎಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು 30ಯ ದಂಕೆ

ಅವಳು ಪಾಗರೂಕನಾಗಿದ್ದನು. ಆದರೂ ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ಆದರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು, ರೈತನು ಇಲ್ಲದಾಗ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಓಡಿಹೋದಳು. ಅವಳ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿಯೆಂದು ರೈತನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು.

ಈಗ ಅದೃಷ್ಟವು ಆ ಹೆಂಗುಸಿಗೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಅವಳು ಆ ಕಿರೀಟವನ್ನು ತನ್ನ ಧಾನ್ಯದ ಕಾಜಿ ದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೇರಳ ಧಾನ್ಯ ಮಾರಿ ತುಂಬಾ ಹಣ ಗಳಿಸಿದಳು.

ಆದರೆ ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹಿಟ್ಟು ಮಾಡಿಸಲು ಕಳುಹಿಸುವಾಗ ಆ ಪುಟ್ಟ ಕಿರೀಟ ಧಾನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಬಿಳುವ ಕಲ್ಲಿನ ಯಂತ್ರದೊಳಗೆ ಹೋಯಿತು.

ಯಂತ್ರದ ಯಜಮಾನನು ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲಿನ ಯಂತ್ರಕ್ಕೆ ಧಾನ್ಯ ಹಾಕಿ, ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ತಿರುಗಿದರೂ ಹಿಟ್ಟು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಸುರಿಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಹಿಟ್ಟಿನ ರಾಶಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ಯಂತ್ರದ ಒಡೆಯನು ಇದೇನು ವಿವರೀತವಪ್ಪಾ ಎಂದುಕೊಂಡು ತಿರುಗಣೆ ಕಲ್ಲಿಗೆ ಸೇರಿದ ಧಾನ್ಯದ ತೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುವಾಗ ನಾಗಕಿರೀಟವು ಅವನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಒಯ್ದು ತನ್ನ ಹಣದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ

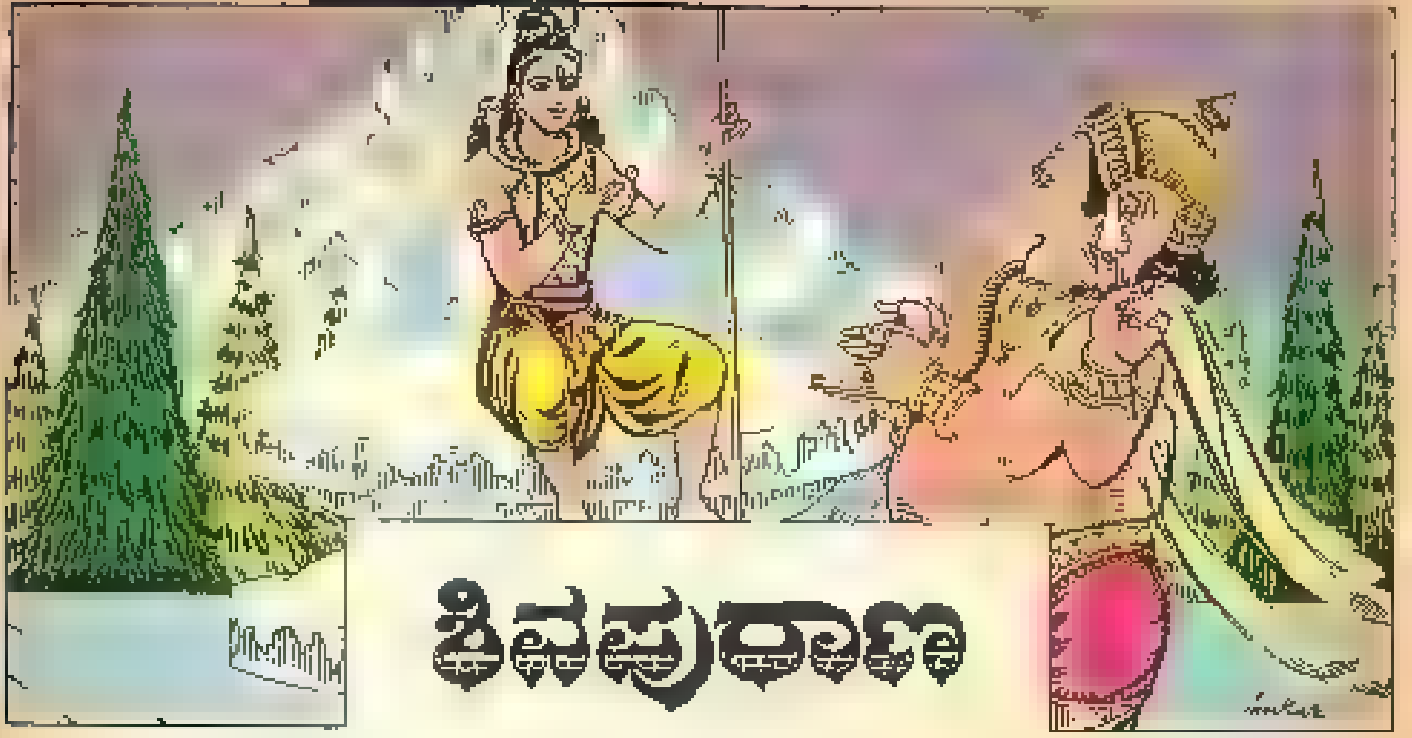
ಆ ಹೆಂಗುಸು ಬಂದು ತನ್ನದೊಂದು ನಗವು ಧಾನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿತೆಂದು ತಗಾದೆ ತೆಗೆದಳು. ಯಂತ್ರದ ಯಜಮಾನ ತನಗೇನೂ ತಿಳಿಯದೆಂದನು. ಹೆಂಗುಸು ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿ. ಆದು ದೊರಕದೆ ನಿರಾಶಳಾಗಿ ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಹಿಟ್ಟಿನ ಯಂತ್ರದ ಒಡೆಯನಿಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಆಲೋಚನೆ ಬಂತು. ನಾಗಕಿರೀಟವನ್ನು ಧಾನ್ಯದ ರಾಶಿಯಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟರೆ, ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ವರ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಆಡಿಸಿ ಹಿಟ್ಟುಮಾಡಿ ಮಾರುತ್ತ ಆಪಾರ ಧನಗಳಿಸಬಹುದಷ್ಟೆ? ಹಾಗೆಯೇ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದವರೆಗೆ ಹೇರಳ ಧನ ಗಳಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಒಂದು ದಿನ ಆಗಬಾರದ್ದು ಆಗಿಹೋಯಿತು. ಧಾನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ನಾಗಕಿರೀಟವೂ ಒಂದು ದಿನ ತಿರುಗಣೆ ಕಲ್ಲಿನ ಅಡಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ, ಪುಡಿಪುಡಿಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಆಮೇಲೆ ತಿರುಗಣೆ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಹಿಟ್ಟು ಬೀಳುವುದೇ ನಿಂತುಹೋಯಿತು.

ನಾಗಕಿರೀಟವು ವಿಮೂರ್ಲವಾದ ಆ ಕ್ಷಣ ದಲ್ಲಿಯೇ ನಾಗರಾಜನಾಗಿ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರಾಜ ಕುಮಾರಿಗೆ ಮೊದಲಿನ ರೂಪ ಬಂದಿತು. ಅವಳು ಬೇಗಬೇಗನೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದಳು. ತಕ್ಕ ವರದನ್ನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿದ್ದಳು.

ಶಿವಪ್ರದಾಣ

ದಿವ್ಯೋದಾಸನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ ಬ್ರಹ್ಮನು ಕೂಡಾ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಜಾರದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿವನು ಪ್ರಮಥ ಗರಗಗಳನ್ನು ಕಾಶಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಕಾಶೀ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಪುಷ್ಪದಲ್ಲಿ ಅದೇನು ವಿಶೇಷವೋ ! ಪ್ರಮಥರು ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಸೇರಿದ ಕೂಡಲೇ ಒಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕಪರ್ದಿ ಎಂಬವನು ಕರ್ಪೂರ್ತ್ತರ ಲಿಂಗ ವನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿದನು.

ಮಂದರಗಿರಿಮಂ ಮೇಲಿರುವ ಶಿವನಿಗೆ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದೊಂದೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಶಿವನು ವಿನಾಯಕನನ್ನು ಕರೆದು, ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

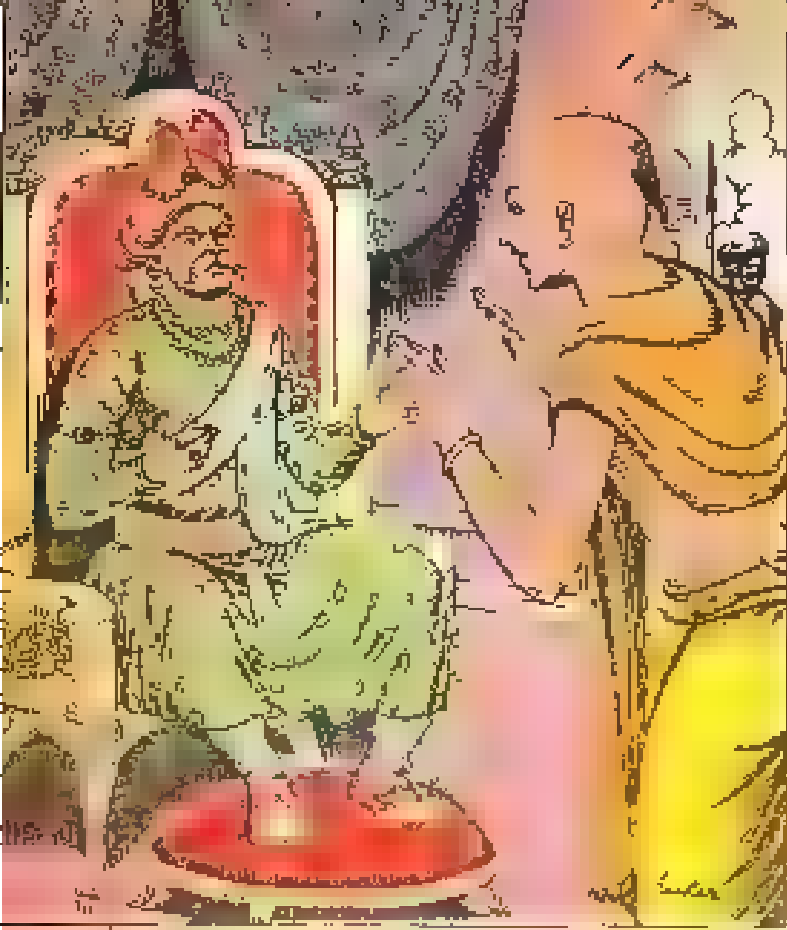
ವಿನಾಯಕನು ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಉತ್ಸಾಹಗಳಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ವಿನಾಯಕನು ದಿವ್ಯೋದಾಸನ ಭವನದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ

ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲವಕ್ಕೂ ವಿನಾಯಕನು ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗಾಗಿ ವಿನಾಯಕನು ರಾಜಪುರೋಹಿತರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾಗಿ ಸೇರಿ ಹೋದನು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ತುಂಬಿ ಭಟ್ಟಾರಕ ನೊಂದಿಗೆ, "ಕಾಶೀ ಪುರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಉತ್ಸಾಹ ಗಳಾಗಲು ಕಾರಣವೇನು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ರಾಜಾ, ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದವರೆಗೆ ನೀನು ಕಾಶೀ ನಗರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಹದಿನೇಳು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ದೇಶದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನೇ ನಿನ್ನ ತಕ್ಕುವಾದ ಹಿತೋಪ ದೇಶ ಕೂಡಾ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು ತುಂಬಿ.

ತರುವಾಯ ಶಿವನು ವಿಷ್ಣುವೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ವಿಷ್ಣು ಬುದ್ಧನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಶಿಯ ಪೊರರಿಗೆ ನಾಸ್ತಿಕ ಮತವನ್ನೂ ಬೌದ್ಧ, ಜೈನ ಧರ್ಮಗಳನ್ನೂ

ಮೊದಲಿ, ಅವರ ಧರ್ಮಚಿಂತನೆಯನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ವಿಷ್ಣು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಭೇಷಧರಿಸಿ ದಿವ್ಯವಾಸನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದನು.

ದಿವ್ಯೋದಾಸನು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಂದಿಗೆ, "ಅಯ್ಯಾ, ದೇವತೆಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಒಗೆ ಒಗೆಯಾಗಿ ಹೀಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ನಾನು ಕೂಡಾ ಒಬ್ಬಳ ಕಾಲದಿಂದ ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಡೆಸುತ್ತ ಮುಂದುವರಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಮೋಕ್ಷವು ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ? ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

"ರಾಜಾ, ಕಾಶೀ ನಗರದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡು. ಆ ಪುಣ್ಯ ಕಾರ್ಯದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ನೀನು ಶರೀರದೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರು" ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ರೂಪದ ವಿಷ್ಣು, ಅದರಂತೆ ದಿವ್ಯೋದಾಸನು ತನ್ನ ಕುಮಾರನಾದ

ಸಮರಂಜಯನಿಗೆ ಪಟ್ಟ ಗಟ್ಟಿ, ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಗುಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಮಾಡಿ ಮೊಗ್ಗಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ತನಗಾಗಿ ಬಂದ ದೇವಲೋಕದ ವಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಏನಿ ಕೊಂಡು ಮರ್ತ್ಯ ಶರೀರದೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದನು. ಕಾಶಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಮತ್ತೆ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಶಿವನು ನಂದಿ ವಾಹನದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಗಣಗಳ ಸರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಪರಮ ತೃಪ್ತವಾದನು.

ವಿಶ್ವನಾಥ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿಯರು ಒಂದಾಗಿ ಸೇರಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಕಾಶೀ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ವಾಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಕೋರಿಕೆಯಿಂದ ವೇದವ್ಯಾಸನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯ ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಕಾಶಿಗೆ ಬಂದನು.

ಆ ಮಹಾನುಭಾವನ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ವೈಶಂಪಾಯನ, ಜೈಮಿನಿ, ಪೈಲಿ, ಸುಮಾತ ಮೊದಲಾದ ಹುಡುಕು ಮಕ್ಕಳುಳ್ಳ ಅನೇಕರಿದ್ದರು.

ಅವರು ಉದಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕಾಲಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ, ಗಾಯತ್ರಿ, ಜಪಿಸಿ, ಅಗ್ನಿಕಾರ್ಯ ತೀರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಊರೊಳಗೆ ಛತ್ರಾಟವೆ ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪಿಸ್ಕೊಂಡು ಒಂದೊಂದು ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಟರು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನು ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಶ್ವಾಸನ ಮನಸ್ಸು ಹೊಗಿರುವುದೆಂದು ನೋಡೋಣ. ಅವನಿಗೂ, ಅವನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ ಭಕ್ತ ಸ್ಥಾನ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಿಡು" ಎಂದನು.

ಅದರಂತೆ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ ಕಾಶೀ ನಗರದ ಗೃಹಿಣಿ ಯಾಗಿಲ್ಲಾ ಭಕ್ತಿ ನೀಡುವ ಬುದ್ಧಿ ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡಿದಳು. ವ್ಯಾಸನು "ಭಿಕ್ಷಾಂಬೇಡಿ" ಎಂದು ಮನೆ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಕಿರುಗುತ್ತಿರಲು, ಗೃಹಿಣಿಯರು, "ಇನ್ನೂ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿಲ್ಲವಯ್ಯಾ", "ಸಾಮಾನು

ಬರಲಿಲ್ಲ. "ಆಮೇಲೆ ಬಾ". "ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗು". "ಈ ದಿನ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಬ್ಬಿಕ" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡಗಿದರು.

ವ್ಯಾಸನಿಗೆ ಆದ ಅನುಭವವೇ ಅವನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ ಆಯಿತು. ಹೊತ್ತು ಮಾಲುವವರಗೂ ಉರಲಾ ಕಿರುಗಿ ಕಿರುಗಿ ಪೂಜೆಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

"ನನಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದಗಳು ಹಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಮಗೇ ನಾದರೂ ಭಕ್ತಿ ದೊರಕತೇನು ?" ಎಂದು ವ್ಯಾಸನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅವರಲ್ಲಿರೂ ದೊರೆಯ ಲಿಲ್ಲವೆಂದರು.

"ಜಗಳ್ಗೆ ಎದ್ದು ಯಾವ ಪಾಪಾತ್ಮನ ಮುಖ ನೋಡಿದೆವೋ !" ಎಂದನು ವ್ಯಾಸ.

ಹೀಗೆಯೇ ಒಂದೆರಡು ವರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಡೆಯಿತು. ಹುವೆ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಎದ್ದರಾದರೂ, ಅವಕ್ಕೊಂದು ಮಿತಿಯಿರುವೆಷ್ಟೆ ?

ಎಂಟನೇ ದಿನ ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಸಿಕ್ಕ ಕಮಗಳನ್ನು ತಿರಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಾಶಿಯೊಳಗಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಮಂದನಮಾಡಿ, ವ್ಯಾಸನೂ ಅವನ ಶಿಷ್ಯರೂ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಗೆ ಹೊರಟರು.

ವ್ಯಾಸನಿಗೆ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಭಿಕ್ಷೆ ದೊರಕ ಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ತಾಳಲಾಗದಷ್ಟು ಕೋಪಾ ವೇಶ ಉಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಬಂತು. ಪಾಕೆಯ ಮೇಲೆ ಬೆವರು ಬೀರಿತು. ಕೈಕಾಲುಗಳು ನಡುಗಿದುವು. ಅವನು ನಡುಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರವನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿ ಒಡೆದ. ಹಾಕಿ, ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಲೆ ಮಾರುಗಳವರೆಗೆ ಎದ್ದೆಯೂ, ಧನವೂ, ಭಕ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲದ ಮೋಗಲೆಂದು ಶಾಪ ಕೊಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಕಮಂಡಲುವಿನ ಪಲವನ್ನು ಅಂಗೈಗೆ ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನೋಡುವಾಗ, ಅದೇನು ವಿಚಿತ್ರವೋ, ನಡುಗುವ ಕೈ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳೆದೇ ಇಲ್ಲ.

ಆದ್ದರಲ್ಲಿ ಆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುಕೊಂಡು ಏನಕ್ಕು ಪಯಸ್ಸಿನ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಬಳು ಸರ್ವಾ ಫರಣ ಭೂಷಿತೆಯಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ವ್ಯಾಸನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಆಯ್ಯಾ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ ! ಶಾಂತನಾಗು ! ಶಾಪ ಬೀಡ ! ಸ್ವಲ್ಪ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಾ !" ಎಂದು ಕರೆದಳು ಶಾಂತ ಸ್ವರದಿಂದ.

ವ್ಯಾಸನು ಮಹದಾನಂದದಿಂದ, ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಯಾರು, ಯಾವ ಕುಲ ಎಂಬುದೊಂದೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳ ದೆಯೇ ಅವಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಅವಳ ಕೈ ಬೋಡಿಕೊಂಡಿತು. ಅವನು ಹತ್ತಿರ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು, "ಅಲ್ಪ ಭಿಕ್ಷೆ ದೊರಕ ದಿರುವ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಶಾಪ ಕೊಡು ವಿಯೋ ? ನನ್ನ ಮನಕ್ಕುದ್ದಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನವೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದನೇ-

ಹೊರತು ಕಾಶೀ ನಗರದಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಪ್ಪು ಬರುವುದುಂಟೆ? ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಅತಿಥಿ ಮೇಳ ಯಾವಾಗ ಬರುವುದೋ ಎಂದು ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾದೇವಿ ಅಭ್ಯಾಗತರಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ಸೊನ್ನಿಂದ ಅಮೃತಪಾಯಸ ಬಡಿಸುವಳೆಂದು ನೀನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲವೇನು? ಏಳು ದಿನ ಉಪವಾಸವಿಡ್ಡ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಧೀರತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಶಿವನ ಎರಡನೇ ಪಕ್ಷಿಯಂತಹ ಕಾಶಿಯನ್ನು ಸರ್ವಾನಾಶ ಮಾಡಲು ನೋಡುವಿಯಲ್ಲಾ! ಹಸಿವೆಯೆಂಬುದು ಎಂತಹ ಘೋರವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತದೆಂಬ ಮಾತು ನಿರೂಪಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ! ಭಕ್ತ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ ಬಾ" ಎಂದಳು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ವ್ಯಾಸನು, "ಅಮ್ಮಾ, ಇಪ್ಪು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಎಂತಹ ಸವಿನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಿವಿಗೆ ಹಾಕಿದೆ! ಭಕ್ತಿಗೆ ನನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಕರೆಯುವೆಯಾ, ಅಲ್ಲ ಹಸಿವೆಯಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕೂಡಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಅನ್ನುವಿಯಾ? ಎಲ್ಲರದೂ ಪ್ರಾಣಗಳು ತಾನೇ? ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ನೀನು ನಿನಗೆ ತೋರುವ ಭಕ್ತಿ ನೀಡಿದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವಮ್ಮ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವಳು ಮುಗುಳು ನಗುವಿ ನೊಂದಿಗೆ, "ಅಪ್ಪಾ, ನೀವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಗಂಗಾ ತೀರದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿಯೇ ಬನ್ನಿರಿ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಭೋಜನ ಬಡಿಸುವೆನು" ಎಂದಳು.

ವ್ಯಾಸನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ತನ್ನ ಮುನ್ನೂರು ಮಂದಿ ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಗಂಗೆ ಹೋಗಿ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನಕಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದನು. ಆ ಹೆಣ್ಣುಸು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದೊಯ್ದು ಭೋಜನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪೀಠಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು. ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಾಳೆಯಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದಳು. ವೃದ್ಧಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ

ಅಕ್ಷತೆ ತಳೆದು ಭೂಪಾರತಿ ಎತ್ತಿ ಮಂತ್ರಗಳ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ನಿಡು, "ಅಪ್ಪಗಳೇ, ಎಲ್ಲರೂ ಆಪೋಶನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಾಹಕಾಶದಾಗಿ ಭೋಜನ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಾಶೀ ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿರಿ!" ಎಂದು ಕೈ ಮುಗಿದಳು.

ವ್ಯಾಸನೂ, ಅವನ ಶಿಷ್ಯರೂ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಬಾಳೆಯರೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕಡೇ ಪಕ್ಷ ಅಡಿಗೆಯ ವಾಸನೆಯೇ ಸುಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

"ಈ ಮುದಿ ಹೆಣ್ಣುಸು ಸುಳ್ಳಿನ ಕೂಟ ಬಡಿಸುವಳು. ಈ ದಿನ ಕೂಡಾ ನಮಗೆ ಉಪವಾಸವೇ! ಇದೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಉಪವಾಸ!" ಎಂದು ಅವರೆಲ್ಲ ಅಾದುಕೊಂಡರು.

ಅವರು ಹೀಗೆ ಅದೂಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಬಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಪೋಶನಕ್ಕೆ ತೀರ್ಥ ಕೊಡತೊಡಗಿದರು.

“ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ ! ಒಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಇನ್ನು ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಉಪಕ್ರಮಿಸಿರಿ ” ಎಂದಳು ವೃದ್ಧಸ್ತ್ರೀ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿ.

ಅವರೆಲ್ಲಾ ಅಪೂರ್ಣವಾದ ಶಿರ್ಷಿಕೆ ಕಂಡಿದ ಮರು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಎದೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಡಬಿಟ್ಟ ಕ್ಷಯದ ಮಾತುಗಳು ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಶ್ನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಧ್ವನಿ. ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಇಷ್ಟವೋ ಅವೆಲ್ಲಾ ಅವರವರ ಎದೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿ.

“ಈ ವೃದ್ಧಸ್ತ್ರೀ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾ ದೇವಿಯೇ ಆಗಿರಬೇಕು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ಅನಂದದಿಂದ ಭೋಜನ ಮಾಡಿದರು.

ಎಲ್ಲರ ಭೋಜನವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕೈ ತೊಳೆದ ಮೇಲೆ ವೃದ್ಧಸ್ತ್ರೀ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಗವನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಪಾರ್ವತೀ ಸಮೇತವಾಗಿ ವ್ಯಾಸನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ವಿಶ್ರಮಿಸಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಪಾರ್ವತಿಯ ಮುಖವು ಒಹಳ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿದ್ದಿತು.

ಅದೇ ಶಿವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕೋಪವು ತಾಳವಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಪರಿಣಾಮ ವಿನಾಗು ವುದೋ ? ಹೀಗೆ ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ

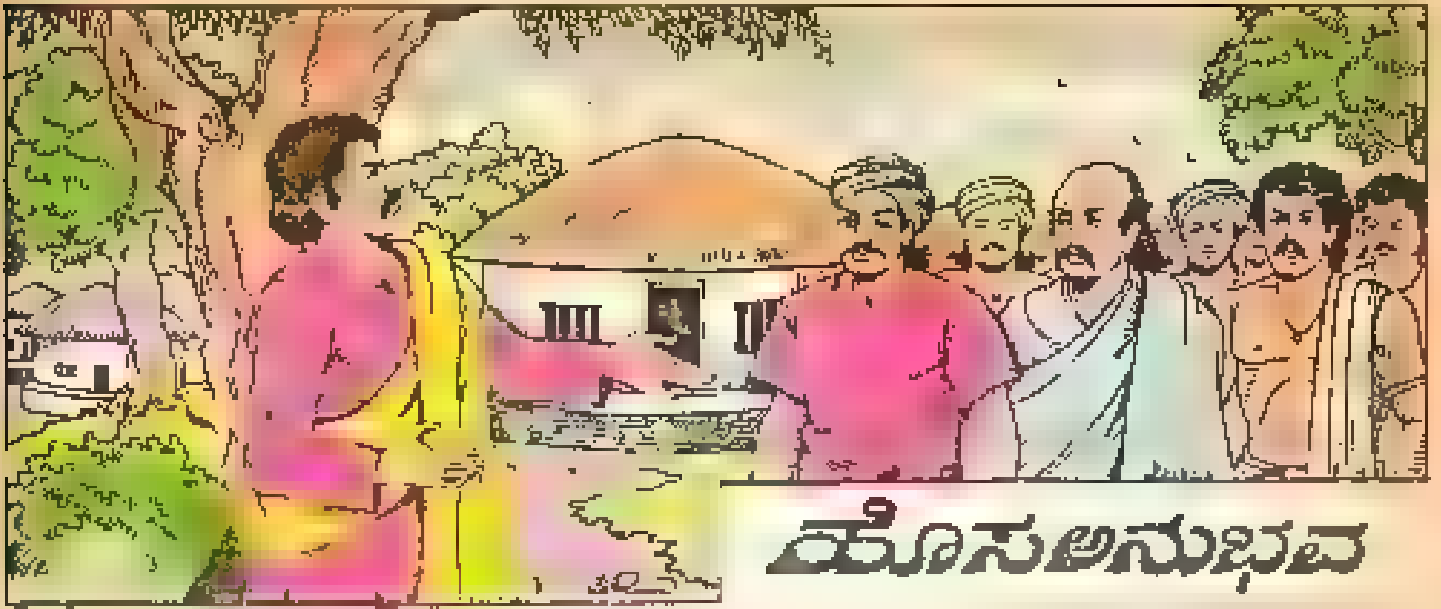
ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಎದ್ದು ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಂತರು.

ಶಿವನು ಪಾರ್ವತೀ ಸಹಿತನಾಗಿ ಬಂದು ಮೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, ವ್ಯಾಸನ ಮುಖವನ್ನು ಕೋಪದ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತ. “ಎಲೈ ದುಷ್ಟ ಬುದ್ಧಿ ಯವನೇ ! ಮಹಾ ಭಾರತ ಒಲಿದ ಶುಂಠಾ ! ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯಂತಹ ಈ ಕಾಶೀ ನಗರವನ್ನು ಶಾಪಭ್ರಷ್ಟ ಮಾಡಲು ನೋಡುವ ದುಃಖ ! ನೀನು ಕಾಶಿಯೊಳಗೆ ಅಡಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇ ದೊಡ್ಡ ದೋಷ ! ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೂ ಈಗಲೇ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ದಾಟಿ ಹೋಗಿಬಿಡಿರಿ !” ಎಂದು ಗುಡುಗಿದನು.

ಆಗ ಅವನೊಂದಿಗಿದ್ದ ಪಾರ್ವತೀ ವ್ಯಾಸನನ್ನು ನೋಡಿ. “ಅಪ್ಪಾ ವ್ಯಾಸಾ ! ನೀನು ಬೇರೆಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಬೇಡ. ಸೀದಾ ದಕ್ಷಿಣಾಮುಕ್ತೆ ಹೋಗಿ ಭೀಮೇಶ್ವರನ ಸೇವೆಮಾಡಿ ಪೂಜಿಸು. ನಿವಗೆ ಸಮಸ್ತ ಶುಭಗಳೂ ಕೈಗೊಡುತ್ತವೆ. ಶಿವನು ಹೀಗೆಂದನೆಂದು ಬೇಸರಪಡಬೇಡ” ಎಂದಳು ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ.

ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ವ್ಯಾಸನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಭೀಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಅರ್ಚಿಸಲು ದಕ್ಷಿಣಾಮುಕ್ತೆ ಹೋದನು.

ಹೊಸ ಅನುಭವ

ಹಿರೇಮಾರಿ ನಾಲಂಬಾಡಿ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ನಿರ್ಗುಣಾ ನಂದನಂಬ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಆ ಗ್ರಾಮದ ಹಾಗೂ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ಗ್ರಾಮಗಳಿಂದ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಭಕ್ತರು ಬರತೊಡಗಿದರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬೋಧನೆ ಮಾಡಿದರು. ಅಮೇಲೆ ಸೇರಿರುವವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ತಾಥೆ ಇದಿರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಮಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು.

ನಿರ್ಗುಣಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ಬೇಸರದಿಂದ ತಲೆಯೂದಿ ಸುತ್ತಾ, "ಇವೆಲ್ಲಾ ತೀರ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು. ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ನೀವಿಷ್ಟು ದಿಗಿಲಾಬಿಡ್ತಾರೆ, ಬೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಎದ್ದಾಗ ವಿನಾಗುವಿರೋ |" ಎಂದು ಸಮಾಳಿಸಿ ಹೇಳಿ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರು.

ತಮ್ಮನ್ನು ತುಂಬಾ ಕಳವಳ ಪಡಿಸುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಮಿಯವರು ತೀರ ಸಣ್ಣ ವಿಷಯಗಳೆಂದು ಹಾರಿಸಿ ಹೇಳಿರಬಹುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಶಿವಗಂಗಪ್ಪನವರು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀವು

ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಬೇರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚಿಕ್ಕ ವಿಷಯಗಳೇ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಂತೆ ಹೇಳುವುದೇ ಅವರು ತಪ್ಪದೆ ತಕ್ಕ ಪರಿಷ್ಕಾರ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು" ಎಂದರು.

ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಿಜವೂಂಟೆ ಆ ಭಕ್ತರಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿರಬಹುದೋ ಗೃಹಸ್ಥರಿಗೆ ಇದಿರಾಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಹೊರತು ಬೇರೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ನಿರ್ಗುಣಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಮತ್ತೆರಡು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಧರ್ಮೋಪನ್ಯಾಸವಿತ್ತರು. ಮೂರನೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಶಿವಗಂಗಪ್ಪನವರು ಶಿಷ್ಯರ ಸಮೇತ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆತಿಥ್ಯ ವೀಯುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದರು.

ಭೋಜನವಾದ ಮೇಲೆ ಗುರುಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಶಿವ ಗಂಗಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ವಸಗುವ ಏರ್ಪಾಡು ಕೂಡಾ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ನಿರ್ಗುಣಾ ನಂದರಿಗೆ ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದ ಕಟ್ಟಿಸಿದರು.

ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಗುಣಾನಂದರ ಕಣ್ಣುಗಳು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಂಪಾಗಿ, ಬೇಸರದ ಮುಖದಲ್ಲಿದ್ದವು ದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿವಗಂಗಪ್ಪ ಅವರೊಂದಿಗೆ,

“ಸ್ವಾಮಿ, ತಮಗೆ ರಾತ್ರಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿದೆಯೇ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

“ನಿದ್ರೆ ಬರುವುದೇ ? ಸೊಳ್ಳೆಗಳ ಬಾಧೆಯಿಂದ ಕೇವಲ ಮೇಲೆ ರೆಪ್ಪೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದರೆ ತಾನೇ ? ” ಎಂದರು ನೀರುತ್ತಾಹದಿಂದ.

ಆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಿವಗಂಗಪ್ಪ ಒಹಳ ವಿನಯದಿಂದ, “ಸ್ವಾಮಿ, ತಮಗೆ ತಿಳಿದುಪೋಗೋ ಇಲ್ಲ ಈ ಮತುವಿನಲ್ಲಿ ಕೀಟಗಳ ಕಾಟ, ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಸೊಳ್ಳೆಗಳ ಬಾಧೆ ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ತಮಗೆ ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದೆ ಏರ್ಪಾಡು ಬೆಸು ” ಎಂದರು.

“ಎಂತಹ ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದೆ ಇದ್ದರೇನು ? ಹೇಗೋ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಸಣ್ಣದೊಂದು ಸೊಳ್ಳೆಯೇ ಸಾಕಲ್ಲ ! ಅದೇ ಹಲವು ಸೊಳ್ಳೆಗಳ ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ಗಾಳುವವರೆಗೂ ನನಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹಿಡಿಸದಂತೆ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟಿತು ” ಎಂದರು ನಿರ್ಗುಣಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿ.

ಶಿವಗಂಗಪ್ಪನವರು ಏನೂ ಅರಿಯದವರೆಂತೆ ಮುಖಭಾವ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, “ಅಷ್ಟೊಂದು ಸಣ್ಣ ಸೊಳ್ಳೆ ತಮ್ಮಂತಹ ಮಹಾನ್ಯ ನಿಗಣ್ಣು ಇಷ್ಟೊಂದು ಬಾಧಿಸುವುದು ಪರಮಾರ್ಥವಾಗಿದೆ, ತಾವು ಕ್ಷಮಿಸುವುದಾದರೆ, ನಿನ್ನ ತಮ್ಮ ಭಕ್ತರು ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಿಲಬೇಡಿರಿಂದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ

ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ವಿಷಯಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಆದಕ್ಕೆ ತಾವು ಹಾಗಾದರೆಂದುಕೊಳ್ಳಲಿ ? ” ಎಂದರು.

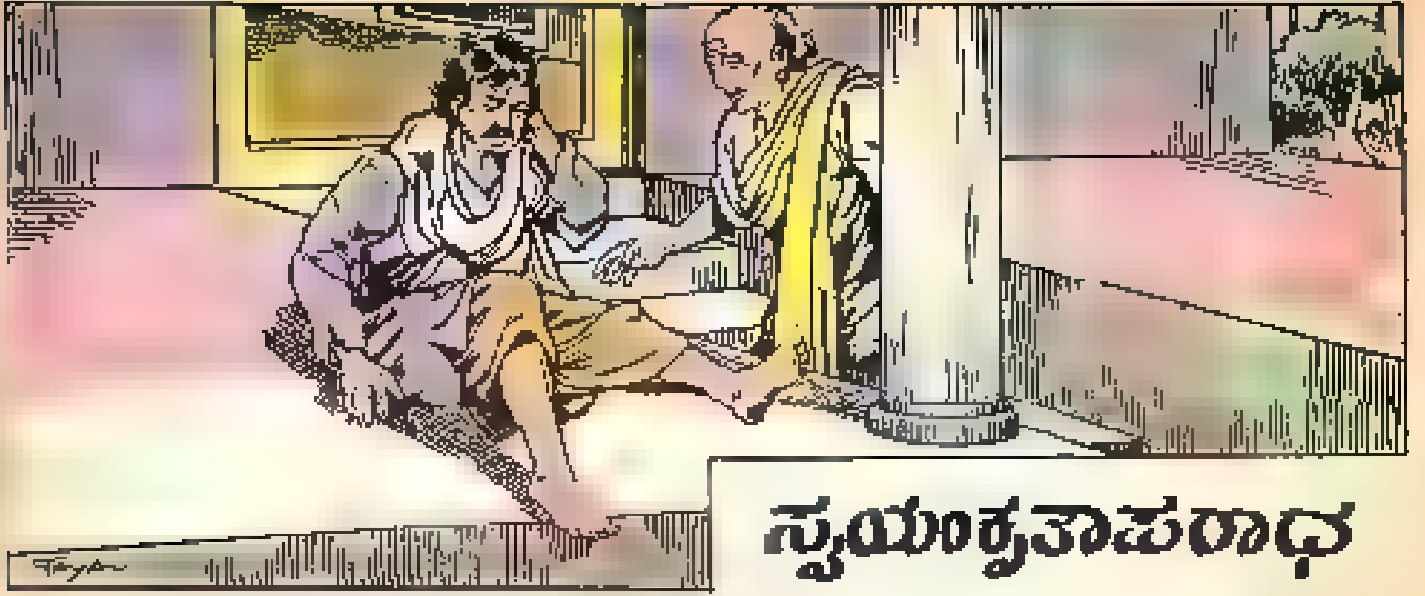
ಈ ಮಾತು ನಿರ್ಗುಣಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಚುರು ಕೈನಿಸಿದಂತಾಗಿ, ತಮ್ಮ ತಪ್ಪು ಏನೆಂದು ಅರ್ಥವಾಯಿತು, ಮಾನವರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಖಡಿಸುವ ಈತಿ ಬಾಧೆಗಳು, ಕೇವಲ ಧರ್ಮೋಪನ್ಯಾಸಗಳಿಂದ ತೊಲಗಬೇಡವೆಂಬುದಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪರಿಷ್ಕಾರ ಮಾರ್ಗ ತೋರಿಸಬೇಕಾದುದೇ ನ್ಯಾಯ.

“ನಿಜ ! ನಿಜ ! ಗೊತ್ತಾಯಿತು ! ” ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದರು ಸ್ವಾಮಿಗಳು.

ಆ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲವೇ ನಿರ್ಗುಣಾನಂದರು ಭಕ್ತರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಮಾವೇಶಗೊಳಿಸಿ, ಅವರವರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪರಿಷ್ಕಾರ ಮಾರ್ಗ ತೋರಿಸುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿದರು.

ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರು ಮತ್ತೊಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟು, ಶಿವಗಂಗಪ್ಪನವರೊಂದಿಗೆ, “ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಸೊಳ್ಳೆ ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಆನುಭವ ಕರಿಸಿತು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ತಾನಿರುವ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಆನುಗುಣವಾಗಿ ಅವನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ರೂಪ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಟಿಕ್ಕಿವು ದೊಡ್ಡವು ಎಂಬುದೇನಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು.

ಸ್ವಯಂಕೃತಾಪರಾಧ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಾಕನೆಯ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯ ನಿಧನನು. ಅವನು ಬಹಳಕಾಲದಿಂದ ವೈದ್ಯ ವೃತ್ತಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾತ್ರ ಎಷ್ಟೆಂದರಷ್ಟೇ ಇತ್ತು.

ಅವನಿಗೆ ವೈದ್ಯವೃತ್ತಿ ಕಲಿಸಿದವನು ತಂದೆಯೇ. ಆಗ ಮಗನ ಭೋರಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ತಂದೆಯಾದ ಧರಣೀಶನು, "ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವೈದ್ಯನಾದವನಿಗೆ ಧನಾಕಾಂಕ್ಷೆಯೇ ಗುರಿಯಾಗಿರಬಾರದು. ಪ್ರತಿ ರೋಗಿಯನ್ನೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ಅವನ ರೋಗಕ್ಕೆ ಶಕ್ತ ಔಷಧವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅಂತಹ ಔಷಧ ಕೊಡಬೇಕಾದುದೇ ಮುಖ್ಯ. ಯಾವ ಮದ್ದು ಹೇಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆಂದು, ಯಾವ ರೋಗಿಗೆ ಯಾವ ಮದ್ದು ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಅನುಭವವು ಹೆಚ್ಚಿದ ಹಾಗೆ ಎಂತಹ ರೋಗವನ್ನಾದರೂ ಬಗ್ಗಿಸ ಬಲ್ಲ ಗಟ್ಟಿಗ ವೈದ್ಯನಾಗುವಿ. ನಿನ್ನ ರೀತಿ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಆಶೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹಣದ ಮೇಲಿದೆ. ರೋಗಿಯೊಬ್ಬನು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವನ ರೋಗದ ಸಂಗತಿ ನೋಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅವನು ಕೊಡುವ ದಣದ ಲೆಕ್ಕ ಎಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನು

ಅರೋಚಿಸುತ್ತೀ. ಅದಾದರಿಂದಲೇ ನೀನು ವೈದ್ಯ ನಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗೆ ಬರಲಾರೆ. ಆದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತ ಹಾಗೆ ಹಣವೂ ಬಂದು ಸೇರಲಾರದು. ನಿನ್ನ ದೆಲ್ಲಾ ಎಷ್ಟೆಂದರಷ್ಟೇ" ಎಂದು ಮಗನಿಗೆ ಆಗಾಗ ಹೇಳು ತಿದ್ದನು. ತಂದೆಯ ಮಾತು ಅವನಿಗೆ ಬೇಸರ ತರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಬಗೆಯ ಹಿತವಾಕ್ಯಗಳು ನಿರ್ವಾಕನಿಗೆ ರುಚಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಅವನು ಈ ಕೆವಿಯಿಂದ ಕೇಳಿ ಆ ಕೆವಿಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ವೈದ್ಯ ವೃತ್ತಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಗನು ತನಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ವೈದ್ಯನೆಂದು ತಂದೆಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಮಗನಿಗೆ ಉಪಕಾರದ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ತಂದೆಯ ಚಿಂತೆ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನು ಅಲುತ್ತು ಮಾಲುತ್ತು ಬಂದು ನಿರ್ವಾಕನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಕಣ್ಣುಕತ್ತಲೆ ಬಂದು ತಲೆ ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ನಿರ್ವಾಕನ ತಂದೆ ಧರಣೀಶನು ಬೇಗ ಬೇಗ ಬಂದು ಭಿಕ್ಷುಕನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಜಾಗರಿಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದನು.

ಭಿಕ್ಷುಕನ ಎದೆ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಉಸಿರಾಡುತ್ತಲೂ ಇದ್ದಿತು. ಅವನು ಹುಸಿಯಾದ ಬಲಗುಂದಿ ಬಸವಳಿದು ಬಿದ್ದನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಧರಣೀಶನು ಅವನ ಚುರಿಕೆ ನೀರು ಬೆಳ್ಳಿ ಬೋದ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು.

ಭಿಕ್ಷುಕನು ಎದ್ದು ಕುಳಿತು, ಧರಣೀಶನಿಗೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಲು ಮೆಲ್ಲನೆ ಅಡಿ ತೆಗೆದನು.

ಧರಣೀಶನು ಅವನನ್ನು ತಡೆದು, "ಈ ಹೊತ್ತಿನ ಊಟ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಮಾಡಿ ಹೋಗುವಿಯಂತೆ" ಎಂದನು ಕನಿಕರದಿಂದ.

"ಬೇಡ ಸ್ವಾಮಿ. ಈ ಮೊದಲೇ ದಯಾಮಯಿಯಾದ ಒಬ್ಬಳು ತಾಯಿ ನನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಆಹಾರ ಒದಿಸಿದಳು. ನಾನಿರುವ ಪಳೇ ಸತ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ, ಇಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟೆ." ಎಂದನು.

ಧರಣೀಶನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ "ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ತಲೆತಿರುಗಿ ಹೀಗೆ ಬೀಳಲು ಹಸಿವೆ ಕಾರಣವಲ್ಲವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ಇದೊಂದು ರೋಗ. ದಿನಾ ನಾಲ್ಕೈದು ಸಾರಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ತಲೆತಿರುಗಿ ಬೀಳುತ್ತೇನೆ. ಇದರಿಂದ ಭಿಕ್ಷುಗಾಗಿ ತಿರುಗಾಡಲು ಒಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾನು ಬಿದ್ದಾಗ ನಾಲ್ಕಾರು ಮಂದಿ ದಾರಿ ಹೋಗರು ದುಡ್ಡು ಕೂಡಾ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆದೂ ಒಂದು ರಾಫ ನನಗೆ" ಎಂದನು ಭಿಕ್ಷುಕ.

ಅವನು ಕೇಳಿ ಧರಣೀಶನು, "ತಪ್ಪವ್ವಾ. ಹಣ ಕೊಳ್ಳಕ್ಕರ ರೋಗವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ನಿನ್ನ ರೋಗ ತಗ್ಗ ಬೇಕಾದರೆ, ನನ್ನ ಹತ್ತಿರಹೇಳು. ನನ್ನ ಮಗನ ಮೂಲಕ ನೀನಿಗೆ ಶಸ್ತ್ರ ಔಷಧ ಕೊಡಿ ಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಭಿಕ್ಷುಕನು ದೀನವಾದ ಮುಖಭಾವದಿಂದ, "ನನ್ನ ರೋಗವನ್ನು ಗುಣಮಾಡಲು ಯಾವ ವೈದ್ಯರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡವರೇ ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಸರಳಕೊಂಡಿರುವಂಥ ರೋಗವಿದು" ಎಂದನು.

"ನನ್ನ ಮಗನು ಅಂತಹ ವೈದ್ಯರಂಥವನಲ್ಲ. ನೀನಿಗೆ ಇವ್ವವಿದ್ದರೆ ಹೇಳು. ಈಗಲೇ ಔಷಧ ಕೊಡಿ ಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಧರಣೀಶ.

ಭಿಕ್ಷುಕನು ಸಣ್ಣಗೆ ನಕ್ಕು, "ಇವ್ವವಿಲ್ಲದೆ ಉಂಟೇ ಸ್ವಾಮಿ? ಊರೊಳಗೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿಗಳ ಮುಂದೆ ಬಿದ್ದರೆ ಆಪಾಯವಿಲ್ಲ. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮೊಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಧಿಡೀರನೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟರೆ ಏನಾಗಿ ಹೋದೀತೋ! ಒಂದೆರಡು ಸಾರಿ ನಾನು ಹಾಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಖುಷಿದ ಭಿಕ್ಷುಕನೆಂಬ ದಯಾದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ವೇನಿಲ್ಲದ ನನ್ನ ಧೈರ್ಯ ಬಿಡಿಗಾಳುಗಳನ್ನು ಸಹಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ ಬುಷ್ಟರು. ನನ್ನ ಈ

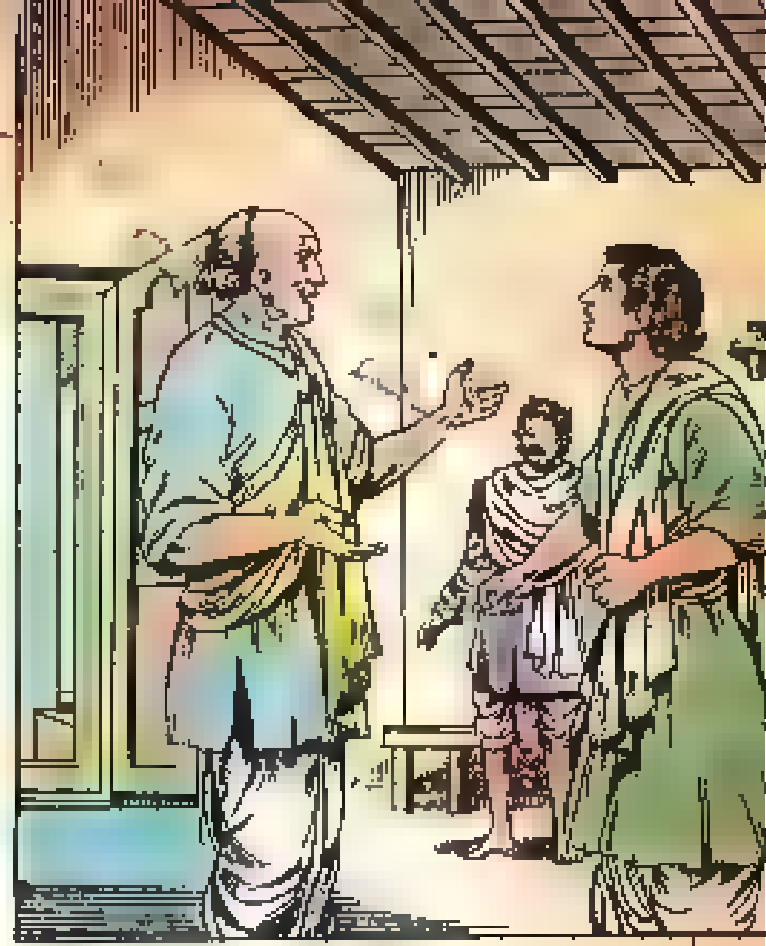
ರೋಗವನ್ನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಗುಣಪಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಿಮ್ಮ
ಋಣವನ್ನು ಹೇಗೆತಾನೆ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡೇನು ? ”
ಎಂದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಸರಿ” ಎಂದು ಧರಣೀಶನು
ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ, ಭಿಕ್ಷುಕನ ಸಮಾಚಾರ
ವನ್ನು ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, “ಬೇಡದ ಕೆಲಸ
ವೆನ್ನಬೇಡ. ಕುಸುಮ್ಯರಾಗಿರುವವರಲ್ಲಿ ಮಾನವತ್ವದ
ಭಾಗ ಎಷ್ಟಿರುವುದೆಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕ್ಕಾಗಿ
ಪರಮೇಶ್ವರನೇ ಹೀಗೆ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು.
ಹಣಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದವನೆಂದೂ, ಅನಾಥ
ಯಾಚಿನೆಂದೂ ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಬೇಡ. ನೀನು
ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಅವನ ರೋಗ ಪರೀಕ್ಷಮಾಡಿ,
ಒಳ್ಳೆಯ ಮದ್ದುಕೊಡು. ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದೇ
ಆಗುತ್ತದೆಂದು ನಂಬು. ನಿನ್ನ ಜಾತಕವೇ ಬದಲಾ
ಗುವ ಸಂದರ್ಭವಿದು. ನನ್ನ ಮಾತು ನಂಬು”
ಎಂದನು.

ತಂದೆಯ ಮಾತನ್ನು ಅರ್ಜುಗಳೆಯಲಾಗದೆ
ನಿರ್ವಾಕನು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಹೊರಗೆ ಬಂದು
ಭಿಕ್ಷುಕನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಒಳಗೆ ಹೋದನು. ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಏನೋ ಮದ್ದು ತಯಾರಿಸಿ
ತಂದು ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, “ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ
ವರೆಗೆ ಈ ಮದ್ದನ್ನು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎರಡು ಗುಳಿಗೆಗಳ
ಹಾಗೆ ತೆಗೆದುಕೋ. ನಿನ್ನ ರೋಗ ಗುಣವಾಗಿ
ಬಿಡುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಭಿಕ್ಷುಕನು ನಿರ್ವಾಕನಿಗೂ ಧರಣೀಶನಿಗೂ
ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಧರಣೀಶನು ಮಗನೊಂದಿಗೆ, “ನೀನು ಮಾಡಿದ
ಕೆಲಸ ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು.
ದೇವತೆಗಳು ನಿನ್ನನ್ನು ತನ್ನದೆ ಅಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತಾರೆ.
ಬೇಗದಲ್ಲೇ ನಿನ್ನ ಅದೃಷ್ಟದ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯುತ್ತದೆ.
ಮೋಡು” ಎಂದನು.

ನಿರ್ವಾಕನು ಅಸಹನೆಯಿಂದ, “ನೀವು ಹೇಳುವ
ಹಾಗೆ ದೇವತೆಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಅಶೀರ್ವಾದಮಾಡಿ,
ಅದೃಷ್ಟ ಕಣ್ಣುಬಿಡಿಸಿ ನನ್ನ ಜಾತಕ ಬದಲಾದರೆ
ಸಂತೋಷವೇ. ಆದರೆ ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನ ರೋಗ ತಗ್ಗುತ್ತ
ದೆಂಬ ನಂಬುಗೆ ನನಗಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಮಟ್ಟಿಗೆ
ಅವನಿಗೆ ಬಂದ ರೋಗಕ್ಕೆ ಮದ್ದೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಮದ್ದು
ಕೊಟ್ಟಿ?” ಎಂದು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದನು
ಧರಣೀಶ.

“ನಿಮ್ಮ ತೃಪ್ತಗಾಗಿ ಆಪಾಯವೇನಿಲ್ಲದ
ಗುಳಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೂ ಮೇಲೆ
ಅವನ ಅದೃಷ್ಟ!” ಎಂದನು ನಿರ್ವಾಕ.

ಭಿಕ್ಷುಕನ ಅದೃಷ್ಟವು ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ
ವರೆಗೆ ಚೆನ್ನಾಗೇ ಇದ್ದಿತು. ನಿರ್ವಾಕನು ಕೊಟ್ಟ
ಔಷಧಿ ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವ
ತೋರಿಸಿತು.

ಎಂಟು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನು ನಿರ್ವಾಕನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ತಮ್ಮ ಹಸ್ತಗುಣ ತುಂಬ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಭಿಕ್ಷುಕನಾಗಿದ್ದೆಲ್ಲ. ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವವನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈ ರೋಗದ ಕಾರಣದಿಂದ ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದವನಾದೆ. ಈಗ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವುದರ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಬಾಂಯೇ ಇಲ್ಲದ ಹೋಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಹಳೆಯ ಬದುಕನ್ನೇ ಸಾಗಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಬಗ್ಗಿ ನಿರ್ವಾಕರ ಕಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು ಕೃತಜ್ಞತೆ ತೋರಿಸಿದನು.

ನಿರ್ವಾಕನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತ, "ನನ್ನ ವೈದ್ಯನು ನಿನ್ನಂತಹರಿಗೇ ಉಪಯೋಗವಾಗುವಂಥದ್ದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನನ್ನ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ ಇಷ್ಟೇ" ಎಂದನು.

"ಅಯ್ಯಾ, ನಿಮಗೆ ನಾನು ತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಕೊಡುವಷ್ಟು ಶಕ್ತನಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವಂಥ ಉಪಾಯ ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು. ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಾದರೂ ನನ್ನ ಕುಣುವು ಸ್ವಲ್ಪ ತೀರಬಹುದು" ಎಂದನು ಭಿಕ್ಷುಕ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಿರ್ವಾಕನು ರೇಗಿಕೊಂಡು, "ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನ ಆರೋಚನೆ ಕೇಳುವಷ್ಟು ಹೀನಸ್ಥಿತಿ ನನಗಿನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಧರಣೀಶನು ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ಮಗನು ಕೊಟ್ಟ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ, "ಯಾವ ಹುತ್ತದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹಾವೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ಅವನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಕೇಳು ಅಪ್ಪಾ" ಎಂದನು.

ಆಗ ಭಿಕ್ಷುಕನು ನಿರ್ವಾಕನೊಂದಿಗೆ, "ಅಯ್ಯಾ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ತರನ್ನಗುಕ್ಕೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ಪದದಾರಿ ದೂರ ವಷ್ಟೇ ಇದ್ದೀತು. ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇತಗುಪ್ತ ಎಂಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಬ್ಬರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಎಂದೋ ಕೋಟೀಶ್ವರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಏನು ಲಾಭ ಹೇಳಿ? ಅವರಿಗೆ ಕೂಡಾ ನನಗೆ ಬಂದಂತಹ ರೋಗವೇ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಂಕುಪಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟೋ ವೈದ್ಯರು ಅವರಿಗೆ ಮದ್ದು ಕೊಟ್ಟು ಕೈ ಕೊಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಕಡೆಗೆ ಅವರು ಬೇಸತ್ತು ಹೋಗಿ, ತನಗೆ ಮದ್ದುಕೊಟ್ಟು ಆ ರೋಗವನ್ನೂ ಗುಣಪಡಿಸುವವರಿಗೆ ಲಕ್ಷ ವರಹ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಡಂಗುರ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಖಂಡಿತ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಆ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಖಂಡಿತ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಭಿಕ್ಷುಕನ ಮಾತು ಅಂತ ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಬೇಡಿ ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಏಕೋ ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಿರ್ವಾಕನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಪೆಟ್ಟುಬಿದ್ದಂತೆ ಮುಖ ಬಾಡಿಹೋಯಿತು. ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಧರಣೀಶನು ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿ. "ನೋಡಿದಿರಾ? ಧನಿಕ ಬಡವ ಎಂಬ ತಾರತಮ್ಯ ನೋಡದೆ ವ್ಯಾಧಿಯನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸ ಬೇಕೆಂಬ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಂದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡುವ ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಎಂದಿಗಾದರೂ ಮೇಲಾಗದೆ ಹೋಗದು. ಈ ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿದಿ. ದೇವತೆಗಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದರು. ನಿನ್ನ ಜಾತಕ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಸಂದರ್ಭ ಬಂತು" ಎಂದನು ಸಂತೋಷದಿಂದ.

ನಿರ್ವಾಕನು ದೀನಸ್ವರದಿಂದ, "ಅಪ್ಪಾ, ನೀವು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ನಿಜವಾಗಿರಬಹುದು ನನ್ನ ಜಾತಕ ಬದಲಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟು ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ರೋಸಿಕೊಂಡು ಕೋಪದಿಂದ ಯಾವುದೋ ಕೃತಿ ಸಿದ್ಧಿಸಿದ ಮೂಲಕೆಂದು ಗುಳಿಗೆ ಮಾಡಿ ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ...ಅಪ್ಪೇ" ಎಂದನು.

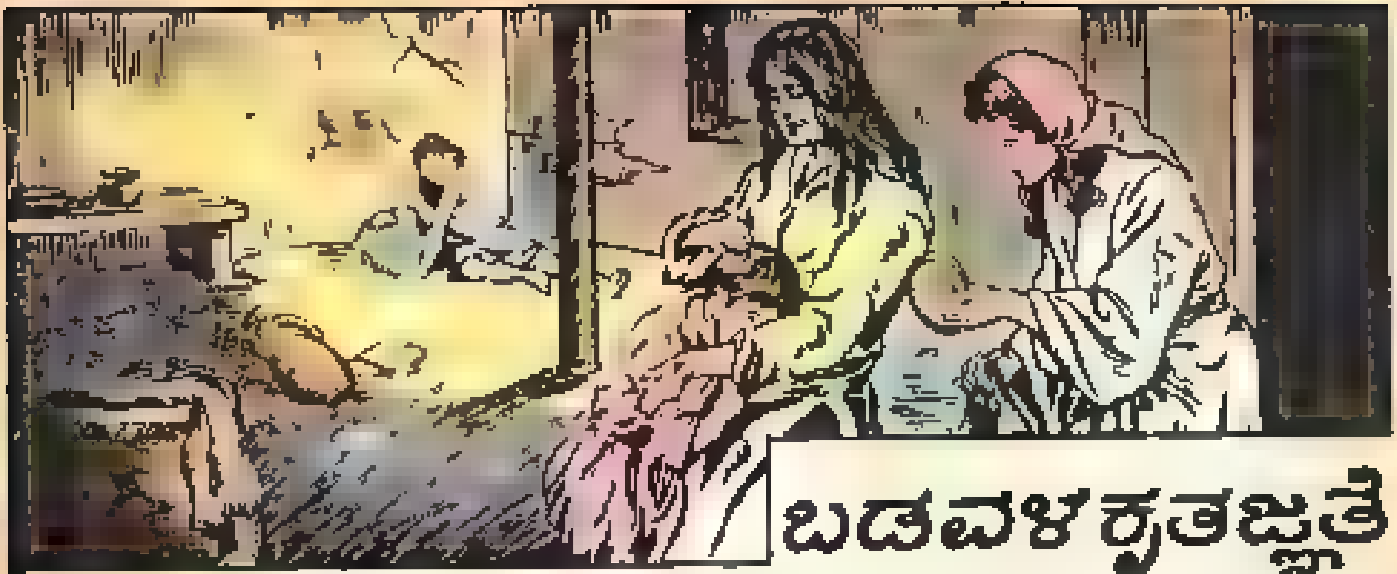
"ಅದರೆ ಮಾತ್ರ ನಷ್ಟವೇನಿದೆ? ಆ ಗುಳಿಗೆಗಳನ್ನೇ ಶ್ವೇತಗುಪ್ತನಿಗೂ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಲು? ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಷ್ಟವೇ? ಕೋಗಕ್ಕೆ ಧನಿಕ ಬಡವ ಎಂಬ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಧರಣೀಶ.

ನಿರ್ವಾಕನು ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು, "ನನ್ನ ಸಂಕಟ ಅದಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾ, ಭಿಕ್ಷುಕನು ನನಗೆ ವಿಷಯವನ್ನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಬೇಕಿತ್ತು. ಅವನ ಮದ್ದಿಗೆ ಯಾವ ಮೂಲಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದೇನೋ ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೋಪದ ಆಕ್ರೋಶದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೋ ತೆಗೆದು ಗುದ್ದಿ ಅರೆದು ಗುಳಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಕೊಟ್ಟೆ. ಈಗ ಅದೇ ಗುಳಿಗೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಲು ನನ್ನಿಂದಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಎರಡು ಸಾವಿರದಷ್ಟು ಏನೇನೋ ಮೂಲಕೆ ಸೇವ್ವುಗಳಿವೆ. ನಾನು ತೆಗೆದ ಮೂಲಕೆ ಗಳು ಯಾವುದೋ ನೆನಪೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

"ಹುಂ. ಸ್ವಯಂಕೃತಾಪರಾಧಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಕರ್ಮ ಇಷ್ಟೇ ಅನ್ನು. ಅನುಭವಿರಪ್ಪ, ಅನುಭವಿಸು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಧರಣೀಶನು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ನಿರ್ವಾಕನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬಂತು. ವೈದ್ಯನು ಕೇವಲ ಹಣದ ಮೇಲೆಯೇ ಕಣ್ಣಾಗಿರ ಬಾರದೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅದೇನು ಅವನು ತಂದ ಹೇಳಿದ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯದ್ಯ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಒಳ್ಳೆಯ ವೈದ್ಯನೆಂದು ಹೆಸರು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅದರಿಂದ ಅವನ ಸಂಪಾದನೆಯೂ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿತು.

ಬಡವಳ ಕೃತಜ್ಞತೆ

ಬಿರಿದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೀರೂಟ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸುಲೇಮಾನ್ ಎಂಬ ಬಡವನಾದ ಮುದುಕ ನೊಬ್ಬನು ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೂ ಇದ್ದರು. ಹೆಂಡತಿಯೂ ಮಗಳಂದಿರೂ ಮೂರು ನೆಯು ತಿದ್ದಿದರು. ಮುದುಕ ಸುಲೇಮಾನ್ ಆ ಮೂರುಂಟೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಂತೆಗೆ ಒಯ್ದು ಮಾರಿ ಒಂದೆ ಹೂದಿಂದ ಕಾಲ ದೂಡುವನು. ಉಳಿಸಿದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಕಾಸೂ ಉಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮದುವೆಯ ವಯಸ್ಸು ಬಂದಿದ್ದರೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಮುದುಕನಿಗೆ ದಿಗಿಲು ಹಿಡಿಯತೊಡಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಸುಲೇಮಾನ್ ದಿನೋ ಮೈ ಸರಿಯಲ್ಲದೆ ಜಠರಾಫದವನಾದುದರಿಂದ ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗಲು ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಆ ದಿನ ಅವನ ಹಿರಿಯ ಮಗಳು ನೂಲು ಮಾರಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಸಂತೆಗೆ ಹೋದಳು. ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಬೆಲೆಗೆ ಮೂಲಂಟೆಗಳನ್ನು ಮಾರಿ, ಸಿಕ್ಕಿದ ಶುಲ್ಕ ಮೂರು ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು

ಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಳು. ಸಮೀಪದ ಪಾರಿಯೆಂದು ಅವಳು ಒಂದು ಸೆಮದಾರಿಯಿಂದ ಬರುವಾಗ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಡಿಸಲಿನೊಳಗಿನಿಂದ, ಯಾವಳೋ ಒಬ್ಬಳ ದೀವವಾದ ಸರಳೆಯ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿತು. ಅವಳು ಗುಡಿಸಲಿನೊಳಗೆ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಗುಡಿಸಲಿನೊಳಗೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರು ಹಸುಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಬಡವೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡು ದಿಳಿಲೆಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ದಿನ ಶೃದ್ಧಿಂದ ನರಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಸುಲೇಮಾನವ ಮಗಳು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, "ಎಮ್ಮಾ ನಿನ್ನ ಸಂಕಟ? ಏಕೆ ಹೀಗೆ ನರಳಿಕೊಂಡಿರುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ಹಸಿವೆಯಮ್ಮಾ, ಹಸಿವೆ. ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂದ ತಿಂದಿಯಿಲ್ಲದೆ ಒಣಗಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ" ಎಂದಳು ಆ ಬಡವೆ ನಡುಗುವ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ.

"ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಮೂರು ರೊಟ್ಟಿಗಳಿವೆ. ಈ ರೊಟ್ಟಿಗೆ ನಿಮಗೆ ಸಂಹೋದಿತು. ಮತ್ತೆ ನಾಳೆಗೆ ಏನು ಮಾಡುವಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಸುಲೇಮಾನ್ ಮಗಳು.

“ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಅಪಾರ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೋದರೆ ಸಾಕು. ಅದನ್ನು ತಿಂದು ಜೀವ ಉಳಿಸಿ ಕೊಂಡು ಪಶ್ಚಿಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಧನವಂತರಾದ ಒಂಧುಗಳಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದಳು ಅವಳು.

ಸುಲೇಮಾನ್ ಮಗಳು ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಮೂರು ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ತಾಯಿಯೂ ಮಕ್ಕಳೂ ಅವುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವೆ ಕಳೆದು ಕೊಂಡರು.

ಅಮೇಲೆ ಆ ಬಡವೆ ಸುಲೇಮಾನ್ ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, “ನಿನ್ನ ದಯಾಸಿರಿತನಕ್ಕೆ ಸಾಟಿಯಿಲ್ಲವಮ್ಮ. ನಿನಗೆ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಈ ಕೂಜಾದ ಹೊರತು ಬೇರೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇದು ಖಾಲಿ ಕೂಜಾವಲ್ಲ ತೆಗೆದುಕೋ ಅಮ್ಮ” ಎಂದು ಒಂದು ಹಳೆಯ ಕೂಜವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು.

ಸುಲೇಮಾನ್ ಮಗಳು ಕೂಜವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿದಳು. ಅದರೊಳಗೆ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. “ಈ ಕೂಜಾ ಖಾಲಿಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಏನಾದರೂ ಇದ್ದರೂ ನಮಗೇನೂ ಇದರ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವಮ್ಮ. ನೀವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದಳು.

“ಇದು ಖಾಲಿ ಕೂಜಾ ಅಲ್ಲವೆಂದೆಲ್ಲವಮ್ಮ. ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು. ಇದನ್ನು ನೀನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಲೇಬೇಕು” ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ಸಿದಳು ಆ ಬಡವೆ.

ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗದೆ ಸುಲೇಮಾನ್ ಮಗಳು ಆ ಕೂಜಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುನಡೆದಾ ತಾಯಿ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಎವರಬಾಗಿ ಹೋದಳು.

ಅವಳು ಆ ಬಡವೆಯ ಮೇಲೆ ತೋರಿಸಿದ ಕರುಣೆಯ ಫಲಿತವಾಗಿ ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಉಪವಾಸವಿರಬೇಕಾಯಿತು. ಅದರೂ ಹಾಗೆ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಚಿಂತಿತರಾಗಿಲ್ಲ. ಹಸಿವೆ

ಯನ್ನು ಅಡಗಿಸುವಂತಹ ಒಂದು ವಿಧದ ಸಮಾಧಾನವೇ ಅವರಿಗಾಯಿತು.

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿದ ಸುಲೇಮಾನ್ ದೊಡ್ಡ ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, “ಒಕ್ಕೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡಿದಿಯಮ್ಮ. ಈಗ ಈ ಕೂಜಾವನ್ನು ಮೂರಿದರೆ ಒಂದು ರೊಟ್ಟಿಯಾದರೂ ಬಂದಿರತಷ್ಟೆ?” ಎಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮಗಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ, “ನೀನೇ ಹೋಗಿ ಈ ಕೂಜಾ ಮೂರಿ ಬಾ” ಎಂದನು.

ಚಿಕ್ಕಮಗಳು ಆ ಕೂಜಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇಂತೆಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಆಚೆಬೆಗೆ ಹೋದರು. ಒಬ್ಬರು ಕೂಜಾ ಆ ಕೂಜಾದ ಬೆರೆ ಟುಗೊಂದು ಕೇಳುವ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಸಾಯಂಕಾಲ ಸಂತೆ ಮುಗಿಯುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬ ಬೆನ್ನರವನು ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, “ಅಮ್ಮಾ, ನನ್ನ ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು

ಮಾತು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿದೆ ಅಗ್ಗಕ್ಕೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಿಯೋ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಆ ಮಾತು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ದುಡ್ಡೇ ಇಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ಈ ಕೂಜಾ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಆ ಮಾತು ಕೊಡುವುದಾದರೆ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು ಚಿಕ್ಕನುಗಳು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಕೂಜಾದ ಕಡೆಗೆ ಧೃಲ್ವಹಿಸುತ್ತ ನೋಡಿ, ಸಿಕ್ಕಿದಷ್ಟು ಲಾಭವೆಂದುಕೊಂಡು ಮಾನನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೂಜಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಅವಳು ಮಾನನ್ನು ಮನೆಗೆ ತಂದು ತನ್ನ ತಾಯಿಯು ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ತಾಯಿ ಮಾನನ್ನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಲು ಎರಡು ತುಂಡಾಗಿ ಕೊಯಿದಾಗ ಅದರ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗಿಂದ ಧಳಧಳಿಸುವ ಒಂದು ಮುತ್ತು ಈಡಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯವೂ ಜನಂದವೂ ಆಯಿತು.

ಸುಲೇಮಾನ್ ಮರುದಿನ ಬಳಿಗ್ಗೆ ಬೇಗನೆದ್ದು ಪ್ರಾತುಕೃತ್ಯ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ ಒಬ್ಬ ನೆಗಳೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಮುತ್ರನ್ನು ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಿದನು.

ವ್ಯಾಪಾರಿ ಮುತ್ರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, “ಇಂತಹ ಮೇಲ್ಕರಗತಿಯ ಮುತ್ರನ್ನು ನಾನು

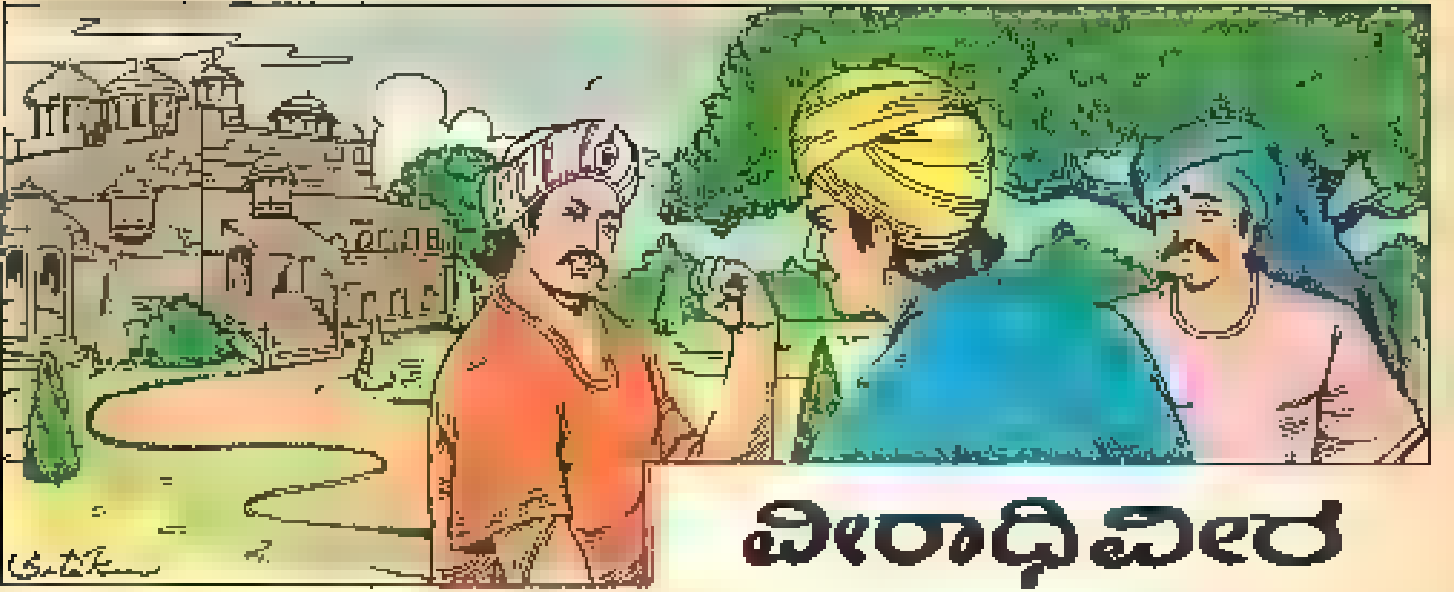
ಇಷ್ಟರವರೆಗೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ನನಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ತರಗತಿಯ ವಜ್ರಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವ ನನ್ನ ಮಿತ್ರನೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗೋಣ ನಡೆ” ಎಂದು ಸುಲೇಮಾನನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು.

ಆ ವಜ್ರದ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಮುತ್ರನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಸುಲೇಮಾನನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಹೀಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಧನದಿಂದ ಸುಲೇಮಾನನ ಕಷ್ಟ ಗಳು ತೀರಿಹೋದವು. ಇಬ್ಬರು ಕುಮಾರಿಯರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಬಂಧ ನೋಡಿ ವೈಭವದಿಂದ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಸುಲೇಮಾನ್ ಇಬ್ಬರು ಮಗಳಂದಿರು ಮತ್ತು ಅಳಿಯಂದಿರೊಂದಿಗೆ ಔಷಣದ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಾ, “ಆ ಬಡವೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನ ರಹಸ್ಯವು ಈಗಿತಾನೇ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅವಳು ಕೊಟ್ಟ ಕೂಜಾ ನಿಜಕ್ಕೂ ಖಾಲಿ ಯಾದುದಲ್ಲ. ಅದರ ತುಂಬಾ ಅವಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಕೃತಜ್ಞತೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳು ಕೊಲಗಿ ಇಂತಹ ಅದೃಷ್ಟದ ದಿನಗಳು ಬಂದಿವೆ” ಎಂದನು ಬಹಳ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಹೃದಯದಿಂದ.

ವೀರಾಧಿವೀರ

ಪೂರ್ವದ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಳಂಕ ದೇಶಕ್ಕೂ, ಪಂಗ ದೇಶಕ್ಕೂ ನಡುವಿನ ಸರಹದ್ದಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೋಟೆಯಿದ್ದಿತು. ಅದು ಕೋಟೆಯ ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಹರಿ ಗೋಡೆಗಳಿಂದಲೂ, ಬುರುಜುಗಳಿಂದಲೂ ಎದ್ದುಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ಬಲಿಷ್ಠವಾದ ಕೋಟೆಯೆನೂ ಅಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ಸೇನೆಗಳು ಒಂದು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಅದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಹುದಲ್ಲ.

ಆ ಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಜಿತವರ್ಮನೆಂಬ ಅರೆಮರುಳ ನೊಬ್ಬನು ದುರ್ಗಾಧೀಶನಾಗಿ ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಪೂರ್ವಿಕರು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚಂದಾಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ವಹಿಸಿ ನಡೆದವರಾಗಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ಜಿತವರ್ಮನು ತಾನು ಕೂಡಾ ಒಬ್ಬ ಮಹಾವೀರನಾದ ರಾಜನೇ ಎಂದೂಕೊಂಡು ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. "ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಎಂತೆಂಥವರಿಗೂ ಎದೆ ಸಡುಕ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಕೋಟೆಯ ಕಡೆಗೆ ಯಾರೂ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅರ್ಜುನ ಕರ್ಣರಂಥಾ ವೀರಾಧಿವೀರರೇ ಬಂದರೂ ಸಹ ನನ್ನ ಪ್ರತಾಪಕ್ಕೆ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರರು" ಎಂದು ಜಿತವರ್ಮನು ಪ್ರಗಲ್ಭ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೌದು ಹೌದೆಂದು ಅವನ ಬೇರಾಗಳು ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ತಾಳ ವಾಕುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನವರು ಅವನ ಪ್ರತಾಪವನ್ನು ನಂಬಿದಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಾ, ಹೌದು ಹೌದೆನ್ನುತ್ತಾ, ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಗುತ್ತಿರುವರು.

ತನ್ನ ಪ್ರತಾಪವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಜಿತವರ್ಮನು ಆಗಾಗ ಕೆಲಮಂದಿ ವೀರರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಯಾವ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಅಸ್ತಿಯ ಮೇಲೆನೋ ಬಿಡ್ಡು ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಝಾವ ಕೋಳಿಗಳನ್ನೋ ಕುರಿಗಳನ್ನೋ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಹೆಚ್ಚು ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಡದೆ, ಇವನೊಬ್ಬ ಗತಿಗೇಡಿನ ಬೊಂಬೇ ರಾಜ ಎಂದೂಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರುವರು. ಜಿತವರ್ಮನು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೊಳ್ಳಿಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಜಮೀನ್ದಾರರು ತಮ್ಮ ನೌಕರರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಜಿತವರ್ಮನನ್ನೂ ಅದರ ಅನುಚರರನ್ನೂ ಹೊಡೆಯಿಸುವರು. ಹಾಗೆ ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದ ಒಂದ ಜಿತವರ್ಮನು, "ಹೌದಿ ಹಂದಿಗಳು! ಧೈರ್ಯ

ವಿದ್ವಾಂಸ ಅದರೇ ಬಂದು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಮುಖಾ
ಮುಖಾ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕು. ಬರೇ ಪೊಳ್ಳು
ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸು
ತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಅಲ್ಪರೋಂದಿಗೆ ನಾನು ಯುದ್ಧ
ಮಾಡುವೆನೇ? ಛೇ ಛೇ!" ಎಂದು ಹೆಚ್ಚಳಿಸಿ
ಕೊಂಡೇ ಹೇಳುವನು.

ಜಿತವರ್ಮನು ಕೊಳ್ಳೆ ಹೊಡೆಯಲು ಹೋಗಿ
ವೆಟ್ಟು ಕಿಂದು ಬಂದಾಗ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅವನ
ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿರುವ ಗಾಯಗಳಿಗೆ ಮದ್ದು ಹಚ್ಚಿ ಕಿಕ್ಕುವಳು.
ತನ್ನ ಗಂಡನು ಒಬ್ಬ ಅರೆಮರುಳನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ
ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಗಂಡನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗು
ವಂತೆ ಅವಳು ನಡೆಯಬೇಕಿತ್ತು. ಅಂತರೇ ಅವಳು
"ಎಂಥ ನೀಚರವ್ವ! ಎಲ್ಲಾ ಗಾಯಗಳೂ ಬೆನ್ನಿನ
ನಲ್ಲೇ ಇವೆ! ವಿಠಲರಾದರೆ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತಾನೇ
ಹೊಡೆಯಬೇಕು? ಹಿಂದೆ ನಿಂತು ಹೊಡೆಯು
ವವರು ಕೆಟ್ಟ ಹೇಡಿಗಳು!" ಎನ್ನುವಳು.

"ನನ್ನ ಇದಿರಿಗೆ ಬರಲು ಅವನಿಗೆ ಗುಂಡಿಗೆ ಅಂತ
ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ತಾನೇ?" ಎನ್ನುವನು ಜಿತವರ್ಮ.

ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವು ನಡೆ
ಯಿತು. ಕೋಟೆಯ ಬುರುಜಿನಲ್ಲಿ ಕಾವಲು ಕಾಯುವ
ತ್ತಿದ್ದ ನೌಕರನು ದೇಗ ಬೆಳಗಿನ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದು
ಜಿತವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ "ದೊರೆಯೇ! ದೊಡ್ಡ
ಸೈನ್ಯ! ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯ
ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೋಟೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದೆ!
ಅಶ್ವಮಿಸಿಲಕ್ಕೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ! ದೊರೆಯೇ ತ್ವರಿ
ಮಾಡಬೇಕು!" ಎಂದು ಅವಸರದಿಂದ ತಿಳಿಸುತ್ತಾ
ಹೋದನು.

ಜಿತವರ್ಮನು ಬಲವಾಗಿ ಹೊಂಕಾರ ಮಾಡಿ,
ಬುರುಜಿನ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದನು. ಕೆಳಗೆ
ದೇಶದ ದೊಡ್ಡ ಸೇನೆಯೊಂದು ಆ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರು
ವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ರಥಗಳೂ
ಅನೇಕವೂ, ಕುದುರೆಗಳೂ, ಪದಾತಿಗಳೂ ಅನೇಕ
ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದುವು. ಒಬ್ಬಗೆ ಸುಮಾರು ಅರುವತ್ತು
ಸಾವಿರವಿರಬಹುದು.

ಜಿತವರ್ಮನು ತನ್ನ ನೌಕರರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೂಗಿ
ಕೂಗಿ ಕರೆದು, "ನೋಡಿದಿರಾ! ಕೇಳಿ! ಈ
ದಿನವೇ ನನಗೆ ಸುದಿನ! ಅಲ್ಪರಾದ ಕೆಳಗರು
ನಮ್ಮ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಬರುತ್ತಾರೆ!
ನಮ್ಮ ದಿಲ್ಲು ಬಾಗಿ ಈಟಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೋಟೆ
ಬುರುಜಿನ ಮೇಲೆ ಇಡಿರಿ! ನಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಈ ಸೇನೆ
ಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಶಮಾಡಿ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ವರಿಸು
ತ್ತೇನೆ, ಕೆಳಗೆ ರಾಜನನ್ನು ನನ್ನ ಸಾಮಂತನನ್ನಾಗಿ
ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಗರ್ವ ಬಂತೇ!
ಇದು ಅವನಿಗೆ ಹೋಗುವ ಕಾಲ! ಹೂಂ" ಎಂದು
ಅಬ್ಬಹಾಸದ ನೃತ್ಯ ಮಾಡಿದನು.

ಕೆಳಗೆ ಸೇನೆಗಳು ಜಿತವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ
ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿತೆಂದು ಬೇಗನೇ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಆ ಸೇನೆಗಳು ಕೋಟೆಯ ಸಮೀಪ ಬಂದು ಸಾಲು ಗಟ್ಟಿ ನಿಂತುವು. ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೇರಿಕೊಂಡು ಕೋಟೆಯ ಬದಿಗೆ ಬಂದು ತಲೆ ಯೆತ್ತಿ ಬುರುಜಿನ ಮೇಲಿರುವ ಜಿತವರ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಈ ಕೋಟೆಯೊಳಗಿರುವ ಪರಾಕ್ರಮ ತಾರಿ ಯಾರು ?" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕೇಳಿದನು.

"ಕೇಳುವುದೇನು ನೀನು ? ಅಂಥವನು ನಾನೇ ?" ಎಂದನು ಜಿತವರ್ಮ ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿ.

"ಹಾಗಾದರೆ ಕೂಡಲೇ ನಿಮ್ಮ ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನಮ್ಮ ವಶಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ ! ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನೂ, ನಿಮ್ಮ ಕೋಟೆ ಯನ್ನೂ ನೆಲಸಮ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತೇವೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಕಳಿಂಗ ದೇಶದ ರಾಜನ ಆಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ನಾವು ಈ ವಂಗ ದೇಶವನ್ನು ಜಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಬಂದವರು ನಾವು !" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ಕಳಿಂಗ ಸೇನಾಧಿಪತಿ.

"ಓಹೋ ! ನೀಚನೇ ! ಏನು ನಿನ್ನ ಸೊಕ್ಕು ! ನೋಡು ! ನಿನ್ನಕ್ಕೂ ನಿನ್ನ ಸೇನೆಯನ್ನೂ ಧೂಳಿ ಧೂಪಟ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ದಿಗ್ವಿಜಯ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪರಿಸಮಾಪ್ತ ! ಏನೆಂದುಕೊಂಡಿ ಈ ದುರ್ಗಾ ಧೀಶ ಜಿತವರ್ಮನನ್ನು ?" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಜಿತ ವರ್ಮನು ಆ ಸೇನಾಧಿಪತಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಾಣವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದನು. ಆ ಬಾಣವು ಸೇನಾ ಧೀಶನ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಬಿದ್ದಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಸೇನಾಧಿಪತಿಯ ಸಂಜ್ಞೆಯಂತೆ ಕೆಲವು ಸೈನಿಕರು ಕೋಟೆಯ ಬುರುಜಿನ ಕಡೆಗೆ ಕೆಲವು ಬಾಣಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು. ಜಿತವರ್ಮನೂ ತನ್ನ ಸೈನಿಕರಿಂದ ಕೆಳಗಿನವರ ಮೇಲೆ ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ಅವನ ಕಡೆಯವರ ಬಾಣಗಳಾಗಲಿ, ಕಳಿಂಗರ ಬಾಣಗಳಾಗಲಿ ಯಾವ ಹಾನಿಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಯಾರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಯುದ್ಧ ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಕಳಿಂಗನ ಸೇನೆಗಳು ಹಿಂದೆ ಸರಿದುವು. "ಹೇಡಿಗಳು, ಹಿಂದೆ ಓಡುತ್ತಾರೆ ! ನನ್ನ ಪ್ರತಾಪದ ರುಚಿ ನೋಡುವ ಭಾಗ್ಯ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ !" ಎಂದು ಜಿತವರ್ಮನು ತನ್ನ ಭಟರೊಂದಿಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ಆದರೆ ಕಳಿಂಗ ಸೇನೆಗಳು ಪೂರ್ತಿ ಹಿಂದೆ ಹೋಗ ಲಿಲ್ಲ. ಕೋಟೆಗೆ ಅಷ್ಟು ದೂರದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಶಿಖರ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದರು. ದಿಸಾ ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದರ್ಧ ಗಂಟೆಯೂ, ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯೂ ಕ್ಷಲ್ಪ ಸೈನಿಕರು ಮಾತ್ರ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಕೋಟೆ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬಾಣಗಳ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ದಿನಗಳು ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಕಳಿಂಗ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ತನ್ನ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕೋಟೆಯ

ಕವಿಾಪ ಬಂದು, "ಅಯ್ಯಾ, ಜಿತವರ್ಮಾ ! ನಾವು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೋತಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಸಂಧಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ದಯಮಾಡಿ ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿರಿ" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

"ಈ ಕೆಲಸ ಆಗಲೇ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು ! ನಮಗೂ ಬಹಳ ಶ್ರಮ ತಗ್ಗುತ್ತಿತ್ತು" ಎನ್ನುತ್ತ ಜಿತವರ್ಮನು ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆಯಿಸಿ ಶತ್ರು ಸೇನಾಧಿಪತಿಯನ್ನು ಒಳಗೆ ಬರಗೊಳಿಸಿದನು.

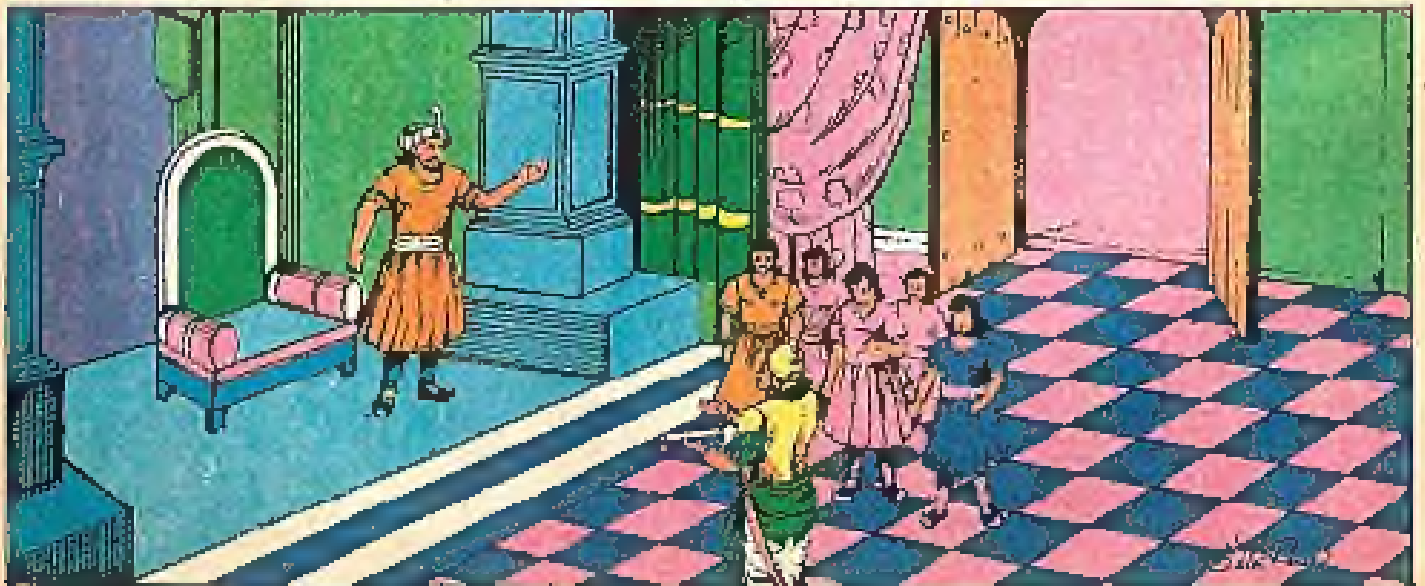
"ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಕಳಿಂಗ ರಾಜನು ವಂಗದ ಸಾಮಂತನಾಗಿ ಕಪ್ಪೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಾನಷ್ಟೇ ?" ಎಂದು ಜಿತವರ್ಮನು ಸೇನಾಧಿಪತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ಆ ಮಾತು ಈಗಲೇ ಅಲ್ಲ. ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಹೋದ ಹಾಗೆ ಉಳಿದ ಅರ್ಧದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗ ದವರು ನಿಮ್ಮ ಪೈದಿಗಳಾದ ಹಾಗೆ ವತ್ರ ಬರೆದು ಕೊಡಿರಿ" ಎಂದನು ಕಳಿಂಗ ಸೇನಾಧಿಪತಿ.

ಹಾಗೆ ಜಿತವರ್ಮನಿಂದ ಶತ್ರು ಬರೆಸಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಕಳಿಂಗ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ವಂಗ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ನಿಜ ಸಂಗತಿ ಏನೆಂದರೆ, ಕಳಿಂಗ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೆಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಸೇನಾಧಿಪತಿಯಿಂದ ಒಂದು ತಂತ್ರವು ನಡೆದಿತ್ತು. ವಂಗ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಜಯಿಸಿ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಳಿಂಗ

ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿಬಂದು, ಸರಿ ಹದಿನೆಲ್ಲಿದ್ದ ಮೊದಲನೇ ಕೋಟೆಯ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿದಂತೆ ನಾಟಕವಾಡಿದನು. ತನ್ನ ಸೇನೆಯ ಬಹು ಭಾಗವು ನಾಶವಾಗಿ ಹೋದಂತೆ ಜಿತವರ್ಮನ ಕೈಯಿಂದ ವತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ವಂಗರಾಜನ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋದನು. ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಂಗ ಸೇನೆಗಳು ಕಳಿಂಗ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮುತ್ತಿ ಜಯಿಸಿದುವು. ಆ ಸೇನಾಧಿಪತಿಯೇ ಕಳಿಂಗ ರಾಜನಾದನು.

ಇದಾವುದೂ ಜಿತವರ್ಮನಿಗೋ, ಸರಹದ್ದಿನಲ್ಲಿರುವವರಿಗೋ ತಿಳಿಯದು. ಜಿತವರ್ಮನು ಮಹಾ ಯೋಧನೆಂದು, ತನ್ನ ಮೇಲೆ ದಂಡಿತ್ತಿ ಬಂದ ಕಳಿಂಗ ಸೇನೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬಂಟಿವಾಗಿ ನಾಶ ಮಾಡಿದನೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಜಿತವರ್ಮನು ಕೂಡಾ ತನ್ನಿಂದಲೇ ಕಳಿಂಗ ಸೇನೆಯ ಅರ್ಧಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗವು ನಾಶವಾಯಿತೆಂದು ನಂಬಿದನು. ಈ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿದವರು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದುದರಿಂದ ನಿಜಸಂಗತಿ ಏನೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದೆ, ಜಿತವರ್ಮನು ಮಹಾ ವೀರನಾಗಿಯೇ ಚರಿತವಣಿಯಾಗಿ, ಆ ಕೋಟೆಯ ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿದ್ದನು.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ : : ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆಡ್ಡ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೬ ಜೂನ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

Pranali K. Patel

A. L. Syed

* ಮೇರಿಡ ಫೋಟೋಗಾಗಿ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತದ್ದಾಗಲಿ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿದ್ದಾಗಲಿ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು. * ಎಕ್ಸಿಲ್ ೧೦ ರೋಗಿ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲವಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. * ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಸ್ಪಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ. * ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋನ್ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು.

ವಿಳಾಸ : ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦ ೦೫೬

ಫೆಬ್ರವರಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫರಿಕಾಂಡ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಈಗ ಸಾವೇ ಈಶ್ವರ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಇಗೋ ನಿನ್ನಿಗೆ ವರುಷ್ಯಾರ

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಛೇಮರಾರ್, ಎ. ಪಿ. ಎಮ್. ಸಿ. ಪಾಥಂಗಿ, ಹುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆ

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ತಿಂಗಳ ಆಪ್ತರಿಗೊಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ಉತ್ತರಗಳು :

೧. ೭೦-೮೦ ಸಾವಿ. ೨. ೧೯೬೬ ನೇ ಸಂಪತ್ಕರದಲ್ಲಿ. ೩. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ೧೫೦೦ ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಗೊಳಿಸಿರಬೇಕು.
೪. ನೂರುಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿ. ೫. ಪನ್ನಿಲಾ ಕುಯುಂಡಿದರು.

Printed by B.V. REDDI at Press Procent Private Ltd., 182 N.S.K. Salai, Madras 600 026 (India) and Published by B. VISWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandamama Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India). Consulting Editor: NACHI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adapting them in any manner will be dealt with according to law.